

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

ΘΕΟΤΟΚΕ Η ΕΛΠΙΣ...

(μυστήριο)

Έκδοση περιοδικού «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 1966

Θεοτόκε ἡ ἔλπις...

(μυστήριον)

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΤΣΑΝΘΗΣ

ΘΕΟΤΟΚΕ Η ΕΛΠΙΣ...

(μυστήριο)

Έκδοση περιοδικού «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ, 1966

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ. ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ λίγα λόγια πὸν προτάσσω ἔχουν πληροφοριακὸ χαραχτήρα. Πληροφοροῦν ὄσους ἐνδιαφέρονται πὺδ πέρα ἀπ' τὴν ἀνάγνωση τοῦ κειμένου πὼς σιὴν ἀρχὴ οἱ πράξεις τοῦ θρησκευτικοῦ μου δράματος «Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς...» μεταδοθήκανε σὰν αὐτοτελῆ μυστήρια ἀπ' τὸ «Ραδιοφωνικὸ Ἴδρυμα Κύπρου» σις ἀντίστοιχες περιόδου μέρες τοῦ ἐορτολογίου καὶ μὲ τὸν τίτλο πὸν τις ἐπιγράφω. (Οἱ ἡμερομηνίες μεταδόσεως ὑπάρχουν σις ὑποσημειώσεις). Μπορεῖ, συνεπῶς, νὰ διδακτῆ σιὴ σκηνὴ καὶ σὰν σύνολο ἢ καὶ χωριστὰ σὲ αὐτοτελῆ μέρη.

Βάση τοῦ δράματος πῆρα τὰ Εὐαγγέλια τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὰ Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια (ἀπὸ ἐλλαδικὴ ἐκδοση) καὶ διάφορες Παραδόσεις ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ. Προσπάθησα νὰ μὴ ξεφύγω πολὺ ἀπὸ τὰ κοινῶς παραδεδεγμένα, κι' ὅπου ξέφυγα εἶχα σιόχο νὰ πληρώσω θεατρικὲς ἀνάγκες (ἀνεξαρτήτως ἀν ἄλλος καλύτερός μου θὰ μποροῦσε νὰ βρῆ ἄλλους τρόπους χωρὶς ἀπομακρύνσεις).

Τέλος, τὸ θρησκευτικὸ μου αὐτὸ δράμα δὲν ἀποτελεῖ δογματικὸ βιβλίο, ἀλλὰ ἔχει πρόθεση νὰ τιμήσῃ τὴ Θεοτόκο μ' ἐλληνικὸ τρόπο. (Τρόπο πὸν τὸν παραδέχομαι πολὺ ἀνθρώπινο).

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΙΑ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

ΑΝΝΑ

ΙΩΑΚΕΙΜ

ΡΑΧΗΛ

ΜΑΜΜΗ

ΑΓΓΕΛΟΣ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ

ΙΩΝΑΣ

ΙΩΣΗΦ

ΚΗΡΥΚΑΣ

ΣΑΛΩΜΗ

ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

ΕΛΙΣΑΒΕΤ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ

ΑΝΝΑ Η ΠΡΟΦΗΤΙΣ ΣΑ

ΣΥΜΕΩΝ

ΙΩΣΗΠΟΣ

ΘΩΜΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Η ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ*

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΝΝΑ
ΙΩΑΚΕΙΜ
ΡΑΧΗΛ
ΜΑΜΜΗ
ΑΓΓΕΛΟΣ

(Στή Ναζαρέτ. Δωμάτιο ἑβραϊκοῦ σπιτιοῦ)

- "Α ν ν α : Εἶναι κατάρρα, δυὸ φορές κατάρρα
στεῖρα τὰ σπλάγχνα σου νὰ νοιώθης.
Ἡ μιὰ κατάρρα: ἡ περιφρόνηση τῶν ἄλλων,
ἡ ἄλλη κατάρρα: ἡ περιφρόνηση τοῦ στήθους μου.
"Ἄλλες μὲ βλέπουνε μὲ λύπησιν
κι' ἄλλες μὲ μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ
κι' ἄλλες μὲ συχαμό,
κι' ἄλλες μὲ περιγέλιο — τοῦτο μὲ τρομάζει,
μὲ σφάζει, μὲ καταξεσκίζει.
- "Ι ω α κ ε ἰ μ : Παρακαλῶ πιά συγκρατήσου.
Δὲ θέλησε ὁ Θεὸς νὰ στεφανώσῃ
τὸ γάμο μας μὲ μιὰ εὐτυχία,
τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν τὴν πιὸ μεγάλην
μὲς τίς μεγάλες εὐτυχίες.
Δοκιμασία μᾶς ἐπιβάλλεται
ἢ τιμωρία; Δὲ νοιώθω.
- "Α ν ν α : Κι' αὐτὸς ὁ τρόμος μὲς τὰ στήθη μου
ποὺ λέει πὼς εἶμαι μιὰ λειψὴ γυναίκα
μὲ σπλάγχνα σὰν τὸ χερσοχώραφο,
γεμᾶτο ἀγκαθέρᾶ καὶ πέτρες!
Στ' ὄνειρο βλέπω ταπεινωτικὲς σκηνές.
Στὸ ξύπνιο ἀκούω φωνὲς περίγελου
κι' εἰκόνες, ποὺ ντροπὴ μοῦ φέρνουν.
Ἡ προσευχή μου πιά πλημμύρισε
παράπονο, παράπονο, καὶ λίγο ἀκόμα, Ἰωακείμ,
τὴν ἀπιστία θὰ δῶ νὰ κατεβαίνει.
- "Ι ω α κ ε ἰ μ : Γυναίκα, συγκρατήσου. Ἡ ἀπιστία
εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο κατρακύλισμα.
Στεγνώνεις πιά καὶ στὴν ψυχὴ.
- "Α ν ν α : Μὰ στέγνωσα.
Στέγνωσε σῶμα καὶ ψυχὴ.
(Κτυποῦν τὴν πόρτα)
Ποῖδς νὰ χτυπᾶ;

* Μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸν Ἰδρυμα Κύπρου στίς 9.12.63.

- Ἰωακείμ : Ποιὸς εἶναι;
 Ραχήλ : (Ἄπ' ἕξω) Καλέ, εἶμαι ἐγώ, ἡ Ραχήλ.
 Ἄννα : Στὴν ὥρα φτάνει κι' ἡ ἀδερφή
 τῆς ἴδιας μου κατάρας.
- Ἰωακείμ : Γυναίκα, συγκρατήσου. Μὴ ξεσκίζεις
 τῶν ἄλλων τίς καρδιές μετ' ἐξ ἀναφορῆς σου.
 Ραχήλ : (μπαίνει) Ὠρα καλή! Πόσο χλωμὴ εἶσαι!
 Ἄννα : Σὰν τὸ λεμόνι ποὺ μαράθηκε
 κι' ἔχασε τὸ χυμὸ του.
- Ραχήλ : Μὴν σὰς συμβαίνει τίποτα δυσάρεστο
 κι' ἦρθα σὲ δύσκολη στιγμή
 καὶ σὰς στενοχωρῶ;
- Ἰωακείμ : Στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή ἦρθες, ὦ Ραχήλ.
 Εἶναι πολὺ βαρεῖα ἡ ἀτμόσφαιρα στὸ σπίτι.
 Καὶ μόνο ἔπ' ὄσους πάσχουν τὰ ὅμοια
 λόγο γλυκὸ μπορεῖς ν' ἀκούσης
 καὶ παρηγόρια.
- Ἄννα : Γιὰ τὴν κατάρρα μας μιλάμε,
 ποὺ ἄτεκνοι μένουμε στὴ γῆ χωρὶς ἐλπίδα,
 γιατί κυλάει ὁ ἥλιος πρὸς τὴ δύση
 κι' ἐμεῖς στὰ γερατειά μας.
 Ποιὸς ἔφταιξε ἀπ' τοὺς δυὸ μας δὲν γνωρίζω,
 μὰ μήτε θέλω νὰ τὸ μάθω.
- Ἰωακείμ : Ἀκατανόητες οἱ βουλὲς τοῦ Θεοῦ, Ἄννα,
 καὶ μὴν πασκάζεις νὰ τίς ξεδιαλύνης.
 «Ποιὸς φταίει!» φράση κενὴ ποὺ τίποτε
 δὲ μολογᾷ.
 Τὴν πράξη νὰ κοιτᾷμε.
 Κι' ἡ πράξη λέει: Εἴμαστε ἄτεκνοι.
- Ἄννα : Ἡ πιὸ μεγάλη προσβολή.
 Κι' ὁ ἄτεκνος σὰν τὸ νεκρὸ ποὺ ὀδεύει
 ἀνάμεσα στῆς ἀνοιξιῆς τοὺς ἡχους
 καὶ μένει ἀμέτοχος.
- Ραχήλ : Σὰς νοιώθω. Ὁ Ἰωνᾶς βαρεῖα τὸ φέρνει.
 Καμπούριασε ἀπ' τὸ βάσανο τοῦ στήθους
 παρὰ ἀπ' τὸ βάρος τῆς δουλειᾶς.
 Πέρασαμε τὸ δράμα σας. Μὰ θάρθη
 στιγμή ποὺ θὰ δεχθῆτε τὸ κακὸ
 χωρὶς κανένα γογγυσμό.
- Ἄννα : Παρηγοριά τὰ λόγια σου, Ραχήλ.
 Τὰ πάντα ὁ ἄνθρωπος μιὰ μέρα συνηθίζει.
 Κι' ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν ἀλλάζει.
- Ραχήλ : Μετριάζει. Κι' εἶναι τοῦτο
 ἓνα θεράπιο τῆς ζωῆς.
- Ἄννα : (Στὸν Ἰωακείμ, ποὺ πάει νὰ βγῆ.)
 Ποῦ πᾶς, καλέ μου σύζυγε;
 τὴν ἴδια πίκρα ποτισμένε;
 γέρο ἀσπρομάλλη...
- Ἰωακείμ : Κάπου νὰ βρῶ ἓνα ξέσπασμα,
 κάπου τὸ λογισμὸ ν' ἀποκουμπίσω,
 νὰ συγκρατήσω πιὰ τὴν ἀρετὴ
 μήπως λοξοδρομήσω.

- Ρ α χ ή λ : Ὁ ἄντρας μου ὁ Ἰωνᾶς σκοτώνεται
 στὰ χερσοτόπια ἰδρωκοπῶντας,
 ἀπ' τὸ ξημέρωμα ὡς τὸ ἑσπέρας πού δὲ βλέπει,
 στὸν μόχτο προσπαθῶντας νὰ ξεχάση.
 Ὁ κόπος τοῦ κορμιοῦ ναρκώνει
 τὸ νοῦ, κι' ἀπελπισμένες πράξεις
 μῆτε ζητᾷ μὴδὲ σχεδιάζει.
- Ἰ ω α κ ε ἶ μ : Ποῦ πάει νὰ πῆ πῶς πέρασε
 κι' ὁ Ἰωνᾶς ἀπὸ φριχτὴ δοκιμασίᾳ,
 σὰν τῆ δική μου.
- Ρ α χ ή λ : Τῆ συμβουλή μου δέξου. Τίποτ' ἄλλο.
- Ἰ ω α κ ε ἶ μ : Πρὸς τὸ πηγᾶδι πάω νὰ δῶ
 μὴν εἶναι νέα στὸν τόπο.
- Ἄ ν υ α : Κάποιοι θὰ σὲ προσβάλλη ἐκεῖ.
 Κάλιο νὰ πᾶς πρὸς τοὺς ἄγρους.
- Ἰ ω α κ ε ἶ μ : Ἄς μὲ φωτίσει ὁ Κύριος... (φεύγει)
- Ρ α χ ή λ : Εἶναι πολὺ βαρὺς ὁ Ἰωακείμ.
 Νὰ τὸν προσέχης, Ἄννα.
 Βαρέσανε στοὺς ὤμους του τὰ χρόνια,
 χρόνια λευκά,
 κι' ὥστόσο βλέπω ἀπογοήτευση,
 σὰν τοῦ πρωτάρη νιοῦ, στὸ πρόσωπό του.
 Τοῦτο δηλώνει κίνδυνο. Καὶ ξέρεις
 πῶς καὶ τὰ γερατειὰ εὐκόλα
 γυρνοῦν στὴν τρέλλα καὶ ζητοῦν
 πράξεις ἁμαρτωλές.
- Ἄ ν ν α : Φοβᾶμαι πού οἱ ἐχθροὶ μας —
 καὶ ποιὸς ἐχθρὸς δὲν ἔχει στὰ χωριά;
 μάλιστα ἐχθροὶ πάππου πρὸς πάππου, —
 φοβᾶμαι ἐτούτους πού μὲ πλάγια λόγια
 καὶ τάχατε ἱστορίες παλιᾶς
 τὸν ἐνοχλοῦν πῶς εἶναι ἀνάξιος,
 πῶς εἶναι κολασμένος καὶ δεμένος.
 ἀπὸ κατάρρα γέρου π' ἀδικήθηκε.
 Καὶ πάει ὁ λόγος στὰ χειρότερα,
 στὰ πρόστυχα καὶ τὰ βαρεῖα ἀπ' εὐθείας.
 Γι' αὐτὸ κοιτῶ νὰ τὸν κρατᾶω πιά σπίτι.
 Προχώρησαν τὰ χρόνια μας.
 Πωπῶ, ξεχάστηκα καὶ δὲ σὲ ρώτησα:
 πῶς ἀπ' ἐδῶ, κυρά μου;
- Ρ α χ ή λ : Νοιώθω μὲς στὴν κοιλιὰ ἀσυνήθιστα
 κι' ἦρθα κοντὰ σου νὰ ρωτήσω.
 Στὸ θαῦμα δὲν πιστεύω: Ἔχω περάσει
 τὴν ἡλικία τὴν καρπερή!
- Ἄ ν ν α : Καυμένη... ὁ πόθος τοῦ παιδιοῦ;
 κι' ἂν γέρασες σὲ κατατρῶει
 καὶ ψεύτικο αἶσθημα γεννᾷ στὰ σπλάχνα σου.
- Ρ α χ ή λ : Ὁ λόγος σου μὲ πείραξε πολὺ
 σὰν κόκκινο στὰ χεῖλη μου πιπέρι.
- Ἄ ν ν α : Μὲ σύχωρεῖς, γλυκειὰ Ραχήλ.
 Ἄλλὰ ἔπαψα νὰ ζῶ μὲ τὴν ἐλπίδα.
 Κι' ἐσὺ πού λές πῶς πέρασες τὸ δρᾶμα
 κι' ἔφτασες στὴν ἀπάθεια καὶ τὴν ὑπομονή,
 ὀρίστε νοιώθει ψεύτικους παλμούς

- καὶ ψευδοπερπατᾶς καὶ ψευδονοιώθεις.
- Ρ α χ ή λ : Ἡ ἀπεκνωσύνη σ' ἔκανε σκληρὴ
κι' ἡ γλωσσο σου δὲν ἔχει πιὰ συμπόνια.
- Ἄ ν ν α :| Μὴ μὲ κατηγορᾶς. Ἡ ἀλήθεια ἔναι πικρὴ
σὰν τὸ νερὸ τῆς δάφνης.
- Ρ α χ ή λ : Ἦρθα στὸ λόγο σου νὰ νοιώσω μιὰν ἐλπίδα,
μιὰν ὑποψία, ἔν' ἀκαθόριστο
πού λέει τὸ «μήπως»... «κοίταξε» καί... «πρόσεχε»...
Τίποτα τέτοια. Τίποτε. Σ κληρὴ ἀνταπόκριση,
μπορεῖ καὶ περιγέλιο... μπορεῖ...
- Ἄ ν ν α : Μὲ συμπαθᾶς, Ραχήλ. Ἄλλὰ γιατί στὸ ψέμμα
νὰ παραδέρνουμε μιὰ κι' ἔπεσε
τὸ χιόνι στὰ μαλλιά μας,
καὶ μὲς στὰ σπλάχνα μας;
Ἄν καὶ τοῦ λόγου σου δὲν εἶσαι
τόσο παλιά, σχεδὸν παρακμασμένη.
- Ρ α χ ή λ : Ἄπ' τὸ βαρὺ στὸ πιὸ βαρὺ.
Μιλᾶς ἀπόνετα. Καὶ λέεις ἀλήθεια
πὼς κραίνεις κι' εἶναι τοῦτο πιὸ σωστὸ
ἀπὸ τὰ λόγια παρηγόριας.
Ἡ μήπως δεῖγμα ἔναι κακῆς διάθεσης
ἤ... ζήλεια;
- Ἄ ν ν α : Παρακαλῶ!
- Ρ α χ ή λ : Μακάρι νᾶναι ζήλεια, πὲς το, πὲς το:
μὲ ζηλεύεις, μὲ ζηλεύεις. Πὲς το.
Γιατί πιὰ τότε κάτι ὑπέροχο στὰ σπλάχνα μου
ριζοβολᾷ, ριζοβολᾷ.
- Ἄ ν ν α : Πολὺ σὲ δέρνει ὁ πόθος σου, Ραχήλ.
Στ' ὀρκίζομαι πὼς θάμουν πρώτη στὴ χαρὰ σου,
ἂν κάτι τέτοιο φύτρωνε στὰ σπλάχνα σου.
Θὰ ζήλευα κι' ὥστόσο
θὰ σὲ μακάριζα.
- Ρ α χ ή λ : Ὡστε θαρρεῖς πὼς εἶναι ψεύτικο αἶσθημα
ἂπ' τὸν βαρὺ τὸν πόθο;
Τόσο, λοιπόν, μᾶς ἐγκατέλειψε ὁ Θεός;
- Ἄ ν ν α : Μὴ θλαστημᾶς. Καὶ προπαντὸς στὸ σπίτι μου.
- Ρ α χ ή λ : Μὲ διώχνεις, Ἄννα;
- Ἄ ν ν α : Ἔλα στὰ σύγκαλά σου κι' ἄσε
τις βλαστημιές. Καὶ προπαντὸς νὰ νοιώθης
τὴν φιλικὴν ὀρμήνεια ἀπὸ τὴν προσβολή.
- Ρ α χ ή λ : Μὲ συγχωρεῖς ποὺ παραφέρθηκα.
- Ἄ ν ν α : Κακὴ δὲν εἶχες πρόθεση
καὶ μήτε ὁ λόγος σου δηλώνει
κακὴν ἐχτίμησι γιὰ μένα.
- Ρ α χ ή λ : Εὐχαριστῶ πολὺ. Κι' ὥστόσο σήμερα
ἔνοιωθα ἐξέχωρη χαρὰ.
Μονάχα δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ στὸν Ἰωῶ.
Λυπᾶμαι ποὺ συχνὰ πυκνά,
χρόνια γιὰ χρόνια ξεγελοῦσα τις ἐλπίδες του
καὶ τις ἐλπίδες τις δικές μου.
- Ἄ ν ν α : Ἄν τὸ νομίζης πὼς θὰ βρῆς ξαλάφρωση
ξηγῶντας μου τὸ τί ἀσυνήθιστο
μέσα στὰ σπλάχνα νοιώθεις

- Ρ α χ ή λ : πρόθυμα θά σ' ἀκούσω.
 : Ἄργά πολὺ νὰ ξανανοιώσω τὰ φτερά μου.
 Θεέ μου, πολὺ μοῦ κόστισέ κι' αὐτό.
 "Ονειρο ξύπνια μὲ παρέσυρε
 γιὰ μιὰ ὄπτασία δαιμονική;
 Στὰ νιάτα μου οἱ ὄνειροφαντασίες
 ἦταν συχνές καὶ φυσικό.
 Μὰ τώρα; Τί μὲ ξεστρατίζει;
 Γιὰ ποῦ μὲ πάει ὁ λογισμός;
- "Α ν ν α : Στὸ ξαναλέω πὼς πρόθυμα θ' ἀκούσω
 τ' ὅ,τι θὰ θέλης νὰ μοῦ πῆς.
- Ρ α χ ή λ : Χωρὶς τὸ περιγέλιο;
 "Α ν ν α : Θαρρῶ παιδιὰ δὲν εἴμαστε.
 Ρ α χ ή λ : Μῆτε πικρὰ θὰ τὸ σχολιάσης;
 "Α ν ν α : Σχόλια πικρὰ δὲν συνηθίζω.
 Ρ α χ ή λ : Κι' οὔτε ἄλλος θὰ τὸ μάθῃ;
 "Α ν ν α : Μισῶ τὴ φήμη (Παύση)
 Ρ α χ ή λ : Ἐγκυμονῶ.
 "Α ν ν α : Στὴν ἡλικία σου;
 Ρ α χ ή λ : Σχόλιο πικρό.
 "Α ν ν α : Μὲ κάνεις καὶ τὰ χάνω.
 Ρ α χ ή λ : Τί συλλογίζεσαι;
 "Α ν ν α : Ὅμολογῶ πὼς δὲ μπορῶ νὰ συγκεντρώσω
 τὴ σκέψη μου.
 Καὶ ποιά σημάδια νοιώθεις
 ποὺ μολογοῦν ἐγκυμοσύνη;
- Ρ α χ ή λ : Αὐτὰ ποῦ οἱ ἄλλες ἔλεγαν σὰν φύτρωνε
 στὰ σπλάγχνα τους καρπὸς ἱερὸς τοῦ γάμου.
- "Α ν ν α : Ἄν σὲ λυπήθηκε ὁ Θεός, τὸ χαίρομαι.
- Ρ α χ ή λ : Εἰλικρινά;
 "Α ν ν α : Εἰλικρινά. Μὲ τὴν καρδιά μου.
- Ρ α χ ή λ : Καλή μου φιλενάδα, τῶξερα
 πὼς κρύβεις μὲς τὸ στήθος καλωσύνη
 ἄπειρη σὰ νερὸ τῆς θάλασσας
 καὶ σὰν τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ.
- "Α ν ν α : Καὶ δὲν τὸ ξέρει ὁ Ἰωνᾶς;
- Ρ α χ ή λ : Φοβᾶμαι, δυσπιστῶ, τρομάζω
 πότε τὸ περιγέλιο τοῦ καὶ πότε
 λόγο πικρὸ καὶ βαρετό,
 μὰ προπαντὸς φοβᾶμαι μὴν πιστέψει
 κι' ὕστερα τὸν πικράνω.
 Θαρρῶ σοῦ τῶπα αὐτὸ ξανά.
- "Α ν ν α : Σὲ δέρνει ἢ ἀμφιβολία, σὲ δέρνει ἀκόμα.
- Ρ α χ ή λ : Κι' ὅμως αὐτὸ ποῦ νοιώθω εἶν' ἐξέχωρο.
 Νοιώθω μιὰ ὑπόσχεση στὸ φῶς,
 στὸ βλέμμα τ' οὐρανοῦ καὶ στὸν ἀγέρα
 καὶ προπαντὸς στὸν χτύπο τῆς καρδιάς μου.
 Ἄννα, εἶναι ὑπέροχο νὰ νοιώθῃς
 πὼς ἐτοιμάζεσαι νὰ γίνῃς μάνα.
- "Α ν ν α : Μάνα!...

- Ρ α χ ή λ : Πολύ σέ σκότισα μέ τίς δικές μου τίς ἔγνοιες. Κι' ὅμως δείξε τήν κατανόηση.
- "Α ν ν α : Σέ νοιώθω... σέ ζηλεύω.
- Ρ α χ ή λ : "Ω! αὐτό τό «σέ ζηλεύω» ἀνοίγει γιά μένα δεύτερο οὐρανό. Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ.
- "Α ν ν α : Πηγαίνεις;
- Ρ α χ ή λ : Τό σπίτι μέ τραβᾶ... ἡ ἐτοιμασία. Κι' αὐτό πού μοῦ πες «σέ ζηλεύω». Σημαίνει πῶς μέ πίστεψες, σημαίνει πῶς κάτι σοῦ μιλῆσαν τά σημάδια. Ἐγκυμονῶ.
- "Α ν ν α : Ἐπικαλοῦμαι τοῦ Θεοῦ τήν προστασία.
- Ρ α χ ή λ : Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ (φεύγει)
- "Α ν ν α : (ἀκούει ἕνα πουλί πού τιτυβίζει)
Καλοῦν τήν μάνα τά πουλιά
καί τιτυβίζουν γιά ἕνα σπειρί.
Καί χαίρεται ἡ μάνα γιά τίς γέννες της
κι' ὁ κύρης καμαρώνει.
(Κοιτάζει μιὰ γλάστρα)
Ἡ μέλισσα παιζογελά μέσ τ' ἄνθος σου,
τή γύρι ἀνακατεύει. Καί σέ λίγο
θα ξεφυλλίσουσε τά πέταλα καί θ' ἀρχινήσει
μεγάλωμα ὁ καρπός.
(Πρὸς τὸ ὑπαιθρο)
Τά ζωντανά στόν κήπο ζευγαρώνουν,
γεννοῦν παιδιά καί τά παιδιά στήν ὥρα τους
ἄλλα παιδιά γεννοῦν.
Κι' ἐγώ γυρνᾶω στοὺς ἴσκιους σέρνοντας
τά χέρσα σπλάγχνα μου,
χέρσα σὰν φαλακρὸ βουνό
χέρσα, Θεέ μου, κι' ἄτεκνη, κι' ἄτεκνη..
δίχως δεντρό καί δίχως θάμνο.
(Κτυπήματα στήν πόρτα) Ποιὸς εἶναι;
- Μ α μ μ ή : (ἀπ' ἔξω) Ἡ ξενικιά ἡ μαμή.
- "Α ν ν α : Καλόδεχτος στό σπίτι μου ὁ καθέννας
Ἰουδαῖος ἢ ξένος.
- Μ α μ μ ή : (μπαίνοντας) "Ωρα καλή σ' ἐσέ κυρά μου,
κι' ὥρα καλή στό σπιτικό σου.
- "Α ν ν α : Τίς εὐλογίες ἄς ἔχεις τοῦ Θεοῦ.
Παρόλο πού πιστεύεις στά εἶδωλα.
Ποιά ἀνάγκη σ' ἔφερε στό σπίτι μου;
Μέ προθυμιὰ θά σέ συνδράμω
ἂν εἶναι γιά πληροφορίες
καί πράξεις ἀγαθές.
- Μ α μ μ ή : Νά σέ συνδράμω σ' ἐπισκέπτομαι.
Δουλειά μου ἐξ ἄλλου αὐτό.
Ἄλλά σ' ὁμολογῶ ξεχωριστά,
θᾶθελα ἐσένα νά συνδράμω
γιατί λόγια καλὰ ἄκουσα
κι' ἀκόμα πῶς κομπόδεμμα γερό
καί πλοῦτη καί κοπάδια καί χωράφια

- κατέχει ὁ ἄντρας σου, πού φήμη
ἔχει μεγάλη στό χωριό καί τὰ περίχωρα.
"Α ν ν α : Εὐχαριστῶ τὸν κάθε σου ἔπαινο.
Τιμὴ μας, πῶχουμε ἀγαθὴ
τῆ φήμη καί τὸ σέβας,
Ἄλλὰ δὲν νοιώθω πῶς θὰ μὲ συνδράμης
γιατὶ καί τί εἶναι ἡ χρειαί μου!
- Μ α μ μ ῆ : Εἶσαι ἄτεκνη. Δὲν εἶναι;
"Α ν ν α : Δὲ θέλησε ὁ Θεὸς νὰ μοῦ προσφέρῃ
τὸ πιὸ μεγάλο δῶρο του.
- Μ α μ μ ῆ : Κι' ὅτι πολὺ θὰ πεθυμοῦσες
καρπὸ τὰ σπλάχνα σου νὰ νοιώσουν
"Α ν ν α : Ὅπως ἡ κάθε λογικὴ γυναίκα.
Μ α μ μ ῆ : Ἡ γειτονιά μὲ πληροφόρησε.
"Α ν ν α : Πολὺ κακὸ τὰ πάθη νὰ σχολιάζουν,
τῶν ἄλλων ἔστω κι' ἂν συμπόνια
νοιώθουν καί δείχνουν.
- Μ α μ μ ῆ : Ξέρω μυρίσματα πολλὰ καί καπνισμοὺς,
καί ξορκισμοὺς πολλοὺς
καί δίαιτες ξέρω καί μαλάξεις
ὄσες μὲ δίδαξαν οἱ ὁμότεχνές μου.
- "Α ν ν α : Ξένη γυναίκα, κι' ἂν καλὸδεχτὴ σὰν ξένη,
τόπο δὲν ἔχουν μὲς τὸ σπίτι μου
συνήθειες ξένες πού δὲ δέχεται ὁ Θεός.
- Μ α μ μ ῆ : Στὸ κάτω-κάτω δοκιμὴ θὰ κάμω.
"Α ν ν α : Τὰ χρόνια πού φορτώνουνε τοὺς ὤμους μου
μὲ μάτι καθαρὸ δὲ βλέπεις;
Ἡ μήπως σὲ ζαλίζει τὸ χρυσάφι
κι' ἀποτολμᾶς καί προσβολές;
- Μ α μ μ ῆ : Ἐπάγγελμα ἔχω καί δὲν κλέβω.
Μήτε μὲ βία ζητῶ.
Δοκίμασε καί δῶσε πιὸ ὕστερα
τ' ὅ,τι νομίζεις πρέπον,
χρῆμα ἢ σιτάρι ἢ ὄρνιθες
ἢ πανικά ἢ πλεχτά.
- "Α ν ν α : Ἄπ' τοῦ Θεοῦ τὸ δρόμο δὲν λοξοδρομῶ.
Μήτε σὰν ἤμουν νέα δοκίμασα
τ' ὅ,τι ἠρῆσκειά μου δὲν τὸ δέχεται.
Τώρα στ' ὀλόλευκά μου γερατειά
κι' ἂν εἶναι ὁ νοῦς μου συγχισμένος
ἀπ' τὴ πολλὴ ζωὴ
τ' ἀντίθρησκα δὲν δοκιμάζω.
Κι' ἂν ἦρθες ξεγελῶντας με νὰ εἰσπράξης
κέρδος σὲ χρῆμα ἢ σὲπραμμάτια,
γελιέσαι. Κάλλιο ζήτησέ μου
νὰ σὲ φιλέψω στὴν ἀνάγκη σου
καί πῆγαινε στό δρόμο σου
εὐχαριστῶντας τὸ Θεὸ πού πέμπει
στὴ γῆ τὸ κάθε του ἀγαθό.
- Μ α μ μ ῆ : Σοῦ πρότεινα. Δὲ θέλεις; Φεύγω.
Δουλειά δική σου καί καὺμὸς δικός σου
"Α ν ν α : Ὡρα καλὴ κι' ὁ Κύριος ἄς σὲ σκέπει.
(Ἐνῶ φεύγει ἡ μαμμὴ)

Δὲ νοιώθω τούτη ἢ ἐπίσκεψη
πῶς μόλυνε τ' αὐτιά μου καὶ τὸ σπίτι
καὶ πῶς μοῦ τάραξε τοὺς λογισμούς...!

(ἦχος ἐλαφρός)

- "Α γ γ ε λ ο ς : Τὸ μέγα πόθο δέχεται ὁ Θεός.
"Α ν ν α : Τί ὄραμα στέκει ἔμπρός μου;
"Α γ γ ε λ ο ς : Ἐπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ
μῆνυμα ὠραίο νὰ φέρω.
Σὲ εἰσάκουσε ὁ Θεός καὶ δέχτηξε
ὁ πόθος σου σὲ πράξη νὰ γενῆ.
"Α ν ν α : Πολὺ μὲ τυραννήσανε ὄνειρα
καὶ λογισμοὶ τοῦ ξύπνιου.
"Α γ γ ε λ ο ς : Μὴ δυσπιστεῖς! τ' ἀδύνατα γιὰ τοὺς θνητοὺς
εἶν' δυνατὰ γιὰ τὸ Θεό.
Θὰ λείψῃ πιά ἡ ντροπὴ ἀπ' τὸ σῶμα σου.
Ὁ κόσμος θὰ σὲ μακαρίσῃ.
"Α ν ν α : Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω.
"Α γ γ ε λ ο ς : Γιατὶ ἀπ' τὰ σπλάγχνα σου θὰ γεννηθῇ
μιὰ δευτέρη Εὐα πού θὰ πλάσῃ τὴ ζωὴ,
τὴ νέα ζωὴ.
Στὴν ὥρα θὰ δεχτῇ τὸν Λυτρωτῆ
πού θὰ λυτρώσῃ τὴ ζωὴ.
"Α ν ν α : Ἀπέραντο τοῦ Θεοῦ εἶν' τὸ ἔλεος.
Ἄνεξιχνίαστες οἱ βουλές Του.
Τὴν ἡλικία μου τρέμω.
"Α γ γ ε λ ο ς : Μὴ δυσπιστεῖς.
"Α ν ν α : Τὸ πλάσμα στὸ ναὸ θὰ παραδώσω.
Θεὸς τὴν ἔδωσε, Θεὸ νὰ ὑπηρετήσῃ.
Αὐτὰ ἐννοοῦσα λέγοντας πῶς τρέμω
τὴν ἡλικία.
Γιατὶ στὰ χρόνια μου νὰ ὑπηρετήσω τὸ ναὸ
εἶν' ἀκατόρθωτο.
Μὰ τὸ παιδί μου θάχῃ τὸν καιρὸ,
θάχῃ τὴ δύναμη τὸ χρέος μου τὸ βαρὺ
νὰ ξεπλερώσῃ.
"Α γ γ ε λ ο ς : Τὸ μῆνυμα φαιδρὸ, χαρούμενο.
Ἡ πράξη ὠραία καὶ καρποφόρα.
Ὁ χρόνος κλώθει πιά τὸ μέλλον.
Τὸν Κύριον ἄς δοξάσωμεν... (φεύγει)
"Α ν ν α : Ὅραμα οὐρανικὸ, φαιδρὸ τὸ μῆνυμά σου,
εὐπρόσδεχτο... (ἀνοίγει ἡ πόρτα)
Ἰ ω α κ ε ἰ μ : (μπαίνοντας) Μὲ ποιὸ μιᾶς;
"Α ν ν α : Τὸ μῆνυμα φαιδρὸ κι' εὐπρόσδεχτο.
Θὰ ξεπλυθῇ ἡ ντροπὴ ἀπ' τὸ μέτωπό μας.
Μοῦ μῆνυσε ὁ Θεὸς πῶς θὰ συλλάβω
καὶ θὰ γεννήσω στὴν πρεπούμενη ὥρα
κορίτσι πού στίς ἴνες τῆς βαθειᾶ καὶ στὸ αἷμα τῆς,
τὸν Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου θὰ ἐτοιμάζῃ
κατ' ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.
Ἰ ω α κ ε ἰ μ : Φριχτὴ κατάρα μᾶς χτυπᾷ καὶ πᾶνε
κι' ἐσένα τὰ συλλογικὰ κι' εἶν' τοῦτο
τὸ τελευταῖο, μεγάλο χτύπημά μας.

- "Α ν ν α : Αιγόπιστος μήν εἶσαι.
Μήνυμα· φαιδρὸ τῶν οὐρανῶν
καινούργια ἐλπίδα μοῦ φανέρωσε
κι' ὄχι τοῦ νοῦ μου οἱ ταραχές.
- "Ι ω α κ ε ἶ μ : "Αννα, τὸ δρόμο τῆς ἐρήμου πιά
θ' ἀκολουθήσω.
Θὰ πάρω τὰ κοπάδια μου μακριά.
Τοὺς μπιστικοὺς θὰ διώξω
γιὰ νάχω μπόλικη δούλειά
καὶ μὲς τὸ μόχτο νὰ ξεχνῶ.
- "Α ν ν α : Μ' ὄλο τὸ σεβασμὸ ποῦ πρέπει
στὸν ἄντρα μου νὰ δείχνω
λόγο βαρὺ θὰ ξεστομίσω
γιὰ ὅ,τι μοῦ λές.
- "Ι ω α κ ε ἶ μ : Τὶς προσβολές πιά δὲν ἀντέχω
καὶ τὰ περιέγεια τῶν χωρικῶν.
Προχώρησα στὴν ἡλικία καὶ ὥστόσο
δὲν παύει νάμαι στόχος
τοῦ καθενός.
Θὰ ξαναπάω στὴν ἔρημο μονάχος
μὲ τὸ δικό μου πόνο συντροφιά.
Εἶναι γεμάτο τὸ κελλάρι μας
μ' ἀλεύρι κι' ὄσπρια καὶ μὲ λάδι.
- "Α ν ν α : Παραλογίζεσαι ἀπ' τὸν πόνο σου "Ιωακείμ,
ἐνῶ θὰ πρέπει νάσαι ψύχραιμος στὰ χρόνια σου.
"Υστερα ὁ ἄντρας διαφεντεύει
μὲ τὴ βαρειά του παρουσία.
"Αλεύρι ἂν εἶναι στὰ κελλάρια
καὶ λάδι κι' ὄσπρια, σπιτικό δὲν εἶναι
δίχως τὸν ἄντρα.
"Ο δεῖπνος δὲν λογιέται δεῖπνος
δίχως τὸν ἄντρα στὸ τραπέζι.
Κι' ὁ ὕπνος ὕπνος δὲ λογιέται
χωρὶς τὸν ἄντρα δίπλα σου.
- "Ι ω α κ ε ἶ μ : "Ετοίμασε, γυναίκα, τὸ ταγάρι μου
κι' ἕνα παλιὸ χιτῶνι
καὶ τὸ γερὸ προγονικὸ ραβδί μου.
Δὲν παίρνω πίσω τὴν ἀπόφασή μου.
- "Α ν ν α : Μὴ βλαστημᾶς! (Ταραχὴ στὸ σπίτι, βουίσματα...)
- "Ι ω α κ ε ἶ μ : Σειέται τὸ σπίτι; Τρέμουνε οἱ καμάρες;
Πῶς σκοτεινιάζει ὁ οὐρανός!
Ποῦ πᾶς καὶ φτερουγᾶς καὶ φεύγεις;
Κι' ἐγὼ πῶς νοιώθω; Τί μὲ κάρφωσε
στὴ θέση αὐτὴ βαρὺ σὰν τὸ μολύβι;
"Ακοῦς ἀχὸ τοῦ κεραυνοῦ;
"Ακοῦς τὸ μούγκρισμα τῆς γῆς;
- "Α ν ν α : Εἶν' ὄλα γύρω γαληνά
κι' ὄλα φαιδρά κι' ὠραία.
- "Ι ω α κ ε ἶ μ : Κι' ὅμως μοῦ σφίγγουν τὸ λαιμὸ
δυὸ σιδερένια χέρια
καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀντισταθῶ
καὶ πνίγομαι.
- "Α ν ν α : Στὸ στρῶμα νὰ σὲ πάω, "Ιωακείμ,
μὴ σὲ χτυπάει ἡ ἀρρώστεια...

- Ἰωακείμ : Κάτι ἀσυνήθιστο στίς φλέβες μου
χοχλοκοπᾶ.
Ἄν εἶναι μήνυμα θανάτου
καλῶς νάρθη γιά ν' ἀπολυτρωθῶ.
Ἄν εἶναι ἀρρώστεια τόν Θεό
παρακαλῶ γιά λύπηση γιατί
μέ μιὰ ζωή πληρώνω γι' ἁμαρτία
πού δέν τό ξέρω ἂν εἶν' δική μου
ἢ τῶν γονιῶν μου.
- Ἄννα : Κι' ἂν εἶναι ταραχή ἀπ' τή δυσπιστία;
Ὁ κόσμος τοῦ κορμιού σου μήπως
ἀναφτερώνει;
- Ἰωακείμ : Μεγάλο τ' ὄνομα εἶναι τοῦ Θεοῦ
μεγάλη ἡ δύναμή του.
Βροντᾶει τριγύρω, πέφτουν κεραυνοί,
νοιθῶ μιὰ δύναμη ἄγνωστη
νά διαπερνᾷ τό σῶμα μου.
Ἄννα, μέ ζωντανεύει ἡ ἐλπίδα.
Χέρι Θεοῦ σάμπως νά μ' ἄγγιξε.
- Ἄννα : Καινούργια μέρα, κόσμος νέος.
- Ἰωακείμ : Ἐλπίδα νέα, χαρά καινούργια.
Ἄς εὐδοκήση ὁ Κύριος νά γενῆ
τό μέγα θαῦμα.
- Ἄννα : Ἡ Σάρα στείρα γέννησε τόν Ἰσαάκ.
Κι' ἡ Ἄννα ἡ συνονόματή μου τόν Προφήτη
τόν Σαμουὴλ σέ μιὰ ἡλικία πρόχωρημένη.
Πρόσπεσα ταπεινά στερνή φορά
κι' ἰκέτευσα μέ πάθος τό Θεό.
Παιδί ἂν μάς δώση στό ναό
θά τ' ἀφιερῶσω νά ὑπηρετῆ τόν Κύριο
μιὰ κι' εἴμαστε βαρειοί ἀπ' τά χρόνια ἔμεις
καί δέ βολεῖ στή δούλεψη νά μπούμε...
- Ἰωακείμ : Ἄκοῦς βουή; Τ' ἀκούω...
- Ἄγγελος : «Εὔα καινούργια, βᾶτος πού δέν καίγεται
καί στά κλαδιά κρατάει φωτιά,
καί κιβωτός τοῦ ἀχράντου Λόγου»
Παράξενες μιλιές, παράξενες φωνές...
- Ἄννα : Μαρία τό βρέφος θά ὀνομάσω
Κυρία τῆς γῆς καί τ' οὐρανοῦ
καί δόξα τῆς ζωῆς καί χάρη,
καί προπαντός Ἐλπίδα.
- Ἰωακείμ : Θεέ μου...

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Η ΜΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ*

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α :

ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ἱερέας

ΙΩΝΑΣ, Ἱερέας

ΙΩΣΗΦ

ΚΗΡΥΚΑΣ

ΣΑΛΩΜΗ

ΜΑΡΙΑ

(Μπροστά στο ναό τοῦ Σολομῶντα. Στή σιηνή ὁ Ζαχαρίας
κι' ὁ Ἰωνᾶς).

- Ἰ ω ν ᾶ ς : Μάζεψες τὰ ραβδιά τοῦ καθενὸς
ἄλλα χοντρά καὶ ριζωμένα,
ἄλλα λεπτά, ψηλά μετὰ τὴ διχάλα στὸ ἄκρο...
- Ζ α χ α ρ ί α ς : Τῆς ὀπτασίας ἀκολουθῶ τὸ πρόστγμα, Ἰωνᾶ,
παραγγελία θεϊκὴ ὡς τὴ νοιώθω.
Στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων θὰ τὰ τοποθετήσω.
Καὶ κάποιος τότε τ' οὐρανοῦ σημάδι —
δὲν ξαίρω ποιοί! — θὰ μᾶς μιλήσῃ
μὲ ποιοὺ τὴν κόρη νὰ μνηστεύσουμε.
- Ἰ ω ν ᾶ ς : Ἡ γνώμη σου μᾶς ἔπεισεν, ὦ Ζαχαρία.
Ἡ δωδεκάχρον κοπέλλα εἶν' ἕτοιμη
γὰ τὸ μιστήριο πιά τῆς πάντρευσι,
ποὺ στέκει ἰσότιμο κοντὰ στὴν ἱερωσύνη.
Δὲν κάνει πιά νὰ μένη δίπλα στὸ ναό.
Ἡ προστασία μας πρέπει νὰ τελειώσῃ.
- Ζ α χ α ρ ί α ς : Μὲ τοποθέτησεν καλὴ καὶ σώφρονα.
Γι' αὐτὸ κοιτάζω γὰρ σημάδι.
Ἐγὼ ἔμαι συγγενὴς τῆς κι' ὑποσχέθηκα
στὴ μάνα καὶ στὸν κύρη, ὡς ξεψυχούσαν
νὰ τὴν στηρίξω στὴ ζωὴ.
Καὶ τί εἶναι στήριγμα πῶς δίκαιο
ἀπὸ νῦν γάμο σώφρονα;
- Ἰ ω ν ᾶ ς : Τὸ μόνο ποὺ δὲν νοιώθω, Ζαχαρία, εἶν' τοῦτο:
γιατὶ ζητᾶς ψημένο πιά ἄντρα
στὰ χρόνια καὶ στὴ δούλεψη
καὶ ξαναπαντρεμένο κι' ἴσως μετὰ παιδιά!...
- Ζ α χ α ρ ί α ς : Ὁμολογῶ πὼς βάζω αὐτοὺς τοὺς ὄρους
χωρὶς νὰ νοιώθω τὴν αἰτία.
Ἄλλὰ θαρρῶ ὁ ψημένος ἄντρας,
ὁ χηρευάμενος καὶ μετὰ παιδιά,
στὸ σπῆτι προσηλώνεται πιστά.

* Μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Ἰδρυμα Κύπρου στίς 30.3.64.

Εἶν' ἡ χηρεία μιὰ πείρα φοβερή.
 Κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ δυὸ μορφές,
 καθήκοντα γυναίκας κι' ἄντρα,
 εἶναι ψυχὴ καὶ σῶμα τραγικά.
 Καὶ θέλει πάντα ἀλάφρωση καὶ δέχεται
 κοπέλλα, δίχως προίκα,
 τὴ διαφυλάγει φρόνιμη κι' ἀπειραχτη
 ἀπ' τοὺς κακοὺς δαιμόνους στὴ ζωὴ,
 εὐγενικὰ τῆς φέρνεται καὶ στοὺς θυμὸ
 λόγο κακὸ δὲν τῆς χτυπᾷ
 καὶ νοιώθει πάντα μιὰ ὑποχρέωση
 ποῦναι τὸ πιὸ καλὸ συμβόλαιο.

Ἰ ω ν ᾱ ς : Ζυγώνει ὁ κήρυκας ξανά!

Κ ή ρ υ κ α ς : (μπαίνοντας)

Παντοῦ τριγύρω στὰ χωριά καὶ στοὺς ἀγρούς
 καὶ στὰ πηγάδια κι' ὅπου συναθροίσεις συνηθίζονται
 ἀντρῶν πολλῶν

τὴν ἐντολὴ σου φώναξα
 σὸν ἔμπειρος στοῦ κήρυκα τὸ ἐπάγγελμα.

Πρῶτα τὴν σάλπιγγα στὸν τόνο τὸ συνήθη
 κι' ὕστερα ἀπλᾶ καὶ ξάστερα
 τὸ καθετὶ ξηγοῦσα ὡς μοῦ παράγγειλες.

Γινόταν στὴν ἀρχὴ συζήτησιν
 πολλοὶ σχολιάζανε τὸ πρᾶγμα,
 ἄλλοι κουνούσαν τὸ κεφάλι δύσπιστα
 κι' ἄλλοι τραθοῦσανε πιὸ πέρα σιωπηλοί.

Ἔνας μονάχα ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ,
 θαρρῶ Ἰωσήφ τὸ λένε κι' εἶναι ξυλουργός,
 μὲ γαληνὴ φωνή, σχεδὸν σθυσμένη,
 μὲ ρώτησε γιὰ τὴ γενιὰ τῆς κόρης.

Ζ α χ α ρ ί α ς : Νάτος ποῦ πέρα ξεπροβάλλει.

Μιὰ φώτιση τὸ νοῦ μου δέρνει:
 αὐτὸς εἶν' ὁ ἅγιος.

Ἄπλὸς σὸν τὰ ἤρεμά μας ζωντανά,
 καὶ ταπεινός, ποῦ λὲς παραπατάει ἀπὸ δειλία,
 μὲ τὸ σκέπαρνε στῶνα χέρι, δεῖγμα
 τῆς προκοπῆς καὶ τῆς δουλευτωσύνης.

Ἰ ω ν ᾱ ς : Τὸν ξέρεις;

Ζ α χ α ρ ί α ς : Ἐπὶ τὸ γένος τοῦ Δαυὶδ
 ἄντρας σεμνός, πολὺ ἠθικός,
 ποῦ χήρεψε πρὶν χρόνια.

Ἰ ω ν ᾱ ς : Πολὺ μεγάλος· καὶ βαρὺς· μὰ εὐγενικός.
 Μπορεῖ τὴν κόρη τοῦτος νὰ στηρίξει;
 Δὲν βλέπω, δὲ νογῶ.

Ζ α χ α ρ ί α ς : Στὸ νέο δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη. Λεῖπει ἢ πείρα
 κι' εὐκόλους ἔχει τοὺς θυμοὺς
 καὶ παίρνει γρήγορα κι' ἀστόχαστα
 μεγάλες ἀποφάσεις.

Ἰ ω ν ᾱ ς : Σχέση δὲ βλέπω ἀνάμεσα στοὺς νέο,
 μὲ τὰ σωστά ποῦ δίνεις του σημάδια,
 καὶ στὴ μνηστεία τῆς κόρης.
 Γιατὶ πιστεύω πὼς ὀρθοποδίζει γάμος,
 ὅταν ὑπάρχη συμφωνία ψυχῆς καὶ σώματος.

Ζ α χ α ρ ί α ς : Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ζωὴ κατὰ τὴν πείρα μας.

- Μὰ στὴν ψυχὴ μου κάτι ἀσύνηθες μιλά καὶ λέει
ἐτοῦτα π' ἄθελά μου ἐκφράστηκα.
- Ἰω ν ᾱ ς : Δὲ νοιώθω, Ζαχαρία, τί θές νὰ πῆς μὲ τὸ «ἄθελά σου».
Ἡ γλῶσσα τῆς ψυχῆς τὰ διανοήματα ἐρμηνεύει
καὶ στρογγυλὰ τὰ κάνει νὰ τὰ νοιώσουμε
καὶ νὰ μετέχουμε στὴ σκέψη τ' ἀλλουνοῦ.
- Ζαχαρίας : Ὅταν ἐκφράστηκα, τὸ νόημά τους τ' αὐτιά μου ἀκούγανε
ὅπως κι' ἐσύ. Κι' αὐτὸ σημαίνει
πὼς ἐντολὴ ἀπὸ ξένη
δύναμη παρὰ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου
κι' ἀπ' τὸ μυαλό μου τὸ ἐμπερο
μὲ πρόσταξε ἔτσι.
Νὰ μείνη ἀγνή ἡ Μαρία, προστατευμένη
ἀπ' ἄντρα λογικὸ μὲ δύναμη καρδιάς,
χωρὶς φτερά μὰ μὲ γερά ποδάρια
καὶ μὲ μεγάλη καλωσύνη...
Τ' ἄκουσες τοῦτο· δὰ ποῦ ἐκφράστηκα;
Ἡ ξήγηση ἔτσι μοῦρθε μοναχὴ τῆς
ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου.
- Ἰω ν ᾱ ς : Τὰ λόγια σου εἶναι θαυμαστά, ἀσυνήθιστα.
Εἶσαι ἀρχαιότερος κι' ὁ λόγος σου βαραίνει
στὸ καθετί.
Τὴν ξήγηση κι' ἂν δὲ θωρῶ εὐλογο
τὴ δέχομαι γιατί τὴ δέχτηκες ἐσύ.
- Ζαχαρίας : Θεία ἡ βουλή κι' ἡ ἐπιλογή.
Γιατὶ σταμάτησε μεσόστρατα καὶ διαλογίζεται
ὁ μαραγκὸς ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ;
Παράξενο δὲν εἶναι;
- Ἰω ν ᾱ ς : Ὁ γάμος θέλει ἀπόφαση μελετημένη.
Κι' αὐτὸς στὰ χρόνια τὰ ὄριμα μετρά
καὶ τοῦ φτεροῦ τὴν κίνηση.
- Ζαχαρίας : Ξεκίνησε. Τὸν ἔσπρωξε τὸ πεπρωμένο.
- Ἰω ν ᾱ ς : Τὸ πεπρωμένο;
- Ζαχαρίας : Λέξη ποῦ λέει πὼς ἔγινε ἡ ἐπιλογή του.
Σκεῶς ἐπιλογῆς. Τὸ νοιώθω.
- Ἰω σ ῆ φ : (ἱμαίνοντας) Τὴν εὐλογία σας...
- Ζαχαρίας : Καλῶς τὸν Ἰωσήφ. Ἐσένα περιμένω.
Δὸς τὸ ραβδί σου καὶ περίμενε
στὸν διπλανὸν αὐλόγυρο.
- Ἰω σ ῆ φ : Τὸ φτωχικὸ μου τὸ ραβδί;
- Ζαχαρίας : Στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων θεὸ νὰ τὸ βάλω
γιὰ τὸ σημάδι ποῦ ὑποδείχνει
τὴν ἐκλογὴ.
- Ἰω σ ῆ φ : Δὲ νοιώθω καθαρὰ γιατί τοῦ κήρυκά σας
ἄκουσα τὸ διαλαλητό.
- Ζαχαρίας : Στὸ θαῦμα πίστευα.
- Ἰω σ ῆ φ : Τὰ χρόνια μου μὲ δίδαξαν πὼς πάντα ὑπάρχει
κοντὰ στὰ γνώριμα τὸ θαῦμα.
- Ζαχαρίας : Γι' αὐτὸ μὴ δείχνεις στενοχώρια.
- Ἰω σ ῆ φ : Τὴν ἀπορία κρατῶ καὶ κλώθω.
- Ζαχαρίας : Δὲν ἔχει ξήγηση τὸ θαῦμα.
Τὴν ἀπορία πιά ἀπόρριψε

- καὶ δός μου τὸ ραβδί σου.
(Τὸ παίρνει καὶ φεύγει)
- Ἰωνᾶς : Ἐκείνῃ τῇ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς Ναζαρετ κατὰ γένησιν, Ἰωσήφ;
Ἰωσήφ : Ναί, γέροντά μου σεβαστέ.
Ἰωνᾶς : Καὶ ποῦ δουλεύεις, Ἰωσήφ;
Ἰωσήφ : Στὸν τόπο μου. Στὴ μιὰ μεριά τοῦ φτωχικοῦ μου.
Ἐκεῖ ἐστὶν ἡ πηγάδι.
Ἐκεῖ ἐστὶν τὸ ἴσόγειο μου δουλεύω
μὲ τῶνα μου παιδί.
Τ' ἄλλα δουλεύουν στὰ χωράφια.
- Ἰωνᾶς : Πόσα παιδιά, Ἰωσήφ, εὐτύχησες;
Ἰωσήφ : Τέσσερεις γιουούς, δυὸ θυγατέρες.
Ἰωνᾶς : Τίς εὐλογίες ἄς ἔχουν τοῦ Θεοῦ.
Ἰωσήφ : Φιλῶ τὸ χέρι τὸ δεξιόν σου,
γιὰ τὴ μεγάλη εὐχή σου.
- Ἰωνᾶς : Ἀποκατάστησες τὰ φύτρα σου;
Ἰωσήφ : Τὴ μιὰ μου κόρη πάντρεψα
καὶ μένει ἄλλοῦ.
Ἰωνᾶς : Καὶ πῶς στὰ Γεροσόλυμα γυρνᾷς;
Ζητᾷς δουλειάν ἢ μήπως ἄλλη χρεία
ᾠδήγησεν τὰ βήματά σου ἐδῶ;
- Ἰωσήφ : Κάτι ἀκαθόριστο ἐστὶν ἐν τῷ στήθεός μου
μὲ πρόσταξε νάρθῶ ἐπὶ τὸ ναὸν τοῦ Σολομῶντα.
Ἐδῶ ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ
τὸ θέλημά του τὸ ὑψηλόν.
Ἴσως ὁ πόθος μου νὰ βρῶ ἀποκούμπι
σὲ χέρι μιᾶς γυναίκας εὐσεβοῦς...!
Δὲν ξέρω! δὲ μπορῶ νὰ ξεδιαλύνω
τί μ' ὀδηγεῖ (ἀκούεται ἀόλητος)
- Κήρυκας : (ἀπὸ τὰ παρασκηνία)
Ἐλάτε τὰ ραβδιά σας νὰ διαλέξετε.
Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ σημάδι φύτρωσε θεϊκόν
ποῦ μολογᾷ τὴν ἐκλογήν. (Θόρυβος)
- Ἰωνᾶς : Στὸν διπλανόν αὐλόγυρο μοιράζονται, Ἰωσήφ,
τοῦ καθενός σας τὰ ραβδιά.
Βλέπω δὲν ἔχεις πεθυμιὰ νὰ τρέξης.
- Ἰωσήφ : Πρῶτος ἢ δεύτερος... τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ
μὲ τὴ βιασύνη δὲν ἀλλάζει.
- Ἰωνᾶς : Ἄπλᾳ καὶ συνετὰ μιλάς
κι' ἔχεις μιὰ πείρα περισσή.
Σοῦ ὁμολογῶ πῶς ἂν δική μου
εἶχα τὴν ἐκλογὴν θὰ σ' ἔδειχνα
τὸ μόνον, δίχως νὰ προσμένω ἄλλο σημάδι.
Εἶνα ἡ Μαρία κοπέλλα γλυκομίλητη
καὶ θαλερὴ ὡς ἄνθος πρῶτο δέντρου,
σκληρὴ ἐν τῇ δουλείᾳ, σεμνὴ
καὶ ὑπάκουη ὡς τὸ φύλλον τοῦ κλαδιοῦ
ἐπὶ τὸ πιδὸν γαλήνιον ἀγέρι ποῦ λυγίζει.
Παιδοῦλα τρίχρονη ἢ μητέρα τῆς
τὴν ἀφιερώνει ἐπὶ τὸ ναὸν νὰ μεγαλώσῃ
δίπλα ἐν τῇ σκέπῃ σου.
Καὶ τώρα πρέπει πια ν' ἀποκατασταθῇ
σὲ χέρια τίμια κι' εὐσεβῆ

- πού θά τήν γνιιάζονται διπλᾶ
 μιᾶ καί στερήθηκε γονιό καί σπίτι.
- Ἰωσήφ : Δίνουν τιμὴ σ' ἐμέ τὰ λόγια σου
 καί μου ξυπνοῦν ἀδημονία.
- Ἰωνᾶς : Ἀνθρώπινο καί δίκαιο...
- Ἰωσήφ : Τότε στό διπλανόν αὐλόγυρο θά ὀδεύσω
 νά δῶ τήν κρίση.
- Ζαχαρίας : (μπαίνοντας)
 Κοντὰ σέ σένα φτάνω μ' ἀνθισμένο τὸ ραβδί σου,
 σημάδι οὐρανικὸ τῆς ἐκλογῆς.
 Πῆρε ὁ καθένας τὸ δικό του τὸ ραβδί
 ἀνάλλαχτο.
 Καί μόνο τὸ μικρό, τὸ φτωχικό σου ἐσένα, τὸ δικό σου,
 φύλλα κι' ἀνθοὺς ξεπέταξε
 καί περιστέρι ὀλόλευκο τὰ κάλυψε
 κι' ὕστερα μ' ἓνα ἀχὸ γλυκὸ πετάει στοὺς οὐρανοὺς.
 Ἐσένα δέχεται ὁ Θεὸς μνηστήρα
 τῆς εὐσεβοῦς Μαρίας.
- Ἰωσήφ : Εὐχαριστῶ τὸν Ὑψιστο γιὰ τὰ σημάδια
 καί γιὰ τὴ ξήγησή σου, Ζαχαρία σεβάσμιε.
- Ζαχαρίας : Ἡ κόρη, στὸν ἀνθὸ τῆς, θά τιμῆση
 τὸ μεστωμένο σου ὄμο.
- Ἰωσήφ : Ὡστόσο ἡ ταραχὴ μὲ σφίγγει, Ζαχαρία σεβάσμιε...
- Ζαχαρίας : Ἐχουν αἰσθήματα κι' οἱ μεστωμένοι.
 Ὅσο κι' ἂν εἶναι ἡ πείρα τῆς ζωῆς σκληρῆ
 τὴν ἀγαθὴ καρδιά δὲν τὴν πετρώνει.
- Ἰωσήφ : Θαρροῦσα τὴ Μαρία γυναίκα μεστωμένη
 κι' ὄχι παιδούλα, κόρη.
 Αὐτὸ μαντεύω ἀπὸ τὰ λόγια σας.
 Ὁμολογῶ πὼς τοῦτο μὲ στενοχωρεῖ.
- Ζαχαρίας : Τοὺς ταπεινοὺς συλλογισμοὺς ἐπιτιμῶ.
- Ἰωσήφ : Τρέμω τῶν ἄλλων τὰ περίγελα.
 Θά ποῦνε γέρος εἶμαι — κι' εἶμαι — τί τὸ θέλω
 νεαρὸ κορίτσι μὲς στό σπίτι μου;
 Εἶν' ἄδικο, ἄδικο καί κρίμα.
- Ζαχαρίας : Ἔτσι διπλὰ θά σεβαστῆς τὸ σκῆνωμα
 πού θά δεχτῆ τὸν Ὑψιστο.
- Ἰωσήφ : Τὴν προφητεία, ἂν εἶναι προφητεία
 ὁ λόγος σου, πρεσβύτη Ζαχαρία, δὲν τὴν καταλαβαίνω.
 Ὡστόσο, πὼς κοπέλλα σ' ἀνθισμα τῆς νιότης,
 ὀμήλικη μὲ τὴ στερνὴ μου θυγατέρα,
 μικρότερη ἀπ' τοὺς γιουὺς μου,
 τὸ σπίτι θά κρατήξῃ καί τὸ σέβας
 σ' ὄλους, δικοὺς καί ξένους, θά ξυπνήσῃ;
- Ζαχαρίας : Ἡ προκοπὴ κι' ἡ νοικοκυρωσύνη
 καί τῆς καρδιάς ἡ καλωσύνη
 σέβῃ γεννοῦνε στὸν καθένα.
- Ἰωσήφ : Νοιώθω τὸ λόγο πειστικὸ
 καί νά μὲ γονατᾶ.
 Μὰ μέσα μου μὲ τυραννᾶ ἡ ἀμφιβολία,
 ἂν τάχα πρέπει νά δεχτῶ νά θυσιάσῃ
 — κι' εἶναι θυσία γιὰ μιᾶ κοπέλλα —
 νά παντρευτῆ μ' ἓνα ἄντρα πού ζυγώνει

- στο ἡλιοβασίλεμα τοῦ βίου.
- Ζαχαρίας : Μνηστήρας θάσαι τῆς ψυχῆς.
 Ἰωσήφ : Μνηστήρας τῆς ψυχῆς;
 Φορτίο κι' εὐθύνη πῶς μεγάλη.
 Ἄρνιέμαι νὰ δεχτώ, πρεσβύτη Ζαχαρία,
 τῆς κόρης τῆ θυσία.
- Ζαχαρίας : Ὅποιος δὲ δέχεται τὸ πὺρ προστάζουν οἱ οὐρανοὶ
 διπλῆ τὴν τιμωρία θὰ πάρη.
 Ἰωνᾶ τὴν κόρη ὁδήγησε (φεύγει ὁ Ἰωνᾶς)
- Ἰωσήφ : Παρακαλῶ, τὴν πράξη συλλογίσου,
 ἴσως ὑπάρχει ξήγηση ἄλλη στὸ σημάδι.
- Ζαχαρίας : Ἄλλη δὲ βρίσκῶ ξήγηση.
 Στὸ φτωχικὸ ραβδί σου φύτρωσαν ἀνθιά καὶ φύλλα.
 Ἐτοῦτο καθαρὰ μιλά πὼς κάτω ἀπ' τὴ σκεπὴ σου
 φύλλα κι' ἀνθιά θὰ δώση ἡ κόρη
 κι' ἀπ' τὸ κορμί της θὰ πετάξῃ
 λευκὴ περιστερὰ νὰ θρέψῃ
 μ' ἀγάπη τὴ ζωὴ.
- Ἰωσήφ : Τοῦ ξυλουργοῦ τὰ μυστικὰ γνωρίζω,
 τίμια τὴν τέχνη δούλεψα,
 ἀνάθρεψα μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸν ἴδρωτα
 τὰ τέσσερα μου ἀγόρια καὶ τὶς δύο μου κόρες,
 ἀλλὰ πῶς πέρα τίποτα δὲ ζήτησα,
 μῆτε γνωρίζω...
- Ζαχαρίας : Κανέννας δὲν μπορεῖ νὰ ξεδιαλύνῃ
 τὴ θεία βουλή.
- Ἄννα Προφ. : (πὺρ μπῆκε στὸ μεταξὺ κι' ἄκουσε λίγα τῆς συνομιλίας)
 Τὸ θαῦμα στὸ κορμί της θὰ γινῆ.
- Ζαχαρίας : Εἶν' ἡ προφήτισσα Ἄννα, κόρη τοῦ Φανουήλ.
 Γιατὶ ταραζέσαι, Ἰωσήφ;
- Ἰωσήφ : Μιὰ προσταγὴ στὰ μάτια της κοιτάζω.
 Ἡ προφητεία στὸ λόγο της μιλά.
- Ἄννα Προφ. : Θέλει ἡ ψυχὴ μνηστεία καὶ προστασία
 ἀπὸ τὸ σῶμα πῶς πολὺ.
 Χρόνους ἑφτά ἔζησα μὲ σύννευο κι' ἀπόχτησα παιδί,
 πὺρ μὲς τὶς ἴνες τοῦ μυαλοῦ τῆς προφητείας
 τὴ δύναμη ἔχει.
 Ἦτανε νέος ὁ σύννευός μου. Χάθηκε ἐνωρίς
 ἡ προστασία του ἀπὸ δίπλα μου,
 Κι' ἔμεινε δίχως σύντροφο καὶ φίλο κι' ἀδερφὸ ἡ ψυχὴ μου.
 Τοῦ σώματος ὁ σύντροφος δὲν εἶναι
 μεγάλο στήριγμα.
 Δοκάρει τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ μυαλοῦ
 ὁ σύντροφος στέκει τῆς ψυχῆς.
 Αὐτὸς δὲν ἀπειλεῖ καὶ δὲν ἐγκαταλείπει·
 αὐτὸς γλυκομιλά κι' αὐτὸς παρηγορᾷ·
 αὐτὸς συγχάρεται κι' αὐτὸς πενθεῖ μαζί σου.
- Ζαχαρίας : Προφητικὰ μιλά, Ἰωσήφ.
- Ἰωσήφ : Ἡ σκέψη της τρυπᾷ βαθειὰ τὰ στήθη μου.
- Ἄννα Προφ. : Ἀπὸ γυναίκα ἀνύπαντρη, μὲ δίκαιο
 μνηστήρα τῆς ψυχῆς της,
 θὰ ξεπηδήσῃ δύναμη σὲ σχῆμα ἀνθρώπινο
 πὺρ θὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ πάθη τὴν ζωὴ,

- θά δώση δρόμους ΐσιους στή ροή τοῦ βίου,
θά δείξη τὰ χρυσάφι τῆς θυσίας γιὰ τὸ σὺνάνθρωπο,
θά θάλλῃ σὲ ἴση θέσῃ τὰ ἔθνη, τὶς φυλὲς καὶ τοὺς ἀνθρώπους,
θά φανερώσῃ τὸ διαμάντι τῆς ψυχῆς.
- Ἰωσήφ : Ἐτοῦτα εὐθύνες μοῦ γεννοῦν καὶ τρέμω.
Γι' αὐτὸ ζητῶ ν' ἀπαλλαγῶ μετρῶντας
τὸ πόσο λίγη δύναμη στὰ χρόνια μου κατέχω.
- Ἄννα Προφ. : Τὸ θάνατο κρατᾶμε μὲς τὸ χέρι μας,
τὸ πὸ δικό μας γεγονός.
Ὅταν τὸ θέλῃ ἡ δύναμή σου τ' ἀναβάλλῃς.
- Ζαχαρίας : Τὰ γεγονότα τὰ μεγάλα ποῦ ἐτοιμάζεις
κι' ἡ ὑπεύθυνη ζωὴ σὲ δυναμώνουν.
- Ἰωσήφ : Ὁ Κύριος σκέπη καὶ καταφυγή μου.
Σαλώμη : (μπαίνοντας) Πατέρα... Προσκυνῶ, σεβάσμιοι γέροντες.
Ἰωσήφ : Γιατί, παιδί, Σαλώμη, στὸ ναὸ ἦρθες μόνη;
Στοῦ Ἰώσιππου τοῦ ξάδερφου σ' ὀρμήνεψα
νὰ μένης ὥσπου νάρθω.
- Σαλώμη : Κάτι σὰν ἦχος μὲς τ' αὐτί μου
μὲ πρόσταξε νάρθω ἐδωνά, τί τάχα
κάτι συμβαίνει σοβαρὸ σ' ἐσένα.
Προαίσθηση θέλεις πὲς το, μήνυμα θεϊκὸ
ἢ φαντασία τοῦ νοῦ... δὲν ξέρω.
Μὰ δὲν κρατήθηκα καὶ μοναχί,
ἀφοῦ ἔλειπε τοῦ Ἰώσιππου ἡ γυναίκα,
πῆρα τὸ δρόμο γιὰ νάρθω.
- Ζαχαρίας : Ἄλλο σημάδι τοῦτο. Ἡ θεία ἡ πρόνοια
κάτι ἐτοιμάζει στὴ ζωὴ
λαμπρό, λαμπρότατο.
- Ἰωνᾶς : (μπαίνοντας κι' ὀδηγώντας τὴ Μαρία)
Ἔλα, Μαρία, κι' ἡ ὥρα σὲ καλεῖ
ν' ἀναχωρήσῃς πιά ἀπὸ τὸ παράρτημα
τῶν γυναικῶν ἐδῶ στὸ ναὸ.
- Ζαχαρίας : Ἄγαπητή μου κόρη, ὁ οὐρανὸς
μᾶς φώτισε γιὰ τὴν ἀποκατάστασή σου.
Ἀνθρώπινο καὶ νόμιμο κι' ἀγαπητὸ
στὸ θεῖον ὁ γάμος εἶναι.
Κι' εἶναι ἡ μνηστεία ἡ δοκιμὴ
γιὰ ν' ἀνεβῆς σιγά-σιγά τὴν κλίμακα
τοῦ πρώτου μυστηρίου.
Ὁ γάμος ἔχει εὐθύνες βιωτικὲς
καὶ ψυχικὲς,
κι' ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀσκηθῆς.
- Μαρία : Τὸ θέλημά σου, σεβαστέ μου συγγενῆ,
ὕπᾳκουα θὰ τὸ πράξω.
Ἡ ἐπιλογή γονιοῦ καὶ γέροντα προστάτη
ἔμπειρου πάντα ἐξασφαλίζει
τὴν εὐτυχία.
- Ἰωνᾶς : Μαρία, σὲ χαίρομαι,
γιὰ τὴν πολλὴ σου σωφροσύνη.
- Ζαχαρίας : Ὁ Κύριος πάντα νὰ εὐλογῇ
τὸ λόγο καὶ τὴ πράξη σου.
- Ἰωνᾶς : Καὶ πάντα ἡ σκέψη σου μὲ τ' ἀγαθά,
τὰ τίμια καὶ τὰ ὠραία ν' ἀπασχολεῖται.

- Ζαχαρίας : Καὶ νᾶναι ἡ νοικοκυρωσύνη
τὸ πρῶτο στόλισμά σου.
Ἰωσήφ, σ' ἐσένα θά ἐμπιστευτῶ
τὸ κάλλος τοῦτο.
- Ἰωσήφ : Τρέμω νὰ τὸ δεχτῶ γιατί ἡ εὐθύνη
βαρεῖα στοὺς κυφωμένους ὤμους μου θά πέση.
Ἡ νιότη λάμπει στὴν ψυχὴ καὶ στὸ κορμί της.
Κι' ἐγὼ ξεπέρασα καὶ τὰ στερνὰ σκαλιὰ
κι' ἄδυνατῶ.
- Ζαχαρίας : Τότε γιατί στοῦ κήρυκα τὸ λόγο,
ἐδῶ κοντά μας ἔτρεξες καὶ ἄς ἦρθες τελευταῖος;
- Ἰωσήφ : Μιά μυστικὴ φωνὴ μὲ πρόσταξε.
Ζαχαρίας : Ἐτοῦτῃ ἡ μυστικὴ φωνὴ εἶναι τὸ σημάδι
γιὰ σένα, βεβαιωμένο ἀπ' τὸ σημάδι στὸ ραβδί σου.
- Σαλώμη : Πατέρα, παίρνεις γιὰ μνηστὴ
τὴν ταπεινὴ Μαρία,
ἀνθὸ τοῦ ἀγροῦ.
- Ζαχαρίας : Τὸ πρόσταξε ὁ Θεὸς μ' ἀλάθητο σημάδι.
Εὐλογημένο πλάσμα παραδίνεται στὸ σπίτι σας.
Τρίχρονη κόρη ἀφιερῶθηκε στὴ δούλεψη τοῦ ναοῦ
νὰ ξεπλερώσῃ πατρικὸ τῆς χρέος.
Καὶ τώρα ὄριμασμένη
κάποιο μυστήριον ἐτοιμάζει μὲς τὸ σῶμα της.
Στὸ σπίτι σας κληρώθηκε ἡ τιμὴ.
- Σαλώμη : Πατέρα, δέξου τὴ Μαρία,
μητέρα κι' ἀδερφὴ καὶ φιλενάδα μας.
Θά τὴ βοηθῶ στὴ λάτρα τοῦ σπιτιοῦ,
στὸν ἀργαλειὸ καὶ στὴν αὐλὴ.
Παντρεύτηκε ἡ μεγάλη μου ἀδερφὴ
κι' ἄδειασε πὰ τὸ σπίτι ἀπ' τὴ μορφὴ της.
Μᾶς ἔστειλε ὁ Θεὸς τὴν κόρη αὐτὴ,
μὲ τὸ λαμπρὸ τῆς κάλλος καὶ τὴν καλωσύνη,
τὴν ἄδεια θέση μάνας κι' ἀδερφῆς
κοντά μου νὰ γεμίση.
Πατέρα, μιὰ καινούργια λάμψη μπαίνει
στὸ φτωχικὸ μας.
Καὶ θᾶναι ὁ δεῖπνος δεῖπνος,
τὸ καλημέρα καλημέρα
κι' ἡ λάτρα λάτρα θᾶναι τοῦ σπιτιοῦ
καὶ θ' ἀντηχήσῃ πάλε ὁ ἀργαλειὸς
καὶ θά βογγήξῃ τὸ μαγγανοπήγαδο...
Πατέρα, δέξου τὴ μνηστὴ σου,
μητέρα κι' ἀδερφὴ καὶ φιλενάδα μου.
- Ζαχαρίας : Γέρο Ἰωσήφ, ἀκοῦς τὴ φρόνηση τῆς νιότης;
Ἡ θυγατέρα σου σοφὰ μιλά
σὰ νᾶχη τοῦ προφήτη γλῶσσα.
- Ἰωσήφ : (πλησιάζει τὴ Μαρία)
Μαρία, τὴν προστασία μου δέχεσαι;
- Μαρία : Σοφὰ διαλέγει ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μου.
Ἰωσήφ : Εἶναι φτωχὸ τὸ σπιτικὸ μου
μὲ ὄριμα πιά παιδιά.
- Μαρία : Ἡ προκοπὴ κι' ἡ εὐσέβεια κοσμοῦν
τὸ σπίτι κι' ὄχι ὁ πλοῦτος.
Καὶ τὰ παιδιὰ τὸ σπίτι θεμελιώνουν.

- Ἰωσήφ : Καλῶς νά ὀρίσης μέσ τὸ σπιτικό μου, καινούργια ἐσὺ εὐλογία.
- Μαρία : Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.
- Ζαχαρίας : Στὴν κεφαλὴ σας οἱ εὐλογίες τῶν Οὐρανῶν καὶ στὴν καρδιά σας ἡ ἀγάπη. Τὸ σπίτι σας ψωμί καὶ λάδι καὶ κρασί ποτέ του νά μὴ στερηθῆ. Ἄς ἀποτρέψει ὁ Κύριος τὰ ἐπίβουλα μάτια τῶν ξένων.
- Ἄννα Προφ. : Κι' ἄς εἶναι οἱ φίλοι τῆς ψυχῆς πολλοὶ παρὰ τοῦ πλούτου οἱ φίλοι οἱ ἄφίλοι.
- Μαρία : Εὐχαριστῶ, προφήτισσα Ἄννα. Τὴν προκοπὴ σου φύλαξα μέσ τὴν ψυχὴ μου, τὴ συμβουλή σου μέσ τ' αὐτιά μου ἀκούω σὰ φύσημα εὐεργετικό.
- Ἄννα Προφ. : Θὰ περιμένω. Τί θὰ περιμένω; Θὰ περιμένω πρὶν νά ξεψυχήσω νά δῶ τὸ θαῦμα, τὸ θαῦμα σου.
- Μαρία : Τὸ λόγο σου δὲ νοιώθω.
- Ἄννα Προφ. : Θάρθῃ ἡ στιγμή πού θὰ τὸ νοιώσης. Τὰ χρόνια κλώθουν τὰ συμβάντα.
- Μαρία : Κι' ἐσᾶς, σεβάσμιοι γέροντες, παλιοὶ προστάτες μου, εὐγνωμονῶ.
- Ζαχαρίας : Ἡ λέξη αὐτὴ τῆ θεϊαν οὐσία κατέχει.
- Σαλώμη : Καλὴ Μαρία, στὸ πλάϊ σου θὰ σταθῶ. Θὰ βρῆς κοντά μας σπίτι πατρικό σὰ νά μὴν τῶχασες ποτέ!
- Μαρία : Εὐχαριστῶ. Μὲ τόνωσαν τὰ λόγια σου πού τὰ ξεστόμισες μὲ τόση θέρμη, Σαλώμη, θυγατέρα τοῦ μνηστήρα μου.
- Σαλώμη : Λέγε με φιλενάδα κι' ἀδερφή σου.
- Ἰωσήφ : (Τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι — Ἄκολουθεὶ ἡ Σαλώμη)
Ἄς ξεκινήσουμε μακριὰ γιὰ τὸ χωριὸ τὴν ἤσυχη τὴ Ναζαρέτ.
- Ζαχαρίας : Ὁ Κύριος ἄς δίνει χρόνια στὸν προστάτη. Κι' ἂν εἶναι νά γινῆ τὸ θαῦμα ἄς γίνῃ σύντομα ὅσο ζῶ νά ξεδιαλύνω καὶ νά δῶ τὸ θέλημα τοῦ βασιλιᾶ τῶν Οὐρανῶν.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ*

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΑΧΑΡΙΑΣ

ΙΩΝΑΣ

ΜΑΡΙΑ

ΣΑΛΩΜΗ

ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

(Δωμάτιο. Ἡ Μαρία κάθεται σὲ θρονὶ καὶ κλώθει στὴ ρόκα πορφυρὸ νῆμα).

- Ἰωνᾶς : Ἔχει φθαρεῖ τὸ καταπέτασμα, γι' αὐτὸ ἕφτά παρθένες τῆς γενιᾶς Δαυὶδ κληρώθηκαν καινούργιο γιὰ νὰ φτιάξουν. Σ' ἐσέ, Μαρία, κληρώθηκε τὸ πορφυρὸ νῆμα νὰ κλώσης.
- Μαρία : Τὸ πορφυρὸ βασιλικό;
- Ἰωσήφ : Τιμὴ μεγάλη γιὰ τὸ σπιτικό μου.
- Ἰωνᾶς : Σημάδι ἔναι, Μαρία, κι' ἡ κλήρα τούτη. Γιατὶ τὸ πορφυρὸ, τοῦ αἱμάτου χρώμα, θὰ πῆ πὼς μέσα στὸ αἷμα σου ρανίδα - ρανίδα, σὰν τὸ νῆμα, θὰ ὑφανθῆ τὸ σῶμα βασιλιᾶ, τοῦ βασιλιᾶ τῶν βασιλιάδων.
- Ἰωσήφ : Προφητικὰ μιλάς γι' αὐτὸ τρομάζω κι' ἄς ἔχω χρόνια ποὺ ὄλα δέχονται μὲ προσοχὴ καὶ κρίση.
- Μαρία : Ὅ,τι εἶναι ἀπ' τὸ Θεό, καλὸδεχτο.
- Ἰωνᾶς : Αὐτὸ ἔναι λόγος πιὸ σοφὸς κι' ἀπ' τῶν σοφῶν τοὺς λόγους .
- Ἰωσήφ : Γιατὶ ὁ ἀγνὸς γνωρίζει τὴ σοφία τῆς καρδιάς ποῦναι σοφία ἀλάθητη.
- Ἰωνᾶς : Ἰωσήφ, δὲν εἶναι τοῦτα λόγια τῆς ἡλικίας μας. Ὡστόσο, πρέπει νὰ πηγαίνω γιὰ νὰ δῶ τίς ἄλλες κόρες καὶ νὰ ἐλέγξω πὼς πάει τὸ κλώσιμο. Ἄς προστατεύει ὁ Κύριος τὸν οἶκόν σας.
- Ἰωσήφ & Μαρία : Ἀμήν.
- Ἰωσήφ : Νὰ σὲ ξεπροβοδίσω... (φεύγει ὁ Ἰωνᾶς καὶ ὁ Ἰωσήφ)

* Μεταδόθηκε τὴν ἴδια μέρα μὲ τὴν προηγούμενη πράξη.

- Μαρία : (Διαβάζει από τὴ Βίβλο)
«Ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱὸν
καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστὶ
μεθερμηνευόμενον, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».
Τοῦ Ἰησοῦ παρὰ ξενὸν προφήτεμα.
- Ἄρχ. Γαβριήλ : Χαίρε κεχαριτωμένη...
Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ·
εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί.
- Μαρία : (τρομαγμένη)
Ποῖος εἶσαι, πλάσμα φερωτό;
Ποιὰ σημασία κρατᾷ ὁ χαιρετισμός σου;
Τὸν ἀσπασμό σου αὐτὸ ποῖος στέλλει;
- Ἄρχ. Γαβριήλ : Μαρία, μὴ τρέμεις, μὴ φοβᾶσαι.
Ἄπ' τὸ Θεὸ σὲ βρῆκε χάρις.
Θεὸς νὰ συλλάβῃς μετὰ τὰ σπλάγχνα σου
καὶ θὰ γεννήσῃς υἱὸ
καὶ θὰ τοῦ δώσῃς τ' ὄνομα Ἰησοῦς.
Καὶ θᾶνα αὐτὸς ὁ μέγας
καὶ Γυῖος τοῦ Ἐπίστου θὰ κληθῇ.
Κι' ὁ Κύριος τοῦ Δαυὶδ τὸ θρόνον
τὸν προπατορικὸν θεὸν νὰ τοῦ δώσῃ.
Καὶ στὸ βασίλειον τοῦ Ἰακώβ θὰ βασιλεύσῃ
αἰῶνες αἰῶνων καὶ δὲ θᾶχη
ἡ βασιλεία του τέλος.
- Μαρία : Ἀρχάγγελε τρομάζω κι' ἀπορῶ.
Ἄνυπαντρη κοπέλλα ἐγὼ
πῶς θὰ συλλάβω μετὰ τὰ σπλάγχνα μου;
- Ἄρχ. Γαβριήλ : Θάρρη σ' ἐσένα τ' Ἅγιο Πνεῦμα
κι' ἡ Δύναμη τοῦ Θεοῦ θὰ σὲ σκεπάσῃ.
Κι' ὅ,τι γενήσῃς ἅγιο θᾶνα
καὶ Γυῖος Θεοῦ θὰ ὀνομαστῇ.
Κοίτα, ἡ συγγένισσά σου ἡ Ἐλισάβετ
ἐγκυμονεῖ στὰ γερατεῖα τῆς υἱοῦ·
κι' εἶναι στὸν ἕκτο μῆνα τῆς ἐνῶ
στεῖρα τὴ λέγαγε.
Δὲν εἶναι ἀδύνατον κανένα
γιὰ τὸ Θεό.
- Μαρία : Δούλη στὸ Κύριο καὶ Θεό μου,
κι' ὑπακούω.
Τὸ θέλημά του ἄς γίνῃ.
- Ἄρχ. Γαβριήλ : Χαίρε, Μαρία κεχαριτωμένη (γεύγει)
- Μαρία : Ἰωσήφ, Ἰωσήφ.
- Σαλώμη : (ἀπ' ἕξω) Νὰ τοῦ φωνάξω.
Πατέρα, σὲ ζητάει ἡ Μαρία.
- Ἰωσήφ : Ἄκουσα κόρη μου.
(μπαίνοντας) Μὲ φώναξες, Μαρία;
Τί ταραχὴ ἔχει τούτη; Τί συμβαίνει;
Πόσο κοκκίνησε τὸ πρόσωπό σου
σάν τὴν κλωστή ποῦ κλώθει;
- Μαρία : Κλείσε τὴν πόρτα κι' ἔχω κάτ' ἔξω
τὸ οὐρανικὸ νὰ σοῦ ἱστορήσω.
- Ἰωσήφ : (Κλείει τὴν πόρτα)
Ἄκουω, μικρὴ Μαρία.

- Μαρία : Νοιώθω στὰ σπλάχνα μου παιδι
θεϊκό νά συνταράζει κάθε ἰστό μου.
- Ἰωσήφ : Παιδί στὰ σπλάχνα σου; Ὀνειρεύεσαι;
- Μαρία : Τὴ γλώσσα κράτησε, Ἰωσήφ.
Πρῶτα νά μάθης κι' ὕστερα νά κρίνης
καὶ νά μιλήσης στὰ στερνά.
- Ἰωσήφ : Ἥρεμο ξυλουργό με ξέρουνε.
Καὶ νοιώθω σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου
ὕπηρεξα λογικὸς καὶ ψυχραίμος.
- Μαρία : Δὲ σέ κατηγορῶ, Ἰωσήφ. Τὸ λίγο χρόνο
πού ζῶ στὸ τίμιο σπίτικό σου
χρόνο εὐτυχίας καὶ καλοπέρασης
κι' εὐγενικῆς χαρᾶς τὸν λέγω.
Κι' ἂν νέα, ξεχώρισα τὸν χαρακτήρα σου
καὶ νοιώθω τὸν καλὸ σου τρόπο
καὶ βλέπω τὴν ἀσφάλεια μὲς τὸν ἴσκιο σου.
Σ' εὐχαριστῶ, Ἰωσήφ, σ' εὐχαριστῶ.
Μὰ τοῦτο πού συμβαίνει εἶναι πρωτάκουστο,
παράξενο καὶ πρέπει νά μ' ἀκούσης.
Καθόμουν στὸ θρόνι ἐκεῖ δά,
τὴν πορφυρὴ κλωστή μου κλώθοντας.
Καὶ ξαφνικὰ ὑπέργειο πλάσμα, φτερωτό,
στ' ἄσπρα ντυμένο, με φτερά γαλάζια,
μπροστά μου φανερώνεται.
- Ἰωσήφ : Τοῦ νοῦ ὀπτασία.
- Μαρία : Μ' ἀποκαλεῖ «χαριτωμένη»
καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν ξεχωριστή.
Τρομάζω καὶ ρωτῶ τὸ λόγο
καὶ ποιὸς τὸν ἀσπασμὸ μου στέλλει.
- Ἰωσήφ : Μιλᾶνε κι' οἱ ὀπτασίες,
κι' εἶναι τοῦ μέσα κόσμου σου ἡ φωνή.
- Μαρία : Κι' ὁ Ἀρχάγγελος μοῦ κραίνει
πῶς θὰ συλλάβω ἀπ' Ἅγιο Πνεῦμα
κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ,
καὶ θὰ γενήσω γυιό, πού θὰ τοῦ δώσω
τ' ὄνομα Ἰησοῦς.
Κι' αὐτὸς στὸ θρόνο τοῦ Δαυὶδ
θ' ἀνέβη καὶ θὰ βασιλέψῃ αἰῶνες αἰῶνων
κι' ἡ βασιλεία του τελειωμὸ δὲ θᾶχη.
- Ἰωσήφ : Δὲν ξέρω ξήγηση νά δώσω ἐκτὸς
ἂν κάποιο πάθος τὴν ψυχὴ σου βασανίζει
κι' ἄλλα θωρεῖς κι' αἰσθάνεσαι
παρὰ τὰ φυσικά.
- Μαρία : Λιγόπιστος μὴν εἶσαι, ὦ Ἰωσήφ.
- Ἰωσήφ : Καλὴ Μαρία, ἡσύχασε.
Ἔλα κοντά μου. Κοίτα νά με νοιώσης.
Γυναίκα ἀνύπαντρη, χωρὶς τὸν ἄντρα της
δὲν συλλαμβάνει.
- Μαρία : Πορόμοια ἀντίταξα ἀπορία στὸν ἄγγελο.
- Ἰωσήφ : Καὶ τί σοῦ ἀπάντησε;
- Μαρία : Τ' ἀδύνατα στὸν ἄνθρωπο εἶναι δυνατὰ γιὰ τὸ Θεό.
Κι' ἀκόμα μοῦπε πῶς ἐγκυμονεῖ ἡ συγγένισσά μας,
στὸν ἕκτο κιόλας μῆνα, ἡ Ἐλισάβετ,

- Ἰωσήφ : πού ὄλοι τὴν ξέρουں στείρα καὶ γρηά.
 Ἰωσήφ : Ἐτοῦτο πάει πολύ. Ξεφεύγει ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα.
 Στὴν ἡλικία μου ἡ πείρα
 ἔτοῦτα λογικά δὲν κρίνει.
- Μαρία : Δὲν εἶναι ἡ κρίση ἡ ἀνθρώπινη, ἡ δική μας,
 πὸ πάνω ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.
- Ἰωσήφ : Ἀντιμιλᾶς μὲ πείσμα; Σωστὸ δὲν εἶναι
 σὲ μνηστευμένη ν' ἀπαντᾷ
 μὲ τόσο θάρρος σὰ νὰ ξέρη
 τ' ὅ,τι ἡ πολῦπειρη, πολῦτεκνη γυναίκα.
- Μαρία : Μὴ μ' ἀδικεῖς, Ἰωσήφ.
 Ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὰ στὸν ἄνθρωπο νὰ πράξει
 εἰν' εὐκόλο γιὰ τὸ Θεό.
 Καὶ προπαντὸς σεβάστου τ' ὅτι τώρα
 στὰ σπλάγχνα κλώθω
 τὸ Γιὸ τοῦ Ὑψίστου.
- Ἰωσήφ : Τρέμω τὸ σχόλιο τὸ πικρὸ, τὸ περιγέλιο
 καὶ τὴ φρικτὴ τὴν καταφρόνια
 τρελλῶν καὶ λογικῶν.
 Γιατὶ ποιὸς θὰ πιστέψη, γέρος ἄνθρωπος,
 ἐγὼ τοῦ λόγου μου, πὼς ἔφτιαξε παιδί;
- Μαρία : Ἐτοῦτο δὲν τὸ σκέφτηκα.
 Μὲ πλημμυρίζει τὸ αἶσθημα τῆς μάνας
 κι' ἕνας λεπτὸς παλμὸς βαθιά μου
 σὰν τοῦ Θεοῦ τὴν παρουσία...
- Ἰωσήφ : Κάλλιο νὰ πᾶς λίγο καιρὸ
 στὴν Ἐλισάβετ τὴ συγγένισά μας
 γιὰ νὰ σκεφτῶ πὸ ψύχραιμα καὶ νᾶθρω
 λύση πού σ' ὄλους θὰ συμφέρη.
- Μαρία : Ὅμολογῶ πὼς μὲ ταραξεί ἡ ταραχή σου.
 Στὴν Ἐλισάβετ ἂν τὸ θέλῃς γρήγορα θὰ δράμω.
 Ἐγκυμονεῖ στὸν ἕκτο μῆνα καὶ θὰ πρέπει
 νὰ τὴν συνδράμη κάποιος.
- Ἰωσήφ : Νὰ σοῦ φωνάξω τὴ Σαλώμη
 νὰ φτιάξετε τοὺς μπόγους γρήγορα.
 Παρακαλῶ μὴ δώσης ξήγηση.
 Δὲ θέλω ὁ σεβασμὸς νὰ λιγοστεψῇ τοῦ παιδιοῦ μου
 εἴτε γιὰ μένα, εἴτε γιὰ σένα.
- Μαρία : Στὴ σημερινὴ χαρὰ κακοκαρδίζεις με, Ἰωσήφ.
- Ἰωσήφ : Τὸ πόμπεμα φοβᾶμαι.
 Τὴν ἁμαρτία δὲν ἔχω.
 Στάθηκα δίκαιος, τίμιος κι' αὐστηρὸς
 φύλακας τῆς τιμῆς σου.
- Μαρία : Σ' εὐχαριστῶ. Ἰωσήφ.
- Ἰωσήφ : Σαλώμη:
- Σαλώμη : (ἀπὸ τὰ παρασκήνια)
 Φτάνω, πατέρα...
- Ἰωσήφ : Θᾶναι ἔτοιμο σὲ λίγο τὸ μουλᾶρι.
 Οἱ γυιοί μου θὰ σὲ πᾶνε στῆς συγγένισσας τὸ σπίτι.
 Παρακαλῶ νὰ κρατηθῇ τὸ μυστικόν...
- Μαρία : Ἰωσήφ, λυπᾶμαι πού δὲν δέχτηκες
 τὸ μέγα γεγονός.

- Δὲν εἶναι δυστυχία πιδ μαύρη
ἀπ' τὴν ἀμφιβολία.
- Σ α λ ώ μ η : Ἐδῶ ἔμαι... τί συμβαίνει;
- Ἰ ω σ ή φ : Οἱ κόρες δὲ ρωτᾶνε.
Ἐτοίμασε τοὺς μπόγους τῆς Μαρίας.
Θὰ πάη στῆς Ἐλισάβετ.
- Σ α λ ώ μ η : (Μὲ τόνο ξαφνικό) Ποιδς λόγος;
- Ἰ ω σ ή φ : Οἱ κόρες δὲ ρωτᾶνε.
- Μ α ρ ί α : Ὑπάρχει λόγος. Πῆρα μῆνυμα.
- Ἰ ω σ ή φ : Παρακαλῶ, Μαρία...
- Μ α ρ ί α : Γιά τὴν ἐγκυμοσύνη θὰ τῆς πῶ τῆς Ἐλισάβετ.
- Ἰ ω σ ή φ : Θὰ περιμένω στὴν αὐλὴ (φεύγει)
- Σ α λ ώ μ η : Ποιδς Ἐλισάβετ τὴν ἐγκυμοσύνη;
Δὲν ἔχουμε στὴ γειτονιά μας Ἐλισάβετ.
Κι' ἀπ' ὅτι ξέρω μῆτε στὸ χωριό.
- Μ α ρ ί α : Θὰ σοὺ τὰ λέω ἐνῶ θὰ μὲ βοηθᾶς
νὰ σιάξω ἐδῶ τὸ μπόγο τοῦτο.
Πρόχειρα ρουχικά. Τὸ μπόγο σφίξε λίγο.
Ὠραία. Λοιπόν. Ἐγκυμονεῖ σοὺ λέω.
- Σ α λ ώ μ η : Μὰ ποιδ Ἐλισάβετ; Ἄλλη γνώριμή μας
ἀπ' τὴ συγγένισσά σου δὲ γνωρίζω.
- Μ α ρ ί α : Αὐτὴ ἔναι... ἡ στείρα. Τώρα στὰ γεράματά της.
Τὸ θέλησε ὁ Θεός... Μεγάλες οἱ βουλές τοῦ Ὑψίστου.
Παραξενεύεσαι; Σωστά!
- Σ α λ ώ μ η : Παράξενο.
- Μ α ρ ί α : Κι' ἡ μάνα μου ἀργοπόρησε στὸν κόσμο
νὰ μὲ φέρη.
Ἄλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὑποτάζει
τ' ὅ,τι δὲν εἶναι φυσικό.
- Σ α λ ώ μ η : Πολλά παράξενα συμβαίνουν τελευταία.
Αὐτὸ ἄκουσα νὰ λέν στὴν γειτονιά.
Κι' ὅσοι περνᾶνε ἀπ' τὸ χωριό μας τὸ βεβαιώνουν.
- Μ α ρ ί α : Τί νὰ σοὺ πῶ, Σαλώμη μου.
Τὸ φῶς ποὺ διαπερνᾶ τὸ σῶμα μου
μὲς τὸ καινούργιο ξαφνικό
μὲ προσηλώνει σ' ὅ,τι δὲν εἶναι
τοῦ κόσμου αὐτοῦ.
- Σ α λ ώ μ η : Μαρία, τί ξαφνικό ποὺ σοὺ συμβαίνει;
Ἄλλαξε, ἀλήθεια, ἡ ὄψη σου
κι' ἔχει μιὰ λάμψη ἀγίου,
κάτι ἀσυνήθιστο γι' ἀνθρώπινη ὄψη.
Κι' ὥρα τὴν ὥρα ἀυξάνει τούτη ἡ λάμψη
καὶ κάτι ἀσύλληπτο ἀπ' τὸ σῶμα σου πετᾶ —
πῶς νὰ τὸ πῶ — καὶ γύρω σου σκορπιέται.
Ποῖο πνεῦμα μπῆκε μέσα σου θεϊκό;
Σὰν ἱστορίες τῶν προφητῶν τὰ μάτια σου μιλοῦν
κι' ἀντιλαλεῖ ὁ ἀχὸς τοῦ περπατήματός σου,
τῆς κάθε κίνησής σου,
τοῦ Σολομώντα τ' Ἄσμα Ἄσμάτων.
- Μ α ρ ί α : Μιὰ μέρα νοιώθω, ἐσὺ θὰ μοὺ παρασταθῆς
σὰν κόρη κι' ἀδερφή καὶ φιλενάδα.

- Τούτο μοῦ μολογεῖ ἡ καρδιά
 τοῦ δὲν λανθεύει σάν τὸ νοῦ μας.
- Σ α λ ὡ μ η : Θὰ στερηθῆ τὸ σπῖτι ἀπὸ τὴν ὄψη σου,
 καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀνάπνοή σου,
 τὸν ἴσκιό σου.
 Μὰ ὄλα θὰ τὰ προσέξω νὰ τὰ βρῆς
 στὴν τάξη, ἀπείραχτα.
 Τὰ ρουχικά θὰ τ' ἀγερίζω μήπως
 τὰ καταφάη ὁ σκῶρος,
 θ' ἀσπρίζω τὰ τοιχάρια τῆς αὐλῆς,
 θὰ ξεχορτίζω τὰ λασάνια,
 τίς γλάστρες θὰ προσέξω.
- Μ α ρ ί α : Εὐχαριστῶ. Σὲ χέρια προκομένα
 τὸ σπιτικό τοῦ κύρη σου ἐμπιστεύομαι.
- Σ α λ ὡ μ η : Δρόμο καλὸ καὶ γαληνὸ ἀδερφή,
 μητέρα, φιλενάδα.
 Καὶ πὸ καλὸ καὶ γαληνὸ τὸ γυρισμό σου.
- Μ α ρ ί α : Εὐχαριστῶ. Ὁ Θεὸς ἄς σ' εὐλογεῖ.
 Ἰωσήφ, τὰ πάντα ἐτοιμασμένα
 δυὸ χέρια περιμένουν ἀντρικά.
- Σ α λ ὡ μ η : Μαρία, τὰ παίρνουμε οἱ δυὸ μας.
- Μ α ρ ί α : Περίμενε. Ὁ πατέρας θὰ προστάξῃ.
 Ἰ ω σ ή φ : (μπαίνοντας)
 Ἄσε, Μαρία, τὸ μπόγο ἐσύ.
 Δὲν κάνει νὰ κουράζεσαι.
 Σαλώμη, πάρε ἐσύ τὸν ἄλλο.
 Ἄς ὀδηγεῖ ὁ Θεὸς τὰ βήματά σου.
 Σαλώμη, δόσε καὶ τὸν ἄλλο.
 Μεῖνε ἐδῶ νὰ σιγυρίσης.
- Μ α ρ ί α : (Τῆ φιλᾶ) Σαλώμη, εὐχαριστῶ. Σὲ χαιρετῶ.
 Ὁ Θεὸς ἄς σ' εὐλογεῖ.
- Σ α λ ὡ μ η : (Τῆ φιλᾶ) Καλὸ ταξειδί καὶ ταχιά νὰ μᾶς γυρίσης,
 μάνα, ἀδερφή καὶ φιλενάδα.
 (Φεύγει ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ)
 (Τρέχει ἡ Σαλώμη στὸ παράθυρο)
 Ξέχασα. Χαιρετισμοὺς στὴν Ἐλισάβετ.
 Εὐλογημένος ὁ καρπὸς μὲς τὴν κοιλιά της.
- Ἰ ω σ ή φ : (ἀπὸ τὰ παρασκήνια)
 Καλή, Σαλώμη, μὴ φωνάζεις.
 Τ' αὐτιά ποῦ δὲν κοιτάζεις νὰ φοβᾶσαι.
- Σ α λ ὡ μ η : Καλὲ πατέρα, μοῦ τὰ ἐήγησε ἡ Μαρία
 πὼς τάχα θέλημα ἦταν τοῦ Θεοῦ.
- Ἰ ω σ ή φ : (ἀπὸ τὰ παρασκήνια)
 Ἐμπρός, παιδιά μου.
 Ἡ εὐχή μου στὸ πλευρό σας κι' ὁ Θεὸς ὀδηγητής.
- Σ α λ ὡ μ η : (Ἐνῶ σιγυρίζῃ ἀπαγγέλλει μὲ ὑπόκρουση)
 Ἄς κατέβει ὁ καλὸς μου στὸν κῆπο του,
 κι' ἄς γευτῆ τοὺς καρποὺς τῶν δέντρων του.
 Μὲς τὸ κῆπο μου μπῆκα, ἀδερφή μου,
 τίς ὀσμές καὶ τὴ σμύρνα μου τρύγησα,
 τὸ ψωμί μου μὲ μέλι τὸ γεύτηκα, ,
 τὸ κρασί καὶ τὸ γάλα μου ρούφηξα,
 Φᾶτε, πιεῖτε, ἀδερφοί, καὶ μεθύσετε.

- Τί κι' ἄν κοιμᾶμαι; Ἡ καρδιά μου ἀγρυπνᾷ...
- Ἰ ω σ ή φ : (μπαίνοντας)
Πήγαινε στήν αὐλή, Σαλώμη.
Θέλω ν' ἀναπαυτῶ λιγάκι.
- Σ α λ ώ μ η : Μὴ νοιώθεις ἄσχημα, πατέρα;
Εἶν' ἀσυνήθιστο γιὰ σένα τέτοια ὥρα
νὰ ξεκουράζεσαι.
Κι' εἶσαι χλωμός καὶ σκυθρωπός
καὶ πιὸ πολὺ καμπουριασμένος.
Μήπως δὲν εἶναι μὲ δικό σου θέλημα
ἐτοῦτο τὸ ταξίδι τῆς Μαρίας;
Ἡ μήπως τῆς δουλειᾶς σου δυσκολίες
σὲ καταταυραννοῦν;
- Ἰ ω σ ή φ : Παιδί μου, πάψε νὰ ρωτᾷς.
Καὶ προπαντὸς μὴ μὲ κοιτάξεις ἔτσι
σάμπως νὰ μ' ἐρευνᾷς γιὰ νὰ συλλάθῃς
τῆ σκέψη μου καὶ νὰ τὴ νοιώσης.
Στὴν ἡλικία σου ἄς εἶναι πρόσχαρη ἡ ζωὴ
κι' εὐλογημένη,
σὰν τὰ σπαρτὰ τοῦ κάμπου,
σὰν τὰ τσαμπιά στ' ἀμπέλι
καὶ τὸ νερὸ στὴ βρύση.
- Σ α λ ώ μ η : Πατέρα, κάτι σοβαρὸ συμβαίνει.
Οἱ γυιοὶ σου ὑπάκουοι
στὸ λόγο τὸν ἀφέντη σου,
ἢ παντρεμένη μου ἀδερφή
δὲν ἔχει στενοχώριες,
ἐγὼ στὸ σπίτι σου χοροπηδῶ
ἀπὸ μιὰ σίγουρη εὐτυχία,
κι' εἶναι ἡ Μαρία σὰν εὐλογία
στὸ γύρω ἀγέρα.
- Ἰ ω σ ή φ : Ἄς μὲ φωτίσει ὁ Κύριός μου νὰ προστατέψω
τ' ὄνομα καὶ τὴ φήμη μας.
Ἄς ξεδιαλύνει μέσα μου τὸ χάος
ἔπου ἢ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς μου παραδέρνουν.
- Σ α λ ώ μ η : Τὴν ἀδερφή μου θέλεις νὰ φωνάξω;
Σ' αὐτὴ ξομολογιέσαι πάντα
τὴ λύπη καὶ χαρὰ.
- Ἰ ω σ ή φ : Σαλώμη, πήγαινε στὸ κῆπο,
κοίταξε τῆς γυναίκας τὶς δουλειές,
τί θὰ ἐτοιμάσης γιὰ τὸ δείπνο,
κι' ἄσε με μόνο νὰ μιλήσω
ἀντίκρου ἐγὼ κι' ἐγὼ.
- Σ α λ ώ μ η : Ὅπως προστάξεις κι' ἄς ἀνησυχῶ.
- Ἰ ω σ ή φ : Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἄς σὲ προστατεύει,
μικρούλα μου κορούλα.
Τὸ στερνοπαίδι σοῦ στηρίζει τὴν ψυχὴ
ἰσάξια μὲ τὸν πρωτογιοῦ πού παίρνει τὶς εὐθύνες
στοὺς ὤμους του
γιὰ τὶς καθημερινὲς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ.
(Φεύγει ἡ Σαλώμη. Ὁ Ἰωσήφ πηγαίνοιόχεται ἀνήσυχος. Ἐαφνικὰ
ἀκούγεται σὰν φτερούγισμα καὶ φαίνεται μιὰ λάμψη).
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Σὲ βασανίζει ἡ πείρα τῶν ἀνθρώπων.
Μὰ ὅ,τι τ' ἀνθρώπου ἢ δύναμη νὰ πράξῃ ἀδυνατεῖ
εὐκολὴ πράξη εἶναι στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

Δίκαιε Ἰωσήφ, ἀπ' τοῦ Δαυτῖδ τὸ γένος,
βασιλική γενιά καὶ μυρωμένη,
στά σπλάγχνα τῆς ἀγνῆς Μαρίας,
τῆς ἀρραβωνιαστικιάς σου,
φωλιάζει φῶς καὶ δύναμη τ' Ἁγίου τοῦ Πνεύματος,
καρπὸς θεϊκός, ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός.
Μὴ φοβηθῆς καὶ μὴ ντραπῆς.
Κι' ὡς ἔρθῃ ἡ ὥρα ἢ πρέπουσα
θὰ γεννηθῆ ὁ ἀμνός, Ἰησοῦς
νὰ τὸν καλέσης. Τοῦτος τὸ λαό σου
καὶ τοὺς λαοὺς θὰ σώσῃ. (Φεύγει)

Ἰωσήφ :

Θεέ μου, ὄνειρεύουμαι;
Σ' αὐτὴ τῇ γῇ ἀναπνέω; Ἡ μήπως
στὸν πλανερὸ ὕπνο δέρνουμει
σὰν καρυδότσουφλο στὴ λίμνη;
Μάνα, ἔ μάνα, ἐσὺ ὀφθαλμὲ τοῦ μέσα κόσμου,
πού με τὴν πείρα τῆς καρδιάς πολλα ἐξηγεῖς.
Ἐ μάνα, κόντεψε καὶ πές μου,
ψυχὴ τῆς ἁγίας μάνας μου κατέβα
σὰν ὄραμα στά μάτια μου ἢ σὰν ἦχος
στο δύσκολο ἀπ' τὰ χρόνια αὐτὶ μου
ἢ ὡς φώτιση τοῦ νοῦ...

Μάνα :

(μπαίνοντας μέσα σὲ λάμψη)
Γιατὶ τρομάζεις, γυιέ μου; Τί συμβαίνει;

Ἰωσήφ :

Τὸ μυστικὸ μου δὲ μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω.
Τὸ μυστικὸ ζητάει αὐτιά γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν.
Κι' εἶναι κι' ὁ τρόμος τῆς ψυχῆς,
πού θέλει πράϋνση
μὲ λόγια μητρικά.

Μάνα :

Μά, γυιέ μου, μὲ τρομάζεις δυὸ φορές.
Στ' ἀρραβωνιάσματος τὸ χρόνο βρίσκεσαι
πού λένε — καὶ τὸ ξέρω ἀπὸ πείρα —
ὁμορφος χρόνος καὶ χρυσὸς καιρὸς
λογιέται τῆς ψυχῆς.
Οἱ δισταγμοί; Στὸ καθετὶ εἶναι ὁ δισταγμός...
καλὴ γιὰ μένα ἀρχή.
Τοῦτος ὁ δισταγμὸς ἀνοίγει τὴ ματιὰ
γιὰ νὰ ζυγίσης πιδὸ πρεπούμενα τὸ ταίρι
πού σοῦταξε ὁ Θεός. Νὰ δῆς ἀδύναμες πλευρές,
νὰ δῆς συμπάθειες κι' ἀντιπάθειες,
νὰ δῆς τί δρόμο προτιμᾷ μες τῇ ζωῇ,
νὰ δῆς τὸν τρόπο καὶ τὴ σκέψη
κι' ἔτσι σὰν ἔξυπνος νὰ ξέρῃς
τί θὰ δεχτῆς καὶ νὰ τὸ δυναμώσης
καὶ τί παράμερα θὰ θάλης γιὰ νὰ σβύσῃ.

Ἰωσήφ :

Ἐ μάνα, τρέχει ὁ λογισμὸς κι' ἡ γλῶσσα σου
σ' ὅ,τι δὲν εἶν' γιὰ με φροντίδα τώρα.
Ἐδῶ ἔναι κάτι ἀλλόκοτο,
πού ἀδυνατεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ὁ νοῦς.
Τὸ δέχεται ἡ καρδιά; Κι' αὐτὸ ἀμφιβάλλω.

Μάνα :

Μὰ τέλος πάντων μίλησέ μου, Ἰωσήφ.
μὲ λόγια καθαρά κι' ἀπλᾶ.
Μέσα στ' ἀπλᾶ τὸν κόσμο νοιώθεις τ' ἄλλουνοῦ
κι' ἄς εἶναι ὁ ἄλλος τοῦτος γυιός μου.

- Ἰωσήφ : Ἄγγελος ἦρθε καὶ μοῦ μίλησε.
Μάνα : Μὲ φωτεινὰ φτερὰ γαλάζια;
Ἰωσήφ : Καὶ μιὰ θωριὰ γλυκειὰ πορτοκαλιά.
Μάνα : Σὲ κύκλο χρυσαφὶ μὲ σύννεφα λευκά,
σὰν τὰ φτερὰ περιστεριῶν, τριγύρω
στὸ χρυσαφὶ κεφάλι του;
Ἰωσήφ : Κι' εἶχε χαμόγελο ποῦ πείθει
τὸ πιὸ σκληρὸ μας πείσμα.
Μάνα : Κι' εἶχε φορέματα λευκά
σὰν τὰ χεράκια τῶν παιδιῶν;
Ἰωσήφ : Καὶ σοῦ μιλοῦσε σὰν τὰ χάρδια
ἑῆς μάνας στὸ κεφάλι σου
στὴν ὥρα π' οὔτε εὐπνος
καὶ μήτε κοίμισμα λογιέται.
Μάνα : Κι' εἶχε στὰ χέρια φωτεινὴ ρομφαία;
Ἰωσήφ : Σὲ πείθανε τὰ μάτια του
πὼς ὅτι λέγει ὁ λόγος του εἶναι
Πνεῦμα Θεοῦ.
Μάνα : Καλὸ σημάδι ὁ ἄγγελος σου, γυιέ μου.
Ἰωσήφ : Καὶ μοῦπε πὼς ἐγκυμονεῖ ἡ Μαρία
ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο.
Καὶ πὼς δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλω
γιατὶ τ' ἀδύνατα σ' ἐμᾶς δὲν εἶναι
ἀδύνατα γιὰ τὸ Θεό.
Καὶ πὼς στὴν πρέπουσα ὥρα θὰ γεννήσῃ
ἄρσενικὸ παιδί τὸν Ἰησοῦ,
ποῦ θὰ λυτρώσῃ τὸν λαὸ μας
κι' ὄλο τὸν κόσμον.
Μάνα : Κλήρα λαμπρὴ σὲ στεφανώνει,
γυιέ μου Ἰωσήφ.
Ὁρθώσου, τίναξε μακρυὰ
τὸ δίκικο μαχαίρι, ποῦ σοῦ τρώει
τὰ σπλάχνα, τὴν ἀμφιβολία.
Τὸ μήνυμα εἶναι φανερό.
Ἐσένα διάλεξε ὁ Θεὸς νὰ προστατέψῃς
τ' ὄνομα τῆς Παρθένου, ποῦ θὰ ὑφάνῃ
μὲ τὸ αἷμα τῆς τὸν Πλάστη,
τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου.
Ἅγιος δὲ θᾶσαι, μήτε καὶ προφήτης.
Μὰ δίχως σου δὲ θὰ γινότανε τὸ θαῦμα. (φεύγει)
Ἰωσήφ : (ἀναπηδᾷ)
Μάνα, ποῦ φεύγεις; Στάσου.
Στάσου ὀπτασία ἐσὺ ἀπ' τὸ παρελθόν.
Ἡ ἀμφιβολία δὲ φεύγει μὲ τὸ πρῶτο
τ' ἀνέμου φύσημα σὰ σύννεφον ἀνάριο
σ' ἀνατολὴ ἀνοιξιάτικη.
(κτυπᾷ ἢ πόρτα)
Ποιὸς τέτοιαν ὥρα μὲ ἀποσπᾷ
ἀπὸ τῆ φώτιση τῆς μάνας; Ποιός;
Σαλώμη : Πατέρα, ὁ Ζαχαρίας ὁ συγγενὴς μας,
ἀπὸ τὴν ὄρεινὴ Ἰουδαία, κατὰκοπος
ζητᾷ νὰ σὲ ἀνταμώσῃ.
Ἰωσήφ : (τρᾶχει στὴν πόρτα, μπαίνει ὁ Ζαχαρίας κι' ἡ Σαλώμη).

Σεβάσμιε γέροντα, ὁ Θεὸς σὲ στέλνει
στὴν ἀπροσδόκητη ὥρα. Κλαῖς;
Σαλώμη, πῆγαινε κι' ἐτοίμασε
ζεστό νερὸ νὰ ξεπλυθῇ ὁ σεβάσμιος,
κι' ἐτοίμασε κρασί καὶ δεῖπνο.

Σ α λ ὡ μ η
Ἰ ω σ ῆ φ

: Μετὰ χαρᾶς (φεύγει)
: Μὰ δὲ μιλάς; Κατάκοπος.
Κάθησε αὐτοῦ λιγάκι νὰ συνέλθης (κάθεται ὁ Ζαχαρίας)
Παράξενα συμβαίνουν σ' ὅλους.
Στὸ δρόμο δὲν συνάντησες τοὺς γιουὺς μου
ποὺ τῇ Μαρία στὸν οἶκο σου ὁδηγοῦσαν;
"Ὁχι; Παράξενο. Ποιὸ δρόμο πήρες, γέροντά μου;
Μὰ μὲ χειρονομίες μιλάς;
Δὲ βλέπω δυσκολία στὸ ἀνάσαμά σου
νὰ πῶ λαχάνιασες κι' ἀδυνατεῖς νὰ ξεστομίσης
μηδὲ μιὰ λέξη. Τί;
Κρατήθηκεν ἡ γλῶσσα σου; Παράξενο.
Μοῦ ξήγησε ἡ Μαρία τὸ λόγο
ποὺ θέλησε κοντά σας λίγο ν᾿ῤῥθη
καὶ νὰ παρασταθῇ στὴν Ἐλισάβετ.
Λέγει πὼς τάχατε ἡ γυναίκα σου
τὸ γυιὸ σου ἐγκυμονεῖ. Ἐγκυμονεῖ; (νεύει ναί)
Στὸν ἕκτο μῆνα; (νεύει ναί). Στὴν ἡλικία σου; (νεύει ναί)
"Ἄγγελος ἦρθε ἐδῶ καὶ τ' ἀποκάλυψε
στὴν ποῦ μοῦ κλήρωσες μνηστή.
(ἔσπᾶ)
Μυστήριο μέγα ξάστραψε στὸ σπίτι μου,
συγκλόνησε τὸ σπίτι μου, ἔγασε τὸ σπίτι μου.
Χαῖρε, Μαρία, κεχαριτωμένη,
ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.
Εὐλογημένη ἐσὺ μεταξύ τῶν γυναικῶν.
(Φιλᾶ τὸ χεῖρι τοῦ Ζαχαρία).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ*

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΛΙΣΑΒΕΤ

ΜΑΡΙΑ

ΙΩΣΗΦ

ΙΩΝΑΣ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ

- Ἐλισάβετ : Νὰ ρίξουμε στὸ τζάκι ξύλα
νὰ ζεσταθῆ ὁ ἀγέρας.
Εἶναι πολὺ σκληρὴ καὶ χιονισμένη
ἐφέτος ἢ χρονιά.
Κι' ὅμως στὴν ψύχρα της τὴν τόση
φῶς καὶ χαρὰ γεννιέται, γιατί ἡ λύτρωση
τοῦ κόσμου ἀρχίζει μὲ μιὰ γέννα.
Σιωπῆ, Ἰωάννη μου. Στὴν κούνια σου
κοιμήσου, πρόδρομε τοῦ λυτρωτῆ.
Ἄμποτε ὁ λόγος τοῦτος νὰ μὴ φέρη
βάσανα στὸ κεφάλι σου.
Τρέμω τὴ δόξα καὶ τὴ φήμη.
Γιατί κι' οἱ δυὸ ρουφᾶνε τὸ αἷμα
καὶ μελανιάζουν τὴν καρδιά
σάν ὁ βοριάς τὸ δέρμα μας.
(Ἀκούεται θόρυβος)
- Ἐλισάβετ : Ἔρχονται. Μπήκαν στὴν αὐλὴ (ἀνοίγει ἡ πόρτα)
Μαρία χρυσῆ μου, εὐλογημένη ἐσὺ
κι' εὐλογημένο τὸ παιδί σου.
Ἐλάτε ἐδῶ. Σοῦ ἐτοίμασα ἕνα τόπο
ζεστό γιὰ τὸ νεογέννητο.
- Μαρία : Σ' εὐχαριστῶ, καλὴ συγγένισσα Ἐλισάβετ.
Ὁ συγγενὴς στὴ δυσκολία σοῦ φαίνεται
κι' ὁ φίλος κι' ὁ γνωστός.
- Ἐλισάβετ : Τί λές, Μαρία, τὸ γεγονὸς σὰ μάθαμε
τὸν Ζαχαρία τὸν πῆρε ταραχὴ μεγάλη,
γιατί ἔπρεπε στὸν οἶκον του νὰ φέρη
τὸν Γιὸ τοῦ Θεοῦ,
καὶ στίς ὀκτῶ νὰ τὸν σφραγίσῃ
σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τοῦ Μωϋσῆ.
Καλὲ Ἰωσήφ κι' εὐτυχισμένε, ἐσένα
διάλεξε ὁ Θεὸς νὰ προστατεύσῃς
παιδί καὶ μάνα. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος.

* Μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Ἰδρυμα Κύπρου στὶς 23.12.63.

- Ἰωσήφ : Ἐὐλογημένοι ἄς εἴσαστε ποῦ ἡ καλωσύνη
κι' ὁ χτύπος τῆς καρδιάς σᾶς διαφεντεύει.
Πρῶτοι μαθαίνετε τὰ μυστικά μιας
καὶ πρῶτοι δείχνετε τὴ φίλειψή σας,
τὴν κατανόηση ποῦ μᾶς σώζει.
- Ζαχαρίας : Πολυμιλᾶς ἀπ' τὴ χαρὰ σου, ὦ Ἰωσήφ.
Καὶ τοῦτο ἔναι σημάδι τοῦ Θεοῦ.
Κάθισε αὐτοῦ στοῦ τζάκι δίπλα
ἀπ' τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ κορμιοῦ τὴν ἀγωνία
νὰ γαληνέψης λίγο.
Εὐτύχημα ποῦ ἐφημερεύω στοῦ ναοῦ.
(Στὸ μεταξὺ διορθώνουν τὰ βρέφη ἢ Ἐλισάβετ κι' ἡ Μαρία)
- Ἐλισάβετ : Πωπῶ! Ταράζεται μὲς τὶς φασκιές ὁ γυιός μου.
Φίλος καὶ συγγενῆς μὲ τὸ Θεό.
Τὸ βρέφος νοιώθει τ' ἄλλο βρέφος
ὅπως ἡ μιὰ καρδιά τὴν ἄλλη.
- Μαρία : Καὶ τὸ δικό μου βρέφος κοίταξε
ἀγαλλιᾷ στὴ νέα φωλιά του.
Στὸ σταῦλο τὸ ζεσταίνανε οἱ ἀνάσες τῶν βωδιῶν.
Μὰ ὅτι κι' ἂν πῆς ὁ φόβος μ' ἔδερνε
κι' ἄς ἦτανε ζεστὰ στὴν πάχνη τῶν ἀλόγων.
- Ἐλισάβετ : Θυμᾶσαι τότε ποῦ πρωτάνοιξες τὴν πόρτα
καὶ μπῆκες στοῦ δωμάτιο πῶς ἐσκίρτησε
μὲς στὴν κοιλία μου τὸ δικό μου βρέφος;
Οἱ γυιοὶ σὲ φέραν τότε τοῦ Ἰωσήφ
καὶ φύγανε μὲ περισσὴ βιασύνη.
- Μαρία : Τῆς σύλληψής μου τὸ μυστήριο μ' ἔδερνε
κι' εἶχα χαρὰ σὲ κάποιον νὰ τὸ πῶ.
- Ἐλισάβετ : Καὶ τότε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὰ στήθη μου
ἀθέλητα καὶ ξένη ἀπ' τὰ συνηθισμένα
σοῦ μίλησε ἔτσι:
Εὐλογημένη ἐσὺ κι' εὐλογημένος
τῶν σπλάχνων σου ὁ καρπός.
Καὶ πῶς ἡ μάνα τοῦ Θεοῦ
ἦρθε σ' ἐμέ;
Γιατὶ ἡ φωνὴ σου ὡς ἄγγιξε τ' αὐτιά μου
σκίρτησε μὲς τὰ σπλάχνα μου τὸ βρέφος μου
χαρὰ γεμᾶτο.
- Μαρία : Κι' ἐγὼ σοῦ ἀπάντησα
γεμάτη δέος οὐρανό:
Τὸν Κύριο ἡ ψυχὴ μου ἄς μεγαλύνει,
γιὰ τὸ σωτήρα μου τὸ πνεῦμα ἄς ἀγαλλιᾷσει.
- Ἐλισάβετ : Νὰ τὰ θυμᾶσαι αὐτὰ διπλὰ
γεμίξεις μ' εὐφροσύνη τὴν καρδιά σου.
Ὁ Κύριος μᾶς εὐλόγησε
κι' ἄς μοῦ συγχωρεθῇ ἂν αὐτὸ μπορεῖ
νὰ φαίνεται ὡς περηφάνεια .
Γιατὶ στὰ μαῦρα γερατιά μου ὁ Κύριος
μὲ μήνυμα τ' ἀγγέλου ἀνύψωσε
τὸν οἶκό μου, καρπὸ στὰ σπλάχνα μου
ἀπὸ τὸ γέρο Ζαχαρία προσφέροντας.
(Σιγοψιθυρίζουν αἰχνοῦντας τὰ βρέφη τους)
- Ζαχαρίας : Πάρε ζεστὸ ποτό, Ἰωσήφ,
νὰ στυλωθῇ ἡ καρδιά σου.

- Οί τελευταῖες οἱ μέρες στοίχισαν πολύ
στοὺς γερασμένους ὤμους σου.
- Ἰωσήφ : Ἡ ἀμφιβολία πιά δὲ μὲ τυραννᾷ
σὰν ὄχεντρα στὸ νοῦ.
Ἡ ξηνοια νὰ προστατέψω μάνα καὶ παιδί
τὸν ὕπνο μου ἀποδιώχνει,
τὴν ὄρεξη γιὰ φαγητὸ καὶ γιὰ κουβέντα.
- Ζαχαρίας : Τὴ δυσπιστία σου ὁ Θεὸς δὲν ἐτιμώρησε
μὲ δέσιμο τῆς γλώσσας.
Ὅμως ἐγὼ τὴν ἔπαθα κι' ἄς ἔλεγα
πὼς εἶχα γνώση, πείρα καὶ θεοσέβεια.
- Ἰωσήφ : Ἀλήθεια! τὸ γνωρίζω!
Ἀλλὰ καλὰ-καλὰ δὲν ξέρω
τὴν λεπτομέρεια ἀπ' τὸ πάθημά σου.
- Ζαχαρίας : Πολυπιστέψαμε στ' ἀνθρώπου τὴ σοφία
καὶ τοῦτο ἔναι ἓνα λάθος σοβαρὸ.
Ὁ ἀπλὸς πιστεύει στὴν καρδιά του κι' ἂν λαθεύῃ
ὅμως ποτὲ δὲ βγαίνει ζημιωμένος.
Δεύτερη βάζω τὴ σοφία τοῦ νοῦ
καὶ πρώτη βάζω τῆς καρδιάς.
Κι' ἔχει ὁ λαὸς καρδιά
κι' ἐμεῖς τὸν ξιππασμένο νοῦ.
- Ἰωσήφ : Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλέμε...!
- Ζαχαρίας : Καὶ νὰ πολυλογοῦμε...!
Θυσίαζα μόνος — ἦταν ἡ σειρά μου —
κι' ἔξω μὲ πρόσμενε τὸ πλῆθος.
Ξαφνικὰ ἄγγελος προβάλλει.
Σταμάτησα πιγμένος ἀπ' τὸ φόβο.
«ὦ Ζαχαρία», μοῦ λέει ὁ ἄγγελος, «μὴν τρέμεις
καὶ μὴ φοβᾶσαι. Εἰκάσουςε ὁ Θεὸς
τὴν προσευχή σου κι' ἡ Ἐλισάβετ
καρπὸ στα σπλάχνα θὰ συλλάβῃ
καὶ θὰ γεννήσῃ γυιὸ δικό σου».
Ἐγὼ ἀποροῦσα. Μοῦπε κι' ἄλλα.
Κι' ὅμως δὲ βάσταξα καὶ τὸ ρωτῶ:
«Πῶς τοῦτο θὰ γίνῃ ἀφοῦ ἔμαι γέρος
κι' ἡ σύζυγός μου πέρασε τὴν ἡλικία
ποῦ θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ;»
Τὴν δυσπιστία μου πλέρωσα μὲ βουβαμάρα.
«Βουθὸς θὰ μείνης», μοῦ ἀπαντᾷ,
«ὡς τὴ στιγμή ποῦ τ' ὄνομα θὰ δώσης
στὸν γυιὸ σου».
- (Συνεχίζουν ψιθυριστὰ τὴν κουβέντα τους)
- Ἐλισάβετ : Σ' εὐχαριστῶ, Μαρία, ποῦ τότε παραστάθηκες
στὸν τοκετὸ μου, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἤμουν
νὰ σοῦ παρασταθῶ στὴ δυσκολία σου.
Τοῦτο πολὺ μὲ πείραξε.
- Μαρία : Θυμᾶμαι τότε στὶς ὀκτῶ
ποῦ τ' ὄνομα θὰ δίνετε στὸ γυιὸ σας
εἶπε «Ἰωάννης» κι' ὅλοι ξαφνιαστήκανε
γιατὶ δὲν ἦτανε κανένας στὴ γενιά σας
ποῦ νὰ λεγότανε Ἰωάννης.
Ρωτήσετε τὸ Ζαχαρία μὲ νεύματα.

Κι' αὐτὸς στὴν πινακίδα τ' ὄνομα «Ἰωάννης»
ἀνάγραψε κι' εὐτὺς ξεδέθηκε ἡ μιλιὰ του
καὶ λάλησε, τὸν Κύριο εὐχαριστῶντας.

- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Παλιὲς κουβέντες τοῦτα κι' ἄς γενῆκαν
ἀκόμα χτές.
Ἡ ἀνάθρεψη τῶν γυιῶν μας τώρα
πρέπει νὰ τυραννᾷ μας καὶ τὸ μέλλον τους.
Τρέμω ποὺ λείψαν μου τὰ χρόνια
κι' εἶναι στιγμὲς μονάχα τοῦ ἄντρα μου,
τοῦ γέροντά μου Ζαχαρία,
ἢ λίγη-πιὰ ζωὴ του.
Ποιὸς θὰ παρασταθῆ στοῦ γυιό μου;
Ὁ δρόμος δύσκολος τοῦ βίου,
παντοῦ караδοκεῖ ὁ ἐχθρὸς
κι' ὁ πειρασμός.
Τὰ νειῶτα θέλουν προσοχὴ κι' ὀρμήνεια
καὶ χέρι πατρικὸ στὴ δυσκολία καὶ στὴ δειλία τους.
- Μ α ρ ί α : Αὐτὸς ποὺ δίνει τὴ ζωὴ,
αὐτὸς θὰ μεριμνᾷ.
(Συνεχίζουσι ψιθυριστὰ τὴν κουβέντα τους,
σιάχνουσι ρουχικὰ ἢ πλέκουσι)
- Ζ α χ α ρ ί α ς : Καὶ τώρα ἱστώρα τὰ δικά σου.
Στὴν ἐξιστόρηση ἡσυχάζεις ἔστω
κι' ἂν ζαναζῆς τις ἀγωνίες.
Ἄλλὰ περάσανε. Γι' αὐτὸ ἡ καρδιά
ξαλάφρωση πιὰ νοιώθει σὺς ἐξομολογήσεις.
- Ἰ ω σ ῆ φ : Ὅτι κι' ἂν πῶ ἴναι θαυμαστό,
θαῦμα στοῦ θαῦμα ἀπάνω.
Ὁ ἀνθρώπινος ὁ νοῦς δὲν τὸ χωρεῖ.
Πῆραν οἱ πόνοι τὴ Μαρία μὲς τὴ σπηλιά.
Μιά λύπη μοῦ κατάκλυσε τὸ στήθος,
βλέποντας ἔτσι τὴν κοπέλλα νὰ ὑποφέρη,
δίχως βοήθεια κανενός.
Βγῆκα ἀπὸ τὴ σπηλιά ν' ἀναζητήσω γύρα
καμιὰ Ἰουδαία γιὰ νὰ τὴ ξεγεννήσῃ.
Μὰ ἀπ' ἔξω βρῆκα γαληνιά πρωτόγνωρη.
- Ζ α χ α ρ ί α ς : Τὴ γαληνιά τῆς παγωμένης νύχτας!
Ἰ ω σ ῆ φ : Ἄγέρα μ' ἕνα πάθος μυστικὸ γεμάτο,
πρόβρατα νὰ κοιτᾷν τὸν οὐρανὸ,
μάτια βοσκῶν ἀλλοπαρμένα ν' ἀτενίζουν
ποτάμια φῶς ποὺ κατεβαίνανε!
- Ζ α χ α ρ ί α ς : Ποτάμια φῶς ποὺ κατεβαίνανε!
Ἰ ω σ ῆ φ : Καὶ ξαφνικὰ φωνὲς ἀγγέλων
Ζ α χ ἄ ρ ί α ς : Φωνὲς Ἀγγέλων!
Ἰ ω σ ῆ φ : Νὰ ψάλλουσι τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.
Ζ α χ α ρ ί α ς : Ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!
(Μικρὴ παύση)
Ἰ ω σ ῆ φ : Γύρῃσα πίσω στὴ σπηλιά
νὰ προστατέψω τὴ Μαρία
ἀπ' τὸ καινούριο ξαφνικὸ,
γιὰ μένα τότε ἀνεξερεύνητο.
Γέννησε ἡ Μαρία τὸ γυιό της

- καὶ στὴ πάχνη τῶν ἀλόγων.
- Ζαχαρίας** : Στὴν πάχνη τῶν ἀλόγων!
- Φωνές** : Naί! Στὴν πάχνη τῶν ἀλόγων ἀπόθεσε τὸ βρέφος κι' ἄγγελοι τριγύρω ψέλναν ἀνήκουστους σκοπούς.
Σὲ λίγο μπαίνουν στὴν σπηλιά οἱ βοσκοὶ κι' ἄλλοι λουλούδια φέρνουν κι' ἄλλοι γάλα κι' ἄλλοι καρπούς
κι' ὄλοι στὰ γόνα πέφτουνε
καὶ προσκυνοῦν τὸ βρέφος τὸ νιογέννητο.
- Ζαχαρίας** : Εἰρήνη κι' εὐδοκία...
(Συνεχίζουν ψιθυριστὰ τὴν κουβέντα τους)
- Ἐλισάβετ** : Μέρες ὀκτῶ περάσαν ἀπ' τὴ γέννηση καὶ πρέπει ὁ Ζαχαρίας νὰ τὸ σφραγίσῃ τὸ βρέφος κι' ὄνομα νὰ δώσουμε.
- Μαρία** : Ὁ νόμος τ' ἀπαιτεῖ κι' ἐμεῖς σύμφωνα μὲ τὸ νόμο πᾶμε.
- Ζαχαρίας** : Σωστὰ μιλάνε στὸ ναὸ θὰ ὀδεύσω νὰ φέρω τ' ὄ,τι χρειάζεται καὶ νὰ σφραγίσω τὸ βρέφος.
Μεῖνε, Ἰωσήφ, νὰ παραστήκης, σ' ὄ,τι οἱ γυναῖκες χρεῖα θὰ σ' ἔχουν.
- Ἰωσήφ** : Θὰ βγῶ μαζί σου νέο δεμάτι νὰ κουβαλήσω ξύλα.
Δὲν ἔχει χορτασμὸ ἢ φωτιά μὲ τέτοιο κρύο καιρό.

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Στὸ ἴδιο μέρος ὅπου στὴν πρώτη εἰκόνα)

- Ἰωσήφ** : Ἐδῶ μᾶς φέρατε ν' ἀναπαυτοῦμε, γιὰ τὴ τὰ ξένα σπίτια ἐκεῖ στὴ Βηθλεεὴμ ξένους πλημμύρισαν ἀπ' ὄλες τίς γύρω χώρες.
Ἄλλὰ παρόλο πὸν γνωρίζω καλὰ τὰ μέρη αὐτὰ σὰ νάμαστε θαρρῶ σὲ τόπον ἄξενο καὶ σὰν ξεμακρυσμένο.
- Ἐλισάβετ** : Τὴ ξήγηση θὰ πρέπει νὰ ζητήσουμε ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὴν πανσοφία.
Μᾶς προστατεύουνε τ' ἀγγέλου τὰ φτερά πὸν χώρισε στὰ δυὸ τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ.
Ἡ ὀπτασία περνᾷ μπροστὰ μου καὶ ξηγᾷ μου: ἀντίκρυ στέκονται γεμᾶτοι πάθος τοῦ Ἡρώδη οἱ στρατιῶτες
κι' ἐμεῖς στὸ πατρικὸ μας σπίτι, ἀθώρητο ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ὀχτρῶν, ἀγγελοσκέπαστοι.
- Ζαχαρίας** : Τί λέει ἡ γυναῖκα μου δὲ νοιώθω. Μὰ ὄ,τι ἡ ματιά μας δὲν ἀρπάζει, τ' ἀρπάζει τῆς γυναῖκας ἡ ματιά.
Κι' ἔμαθα πιά τὸ θαῦμα νὰ πιστεύω χωρὶς νὰ θέλω ξήγηση.

- Ἰωσήφ : Καιρὸς θαυμάτων! Τί νὰ σπαταλάμε χρόνο πολὺ γιὰ δίχως νόημα ἐξηγήσεις; Πάμε, λοιπόν, νὰ φέρομε τὰ ξύλα. Πρέπει κι' ἐγὼ τὸ σπίτι νὰ συνδράμω σὲ κόπο κι' ἴδρωτα.
(Φεύγουν Ζαχαρίας καὶ Ἰωσήφ)
- Ἐλισάβετ : Μὲς τὸ κουτί, Μαρία, τί κρύβεις;
Μαρία : Σμύρνα, χρυσὸ καὶ λίθαινα.
Ἐλισάβετ : Μὰ τοῦτα εἶν' δῶρα βασιλιά ἀπ' ὅ,τι λένε οἱ πιὸ παλαιοὶ μας.
Μαρία : Δὲν ξέρω τί λέει ὁ κόσμος. Μὰ σὰ μητέρα κολακεύτηκα.
Ἐλισάβετ : Μὰ ποιὸς τὰ δῶρα πρόσφερε;
Μαρία : Τρεῖς Μάγοι ἀπ' τὴν Περσίαν. Ὁ ἕνας βαρὺς σὲ χρόνια, ἀρχοντικός. Ὁ ἄλλος μελαχροινὸς βαθύς. Κι' ὁ τρίτος νιὸς μὰ πολυσπουδαγμένος.
Ἐλισάβετ : Καὶ φέρανε τὰ δῶρα ἐκεῖ στὸ φτωχικὸ σας σπίτι.
Μαρία : Ἦρθανε στὸ φτωχόσπιτο καὶ γονατίσανε μπροστὰ στὸ βρέφος ταπεινά. Προσφέρανε τὰ δῶρα κι' εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ ποὺ τοὺς ἀξίωσε βασιλιά νὰ προσκυνήσουνε καινούριο, τὸ παιδί μου. Ταράχτηκα σὲ βεβαιώνω. Κι' ὅμως ρώτησα πῶς βρήκανε τὸ σπίτι, ποιά προφητεῖαν ἀκολουθοῦνε, κι' ἄλλα...
- Ἐλισάβετ : Αὐτὸ ἔναι τὸ παράξενο.
Μαρία : Κάποιος ἀστέρης τοὺς ὠδήγησε. Τὸν εἶδαν, λένε, πέρα στὴν πατρίδα τους καὶ τὸν ἀκολουθήσανε στὴν ἔρημο. Ὅταν στὰ Γεροσόλυμα κοντέψανε χάσανε τὸν ἀστέρα. Καὶ τότε πιά ρωτήσανε ποιὸς ξέρει γιὰ τὸν καινούργιο βασιλιά. Σοφοὶ κυττάξαν τὶς Γραφές κι' εἶπανε πέρα στὴ Βηθλεέμ. Τότε κινήσανε ἀπ' τὴν πόλη οἱ μάγοι. Μόλις τὰ τελευταῖα τὰ σπίτια προσπεράσαν νάτος ὁ ἀστέρης βγήκε ἐκεῖ ψηλά καὶ περπατοῦσε πρὸς τὴ Βηθλεέμ.
- Ἰωσήφ : (Μπαίνει κρατώντας ξύλα)
Τάραξεν ἡ χιονιά τὸν τόπο.
Τὰ ξύλα λιγοστεύουνε (Πάει πρὸς τὸ τζάκι)
Πῆγε ὁ Ζαχαρίας στὴν πόλη.
Ἔχει καθῆκον στὸ ναό.
Καὶ τὸ καθῆκον πρῶτα, τί χιόνια, τί ζέστη, τί πλημμύρα καὶ σεισμὸς ὀλόγυρα ἄν φουντώνουν.
Αὐτὰ ταιριάζουνε στὸν ἄντρα τὸ μυαλωμένο.
Καὶ στὴ γυναῖκα τὰ παιδιὰ κι' ἡ ἀνάθρεψή τους καθῆκον πρῶτο καὶ μεγάλο.

- Μαρία : Τὴν ἱστορία τῶν Μάγων ἱστορῶ.
 Ἰωσήφ : Κουθέντες λογικὲς καὶ δίκαιες
 τιμῶνε τὸ παιδί κι' ἐμᾶς.
- Μαρία : Καὶ ξαφνικὰ ὁ ἀστέρης σταματᾷ, Ἐλισάβετ.
 Κι' ἐνὰ ποτάμι φῶς ξεκίνησε
 καὶ τρύπησε τὸ θόλο.
 Οἱ Μάγοι νοιώσανε τὸ μήνυμα.
 Ἄπ' τὶς γκαμηλὲς κατεβαίνουν
 μπαίνουνε μέσα καὶ μπροστά μου γονατοῦν,
 τὸ βρέφος προσκυνοῦν κι' ἀράδα
 τὰ τρία τὰ δῶρα ἐναποθέτουν.
- Ἐλισάβετ : Δῶρα βασιλικά.
 Ἰωσήφ : Δὲν εἶν' ἀνθρώπινο
 τ' ὅ,τι συμβαίνει.
- Ἐλισάβετ : Αὐτοῖς ὁ Ἡρώδης γύρω ἀναζητᾷ.
 Μαρία : Αὐτὸ πολὺ μ' ἀνησυχεῖ.
 Ἐλισάβετ : Ὡστε δὲν ξέρεις τίποτα;
 Μαρία : Παρακαλῶ, ἐξηγήσου καθαρά, Ἐλισάβετ.
 Ἐλισάβετ : Ὁ Ζαχαρίας μὲ πληροφόρησε
 πῶς πέρασαν ἀπ' τὸ παλάτι του
 τρεῖς βασιλιᾶδες πέρα ἀπ' τὴν Ἀνατολή
 κι' ἀναζητοῦσανε τὸ βασιλιά τῶν Ἰουδαίων.
 Ταράχτηκε ὁ Ἡρώδης. Ρώτησε
 σοφοὺς συμβούλους κι' ἱερεῖς.
 Μεγάλῃ ταραχῇ παντοῦ κι' ἀμφιβολία
 καὶ σκέψεις πονηρῆς καὶ φόβου.
 Καὶ μιὰ πού ὁ Ἡρώδης δὲ μπορούσε
 νὰ βρῆ τὸ βρέφος, ποῦναι ὁ βασιλιάς,
 τοὺς Μάγους παρακάλεσε ἄν τὸ βροῦνε μήνυμα
 γι' αὐτὸ νὰ στείλουν γιὰ νὰ τὸ τιμῆση
 κι' αὐτὸς βασιλικά.
 Μὰ κοίταξε, Μαρία. Ἡ ὄπτασια τ' ἄγγελου
 τοὺς πρόσταξε νὰ μὴν τὸ μολογήσουν.
 Κι' οἱ Μάγοι φεύγουνε κρυφὰ
 χωρὶς τὴν εἶδηση νὰ στείλουν στὸν Ἡρώδη
 θεριεύει, σκούζει κι' ἀπειλεῖ ὁ Ἡρώδης·
 καὶ νά, προστάζει νὰ σκοτώσουν
 ὡς δυὸ χρονῶν τὰ γεννημένα, ἐλπίζοντας
 πῶς ἔτσι θ' ἀφανίσῃ καὶ τὸ βρέφος,
 τὸ βρέφος τὸ βασιλικό.
- Μαρία : Πολὺ μοῦ δίνεις ταραχῇ, Ἐλισάβετ.
 Ἐλισάβετ : Ἐλπίζω στοῦ Θεοῦ τὴν προστασία.
 Ἄγγελος σκέπει ἐδῶ τὴν κατοικία μας.
- Μαρία : Κοίταξε πῶς κουνιέται ὁ Ἰωσήφ;
 Σὰν κάτι νὰ τὸν πνίγη.
 Τάχα γνωρίζει τὸ κακὸ καὶ μοῦ τ' ἀπόκρυψε;
 Μεγάλῃ ἢ καλωσύνη του...
- Ἰωσήφ : (Παραμιλᾷ στὸν ὕπνο του)
 Ἄδύνατο, ἄγγελέ μου. Τὸ παιδί
 σὲ σίγουρο φυλάγω τόπο.
- Μαρία : Παραμιλᾷ στὸν ὕπνο του ὁ Ἰωσήφ.
 Ἐλισάβετ : Ἡ ζεστασιά ἀπ' τὸ τζάκι ὄνειρατα
 γεννᾷ γλυκά.

- Κι' εἶναι κι' ἡ κούρασή τ' ἀνθρώπου...
Ἡ ἔγνοια σκοτώνει περισσότερο
κι' ἀπὸ τὸ πιὸ βαρὺ τὸ μόχτο.
- Μ α ρ ί α : Κι' ἄρχισεν ἡ σφαγή;
- Ἐ λ ι σ ά θ ε τ : Ὁ Ζαχαρίας μιὰ προφητεία ἐηγά
κι' ἔτρεξε σπίτι.
Ὁ φόβος δίνει καὶ στὰ γέρικα ποδάρια
γερὰ φτερά.
Ταράχτηκα ὡς τὸν ἄκουσα νὰ λήη τὴν ὑποψία του.
Ταράχτηκα ὡς ταράχτηκες κι' ἐσύ.
Κι' ἔπεσα χάμω τὸν Θεὸ ἱκετεύοντας
νὰ σώσῃ τὸ παιδί μου.
- Ἰ ω σ ή φ : (Παραμιλᾷ στὸν ὕπνο σου)
Στὴ μακρυνὴ Αἴγυπτο νὰ φύγω;
Νὰ πάρω τὸ πουλάρι καὶ τὴν ἔρημο
τὴν ἄξενη νὰ σκίσω;
- Μ α ρ ί α : Τὴν προστάγῃ ἱστορεῖ ἀπὸ τίς εἰκόνες
τοῦ ὀνείρου του ὁ Ἰωσήφ.
Ἐμπνευση οὐρανικὴ στὸν ὕπνο;
- Ἐ λ ι σ ά θ ε τ : Καὶ τότε ὁ Θεὸς στὰ δυὸ χωρίζει τὸ βουνὸ
αὐτοῦ ποῦ βρίσκεται τὸ σπίτι μας
ὡς κρεμασμένο.
- Μ α ρ ί α : Καὶ πῶς ὁ Ζαχαρίας ἐδῶ
στὸ σπίτι τὸ πραγματικὸ μᾶς ἔφερε;
- Ἐ λ ι σ ά θ ε τ : Ἄγγελος στέκει καὶ μᾶς σκέπει,
μὲς τίς φτεροῦγες του σκεπάζει
κι' ἀθώρητο κρατάει τὸ σπιτικὸ
κι' ἀθώρητο τὸ δρόμο ποῦ ὀδηγεῖ
στὴν ξώπορτά μας.
- Ἰ ω σ ή φ : (Παραμιλᾷ στὸν ὕπνο σου)
Τὴν παραλία φοβάμαι; Ναί!
Τὰ καραθάνια ὄλο περνᾶνε ἐκεῖ
κι' εἶν' εὐκόλο ἡ πορεία μας νὰ γνωστῇ.
Ἄλλὰ φοβάμαι καὶ τὴν ἄξενη ἔρημο,
δίχως νερό, δίχως σκιά, γεμάτη
φίδια, σκορπιούς, τσάκάλια.
- Μ α ρ ί α : Μὲ κάποιον ὁ Ἰωσήφ μιλά.
Παράξενα μιλά. Δὲν εἶναι παραμιλητό.
- Ἐ λ ι σ ά θ ε τ : Ἐχουν σειρὰ τὰ λόγια του.
Νὰ τὸν ζυπνήσουμε καλύτερα.
- Μ α ρ ί α : Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ ξαποστάσῃ.
Κουράστηκε. Κι' ἐγώ. Μὰ μέσα μου
τῆς μάνας λάμπει ἡ εὐτυχία.
Τοῦ δύστυχου μνηστήρα μου μηδὲ παιδί,
μηδὲ χαρὰ, παρ' ἀγωνία καὶ δέος
κι' ὁ φόβος τί θὰ ποῦνε οἱ χωριανοί.
- Ἐ λ ι σ ά θ ε τ : Κι' ὅμως λιγόπιστος δὲν ἦταν
σὰ τὸ δικό μου ποῦ βουβάθηκε.
- Ἰ ω σ ή φ : (Παραμιλᾷ στὸν ὕπνο σου)
Στοῦ Φαράω τὴ χώρα ἐκεῖ ποῦ Ἑβραῖοι
ζοῦνε ἀπὸ χρόνια νὰ κατασταλάξω;
Καλά! Καὶ πόσα χρόνια
στὴ ξένη γῆ θὰ ζῶ, στὴ Ναζαρετ

- ἀφήνοντας τοὺς γιουὺς μου καὶ τὰ σύνεργα
καὶ τίς πολλὰς δουλειὰς μου;
- Μαρία : Ἄκουσ; Μιλᾶ σωστά. Πρωτᾶ σωστά.
- Ἐλισάβετ : Κι' ἄργησε νᾶρθη ὁ Ζαχαρίας ν' ἀκούσουμε
τὴ γνώμη του στὴ δύσκολη ὥρα!
Στὰ τέτοια ὁ ἄντρας γρήγορη καὶ σίγουρη
παίρνει μιὰ ἀπόφαση.
- Ἰωσήφ : (Παραμιλᾷ στὸν ὕπνο του)
Τῆς ἐρήμου οἱ νομάδες θὰ μᾶς δώσουν
λίγο φαί, νερὸ κι' ἐλπίδα;
Τέσσερεις μέρες μὲς τὴν ἐρημο
ἥλιος ζεστὸς νὰ ψῆνη μας;
Ριγῶ νὰ τὸ σκεφτῶ καὶ λαχανιάζω
ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ πιγούρα.
καὶ τρέμω τὴν εὐθύνη. Λόγο θεὸ νὰ δώσω
σ' Αὐτὸ ποὺ κατοικεῖ στοὺς οὐρανοὺς.
- Μαρία : Σὰν κάποιος νὰ τοῦ λήη τὸ δρομολόγιο.
- Ἐλισάβετ : Παραγγελιὰ τοῦ Θεοῦ στὸν ὕπνο του
γιὰ νὰ σωθῆ τὸ βρέφος σου.
Δὲν εἶναι κι' ἄλλη ξήγηση.
- Ἰωσήφ : (Παραμιλᾷ στὸν ὕπνο του)
Πρὶν μῶψ στὴν πόλη νὰ σταθμεύσω
σὲ τόπο ἀπόμερο κατὰξερο κι' ἐκεῖ
ἄγγελος θᾶρθη νὰ τρυπήση τὸ ἔδαφος
καὶ ν' ἀναβλύση δροσερὸ νερὸ
γιὰ τὴ Μαρία...
- Μαρία : Αὐτὸ πολὺ μ' ἀνακουφίζει
μὰ καὶ τὴν ἔγνοια μοῦ γεννᾷ.
(Κτυπᾷ ἢ λόρτα)
- Ἐλισάβετ : Τὰ φύτρα μας. Προστάτεψέ μας, Θεέ μου.
- Ἰωσήφ : (πειτέται ἄπάνω)
Ποιὸς ἔρχεται τὴν ὥρα αὐτή;
Μήπως ἐχτρός
ἢ μήπως φίλος;
- Ἰωνᾶς : (ἀπ' ἔξω)
Ἱερέας, τὰ βρέφη νὰ εὐλογήσω.
Ἄνοιξτε, Ἰωσήφ, καὶ πάγωσε τὸ σῶμα μου
κι' ἀγωνιᾷ ἡ ψυχὴ μου, πάγος δεύτερος
ὁ πιὸ μεγάλος.
- Ἰωσήφ : Ἄγνωστη καὶ γνωστὴ φωνή.
- Ἐλισάβετ : Ὁ Κύριος καὶ προστάτης μας.
- Μαρία : Θαρρῶ δὲν εἶναι κίνδυνος.
Αὐτὸ μοῦ λέει ἡ καρδιά μου.
- Ἐλισάβετ : Καὶ τότε ποῦναι ὁ Ζαχαρίας;
- Μαρία : Γιὰ νᾶρθη ὁ ἱερέας τοῦ ἐπέτρεψε
ὁ ἄγγελος ποὺ μᾶς σκέπει.
(Κτυπᾷ ἢ λόρτα)
- Ἰωσήφ : (ἀνοίγει) Ἔλα πιὰ μέσα. Πῶ, πῶ, πῶ χιονιάς.
- Ἰωνᾶς : Ὁ Κύριος σκεπὴ μας
- Ἰωσήφ : Καὶ καταφυγὴ μας.
- Μαρία καὶ
Ἐλισάβετ : Ἀμήν.

- Ἰ ω ν ᾱ ς : Τὰ βρέφη σας στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ
ὅς ἔχουν κι' ὅλων τῶν ἀνθρώπων
μέ τήν ἀγνή καρδιά
καί τόν καθάριο λογισμό.
- Ἰ ω σ ή φ : Παρηγοριά μεγάλη τοῦ ἱερέα
ὁ λόγος ὁ προσεκτικός.
Τονώνει τήν ψυχή τήν πᾶσαν ὥρα
χαρούμενη γιά λυπημένη.
Καλόδεχτη ἡ ἐπίσκεψή σου.
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Ὁ Ζαχαρίας μέ παρακάλεσε νάρθῶ
κι' ὅς εἶναι ἀνάστατοι οἱ καιροί
καί δίχως πίστη.
Λέγει: «τὸ πρᾶμα εἶν' βία.
Καί πρέπει νά τολμήσω. Φόβος
δὲν ἔχω ἐγὼ ἢ κανεὶς δικός μου».
- Ἰ ω σ ή φ : Ὑπάρχει κίνδυνος πραγματικός;
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Ὁ Ἡρώδης πρόσταξε σφαγή
γιά ὅλα τὰ ὡς δυὸ χρονῶν παιδιά.
Πρέπει νά βρῆτε τρόπο
νά φύγετε ἀπ' τὴ χώρα.
- Ἰ ω σ ή φ : Μὲς τὴ χιονιά μὲς τὸ βοριά,
μέ τοὺς κινδύνους γύρω,
ποιὸ τρόπο νᾶβρω, ποὺ ν' ἀποταθῶ
σὲ φίλο ἢ συγγενῆ;
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Ἕνα πουλάρι στήν αὐλή προσμένει.
- Ἰ ω σ ή φ : Πουλάρι;
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Στὸ λίκνο αὐτὸ εἶν' τὸ βρέφος.
Τὸ βρέφος ὁ Ἰησοῦς ποὺ σφράγισα;
- Μ α ρ ί α : Ὁ Ἰησοῦς. Παράγγειλε ἔτσι ὁ ἄγγελος.
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Ἰησοῦς Σωτῆρας... λυτρωτής...
- Ἰ ω σ ή φ : Εἶναι δεμένο τὸ πουλάρι στήν αὐλή;
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Τί μουρμουρᾶς μονάχος σου, Ἰωσήφ;
- Ἐ λ ι σ ᾱ ῥ ε τ : Τοὺς μπόγους νά ἐτοιμάσουμε.
Τὰ χράμια, τὰ ταγάρια...
- Ἰ ω σ ή φ : Τ' ἀγγέλου ἡ συμβουλή!
- Μ α ρ ί α : Ποῦδες μὲς τ' ὄνειρό σου;
- Ἐ λ ι σ ᾱ ῥ ε τ : Κι' ὅ,τι ἔβλεπες τὸ μολογοῦσες
μέ παραμιλητό!
- Ἰ ω σ ή φ : Μὲ πρόσταξε χωρὶς ἀναβολές,
μητέρα καὶ παιδί νά πάρω καὶ νά φύγω
στήν Αἴγυπτο, γιὰτὶ σφαγὴ ὁ Ἡρώδης
θὰ ξεκινήσει ἀπόνετα.
Τὸ δρόμο λέει νά πάρω τῆς ἐρήμου.
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Τί κάθεστε, λοιπόν; Σᾶς εἶπα
ἄρχισε κι' ὅλας ἡ σφαγή.
- Μ α ρ ί α : Θὰ προστατέψω τὸ παιδί μέ τὸ αἷμα μου.
- Ἰ ω ν ᾱ ς : Λόγο βαρὺ μὴ λές, γυναίκα,
κι' ὅς εἶσαι εὐλογημένη.
Μήτε κι' ἐσύ, Ἰωσήφ, ν' ἀργοπορήσ
καὶ στοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοια νά κρεμάζης
τὴ σωτηρία μητέρας καὶ παιδιοῦ.

Ὁ Ἡρώδης σέβας δὲ μετρᾶ,
 ἢ πονηριά δὲν ἔχει μέτρο,
 ὁ φόβος ἀμετρος τοῦ τύραννου
 κι' ὅλα μετρᾶ καὶ τὰ ζυγιάζει
 μὲ τὸ συμφέρον κι' ὄχι μὲ τὸ δίκιο.
 Ψυχὴ δὲν ἔχει ὁ τύραννος.
 Ἱερὰ πατᾶ, τσαλαπατᾶ ἱερεῖς
 ρημάζει, καταστρέφει καὶ ληστεύει,
 σφάζει κι' αἰχμαλωτίζει..

- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Κακὸ πρόμῆνυμα στὰ λόγια σου.
 Διακρίνω κάτι ποῦ ἀποκρύβεται
 μὲς τὸ θυμὸ σου...
- Μ α ρ ῖ α : Ἐτοιμάσαα τοὺς μπόγους, Ἰωσήφ.
- Ἰ ω σ ῆ φ : Θὰ στρώσω τὸ πουλᾶρι. Δόσε μου τὰ χράμια.
- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Γιατὶ σιωπᾶς, σεβάσμιε γέροντα,
 φίλε τοῦ Ζαχαρία.
- Μ α ρ ῖ α : Κουκούλωσε τὸ βρέφος,
 στὴν πιὸ βαρειά βελέντζα.
- Ἰ ω σ ῆ φ : Δόσε τὸ μπόγο. Ὁ κίνδυνος
 νιᾶτα σοῦ κάνει τὰ γεράματα (φεύγει)
- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Γιατὶ σιωπᾶς; Μὴν τάχατε κακὸ
 στοὺς ὤμους ἔπεσε τοῦ γέροντα ἄντρα μου;
- Ἰ ω ν ᾶ ς : Ὁ Ἡρώδης λύσσιαξε κι' ἀναζητᾶ
 τὰ βρέφη ποῦχουν κάποια φήμη.
 Μαρία, θαρρῶ πὼς πρέπει πιά
 ν' ἀναχωρήσης. Στὴν εὐχή μου.
- Μ α ρ ῖ α : Καλὴ Ἐλισάβετ, φάνηκες καλὴ
 στὴ δύσκολη περίστασή μας.
 Ὁ Θεὸς προστάτης καὶ σωτήρας σου.
 Κι' εὐτυχησμένα μεγαλώματα στὸ γυιό σου.
- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Καλὴ πορεία, εὐλογημένη
 μὲ τὸν εὐλογημένο σου καρπό, τὸν Ἰησοῦ.
 Κοίταξε, ὁ Ἰωάννης μου ταράχτηκε
 μὲς στὴ ζεστή του κούνια.
- Μ α ρ ῖ α : Κ' ἐμένα ὁ Ἰησοῦς.
- Ἰ ω ν ᾶ ς : Βιαστήτε πιά. Καὶ στὴν εὐχή μου.
 Τὴν ἔρθει ὁ Ἰωσήφ γιὰ ἀποχαιρετισμούς.
- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Χαιρετισμούς.
- Μ α ρ ῖ α : Καὶ τὴ δεξιὰ τοῦ Ζαχαρία
 τὴν προσκυνῶ μὲ σέβας.
 Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία
 καὶ τὴν ἀγάπη σας.
- Ἰ ω ν ᾶ ς : Πολυλογεῖτε κι' οἱ καιροὶ δὲν περιμένουν.
 (φεύγει ἡ Μαρία)
- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Καὶ τώρα πιά μολόγησέ μου
 τὸ μέγα μυστικό.
 Κάτι μοῦ κρύβεις φοβερό.
 Γέρος κι' ἂν εἶσαι δὲν μπορείς νὰ κρύψης
 τὴν ταραχή.
- Ἰ ω ν ᾶ ς : Διστάζω. Κι' ὅμως πρέπει.
- Ἐ λ ι σ ἰ ἄ θ ε τ : Ὁ Ζαχαρίας γιατί δὲν ἦρθε
 τὸ φύτρο τῆς Μαρίας γιὰ νὰ εὐλογίση

- Ἰωνᾶς : πρὶν νὰ τοὺς πῆ γιὰ τὸ φευγίῳ;
 Ἐδῶ ἴναι τὸ μεγάλο μυστικό.
 Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ Ἰουδαία θὰ τὸ γνωρίζῃ.
 Κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τίποτα δὲν κρύβεται.
 Μὴδὲ καὶ πρέπει νὰ κρυφτῆ.
 Ξάστερα νὰ τὰ μάθῃ πιά ὁ λαὸς
 καὶ τῆς δουλείας τὸ βάρος νὰ μισῆσῃ
 κι' ὄχι μ' ὑπομονὴ νὰ τὸ κρατᾶ.
 Θάρρη ὁ Μεσσίας...
- Ἐλισάβετ : Ἔρθε ὁ Μεσσίας.
 Ἰωνᾶς : Νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπ' ὄλα.
 Μὰ πρέπει τάχατε νὰ μένῃς
 καὶ νὰ προσμένῃς;
 ἀφοῦ οἱ ἀνώμαλοι καιροὶ κι' οἱ καταστάσεις,
 αὐτὲς ποὺ ζοῦνε τὴν ὀργή, ἀναδείχνουν
 ἀπ' τὴ φωτιά τους τὸ Μεσσία;
- Ἐλισάβετ : Δὲ νοιώθω τὸ θυμὸ σου.
 Θαρρῶ ξεφεύγεις, γέροντα, ξεφεύγεις.
 Ὁ Ζαχαρίας, ρωτῶ, ποῦ βρίσκεται
 κι' ἀρνήθηκε ναρθῆ γιὰ νὰ εὐλογῆσῃ
 τὸ βρέφος ποὺ μισεύει.
- Ἰωνᾶς : Ἦρθανε οἱ ἀλλόπιστοι τοῦ Ἡρώδη
 κι' ἀναστατώσαν τὸν ναό, γυρεύοντας
 τὸ γυιὸ τοῦ Ζαχαρία, τὸν Ἰωάννη.
 Ὁ Ζαχαρίας ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ
 πληροφορία γιὰ τὸ παιδί.
 Κι' ἐκεῖ μπροστὰ στὸ θυσιαστήριο,
 στ' Ἅγια τῶν Ἁγίων, τὸν σπρώξανε
 καὶ τὸν κυλήσαν χάμω καὶ τὸν σκότώσαν.
- Ἐλισάβετ : Κατάρᾳ.
 Ἰωνᾶς : Εἶναι βαμένες μ' αἵματα οἱ βαθμίδες.
 Στόμα μὲ στόμα θὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος.
 Μακάρι τὰ μυαλά τους ἢ ἀνταρσία
 νὰ ξεσηκώσῃ.
- Ἐλισάβετ : Δίχως πατέρα τὸ παιδί...
 Ἰωνᾶς : Τὴν προστασία προσφέρουν οἱ ἱερεῖς.
 Ἐλισάβετ : Πρόδρομος ὁ Ἰωάννης μου γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ
 τὴν ἔλευση Ἐκείνου ποῦ θὰ μᾶς σώσῃ...
 Κι' ἐκεῖνος, ὁ Μεσσίας ποὺ καρτεροῦμε
 στὸ θεῖο τὸ βρέφος τῆς Μαρίας.
- Ἰωνᾶς : Στὸ βρέφος τῆς Μαρίας!
 Ἐλισάβετ : Στὸ θεῖο τὸ βρέφος τῆς Μαρίας φωλιάζει.
 Μὰ θ' ἀνθρωθῆ στὴν ὥρα του κι' ἐμᾶς
 κι' ὄλο τὸν κόσμο θὰ λυτρώσῃ.
- Ἰωνᾶς :| Καὶ πρῶτα αὐτὴ τὴ σκλαβωμένη γῆ μας.
 Ἐλισάβετ : Πρεσβύτη εὐσεβῆ,
 ἄντρα μου Ζαχαρία, σεπτὴ μορφή,
 ὁ γυιὸς σου ὁ Ἰωάννης, θ' ἀναδείξῃ
 τὸ φωτεινὸ ὄνομά σου
 καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ὑποδοχή.
- Ἐλισάβετ καὶ
 Ἰωνᾶς : Τοῦ λυτρωτῆ.

ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΔΕΙΠΝΟ ΛΙΤΟ*

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α :

ΜΑΡΙΑ
ΣΑΛΩΜΗ
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
ΙΩΑΝΝΗΣ
ΙΩΣΗΦ
ΑΝΝΑ (ή προφήτισσα)
ΑΓΓΕΛΟΣ
ΣΥΜΕΩΝ

(Δωμάτιο φτωχικού έβραϊκού σπιτιού).

- Μ α ρ ί α : Τους λύχνους άναψε, ω Σαλώμη.
Φτωχοί είμαστε, χωρίς πιθάρια λάδι,
μά δε μπορεί νά ζοῦμε στο σκοτάδι.
- Σ α λ ώ μ η : Έχει ή ψυχή μας λάδι
νά συντηρήσει λύχνους.
- Μ α ρ ί α : Αυτή ή κουθέντα σου μέ συγκινεί.
Άπό μητέρες φωτισμένες πόχουνε τό μέσα κάλλος,
Σαλώμη μου, γεννιούνται
τά ζωντανά παιδιά.
Γι' αυτό ό Ίησους ό γυιός μου διάλεξε
για πρωταπόστολο τό γυιό σου
καί τούδωσε φίλια κι' αγάπη
άπό τά πρώτα κι' όλας χρόνια.
- Σ α λ ώ μ η : Σπίτι για μάς ό Κύριος κι' οί όδοί του.
Πιστά τών γυιών μας τή σκιά άκολουθάμε.
- Μ α ρ ί α : Αυτό 'ναι τό γραφτό της μάνας, είτε
φτωχιά 'ναι τούτη κι' είτε άρχόντισσα.
'Η μάνα δέν παραπονιέται για τους κόπους της.
'Η μάνα ζή μονάχα για τόν κόπο.
Κι' άκολουθεί παντού τόν 'ίσκιο τών παιδιών της,
είτε κοντά της βρίσκονται είτε άλάργα της,
στον τόπο μας τόν γονικό ή στην ξενητιά.
- Σ α λ ώ μ η : Μέ μιά λαχτάρα τόν μεγάλωνα, Μαρία,
καί όνειρευόμουν νά σπουδάσει τους προφήτες

* Μεταδόθηκε άπό τό Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου στις 3.2.64.

καὶ στή συναγωγή νὰ τὸν ἀκούω νὰ ἐρμηνεύῃ
καὶ νὰ ξηγᾷ τὸ νόμο μας.
Τὰ γράμματα τοῦ πρέπανε καὶ τ' ἀγαπούσε.
Ἦτανε γλυκομίλητος καὶ μετρημένος
σὴν κίνηση καὶ στή λαλιά ὁ Ἰωάννης μου.
Ἐχθρὸ δὲν εἶχε.

Μ α ρ ί α

: Μία μέρα ἀπέχτησε τὸν πιὸ μεγάλο φίλο τὸν Ἰησοῦ.
Τὸν γέννησα μὲς τῆ σπηλιά, Σαλώμη,
στὸν κρῦο καιρὸ τοῦ χιονισμένου τοῦ Δεκέβρη,
χωρὶς μιά συνδρομὴ ἔμπειρης γυναίκας.
Μονάχη συνδρομὴ μου ἡ ζεστὴ τῶν ζώων ἀνάσα
κι' ἡ καλωσύνη τοῦ Ἰωσήφ.
Βρέφος τὸν πήρα σὴν ἀγκάλῃ μου
τὴν ἄξενη περνώντας ἔρημο, ἀψηφώντας
ἄγρια θεριά κι' ἀνθρώπους ἀφιλόξενους
γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴ σφαγὴ τοῦ Ἡρώδη.
Χρόνια πολλὰ σὴν ξενητιά ξοδέψαμε
σὲ σπίτια φιλικὰ μὰ ὡστόσο ξένα.
Τὸ κάθε σπίτι μὲς τὴν ξενητιά μυρίζει ξενητιά.
Στὴ Ναζαρέτ γυρνώντας τὸν μεγάλωσα
μὲ τὴ λαχτάρα ν' ἀκλουθήσῃ τοῦ Ἰωσήφ
τὸ προκομμένο ἐπάγγελμα.
Τὴν τέχνη μ' εὐκολία ξεσκόλισε τοῦ μαραγκοῦ.
Μὰ κάποια οὐράνια προσταγὴ τὸν ξεμακραίνει
ἀπ' τὸ δικό μου κόρφο, τὸ μητρικό,
κι' ἀπ' τῆς δουλειᾶς τὰ σύνεργα.
Μὲ φρύδια μαζεμένα τὸν κοιτοῦσε ὁ Ἰωσήφ.
Συχνὰ σὴν ἡλικία τὸ ἀπόδινε.

Σ α λ ὡ μ η

: Ἄλλες φορές σὴν κούραση.
Κι' ἄλλες φορές ἀναρωτιόταν τί ξεχωριστὸ συμβαίνει,
κάτι ποῦ δὲν τὸ ξαναντάμωσεν ἢ τ' ἄκουσε.
Ἡ θεία πνοὴ τοῦ θαύματος,
ἡ θεία πνοὴ τῶν οὐρανῶν.

Μ α ρ ί α

: Κι' ἕνα πρωτὶ τ' ἀνάστημα δασκάλου παίρνει,
ψηλώνει τὸ δεξί του χέρι
κι' ἀρχίζει νὰ μιλᾷ γιὰ τ' οὐρανοῦ τὰ κέρδη.
Δὲ νοιώθω ὀλόθαθα τί λέει καὶ τί ζητᾷ.
Μὰ τὸν ἀκολουθῶ (κτύπημα).
Ποιὸς εἶναι τέτοιαν ὥρα;

Σ α λ ὡ μ η

: "Ὅποιος κι' ἂν εἶναι εὐπρόσδεχτος στὸ φτωχικό μας.

Μ α ρ ί α

: Εὐπρόσδεχτος.

Σ α λ ὡ μ η

: (ἐνῶ ἀνοίγῃ) Μαρία Μαγδαληνή;

Μ α ρ ί α

: Προτοῦ μιλῆσης, κάθισε νὰ ξαποστάσης.
Ἡ κούραση στὸ πρόσωπό σου κοκκινίζει
καὶ κόβει τὴν ἀνάσα σου.
Σαλώμη, ἐτοίμασε νερὸ νὰ ξεπλυθῇ.
"ὦ! Τόσο ἀργὰ νὰ μὴ γυρνᾷς μονάχη.
Οἱ δρόμοι πουθενὰ δὲν ἔχουνε φίλια
κι' ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ξένο τὸν κοιτάζει
κι' ἔχτρὸ πολλές φορές.

Μ α γ δ α λ η ν ῆ :

Ὁ Κύριος θαρθῇ κοντά σου ἀπόψε,
μὲ λίγους μαθητές, ν' ἀναπαυθῇ.
Ἦρθα μπροστά, τὸ μήνυμα νὰ φέρω
καὶ δίπλα σας νὰ κουραστῶ ἐτοιμάζοντας
λιτὸ τὸ δεῖπνο.

- Μ α ρ ί α : Σαλώμη, ἀκούς; Θάρθῃ ὁ καλὸς ὁ γυιὸς μου.
Κοιτᾶχτε ἀμέσως στὸ κελλάρι τί ὄσπρια
μᾶς ἀπομένουν καὶ τί ἀλεύρι,
ἀνάψετε φωτιά καὶ βάλτε ἀπάνω χύτρες,
στεῖλε, Σαλώμη, γιὰ νὰ φέρουνε νερὸ ἀπ' τὴ βρύση.
- Σ α λ ῶ μ η : Μὴν κάνεις ἔτσι, μάνα τοῦ Ἰησοῦ.
Μ α ρ ί α : Δὲν ἔχει ἡ μάνα ὑπομονὴ κι' ἄς εἶναι
ἢ κάθε μάνα ὑπομονή.
Μὲ τὴ λαχτάρα καὶ τὸ φόβο πάντα ζῶ
τοῦ γυιοῦ μου κι' ἄς τὸν λένε
γυιὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸν ξέρω γυιὸ δικό μου,
σῶμα ἀπ' τὸ σῶμα μου, κι' αὐτὸ κοιτάζω.
- Σ α λ ῶ μ η : Θὰ δῶ τί τρόφιμα ἔχει τὸ κελλάρι... (φεύγει).
Μ α γ δ α λ η ν ή : Θὰ τῶχουμε ἔτοιμο στὴν ὥρα
τὸ καθετί, Μαρία.
Λίγο νὰ ξαποστάσω καὶ θὰ πάω ν' ἀνάψω
φωτιὲς στὸ μαγερεϊό,
νὰ βράσω τὸ νερὸ καὶ νὰ σταθῶ νὰ μαγειρέψω.
- Μ α ρ ί α : Τὴν καλωσύνη σου ὁ Θεὸς θέ ν' ἀνταμείψῃ.
Μ α γ δ α λ η ν ή : Μ' ἔχει ἀνταμείψει κι' ὄλας φέρνοντάς με
πίσω στὴν ἔντιμη ζωὴ.
Φτωχὴ ἔναι τούτη ἡ νέα ζωὴ,
ὄσπριο, ψωμί, κι' ἕνα φθαρμένο ροῦχο
κι' ὕπνος λιτὸς σὲ μιὰ γωνιά.
Μὰ ἔχει ἀνάταση ἡ ζωὴ μου ἐτούτη.
Ἐνῶ ἡ παλιὰ μὲ τὰ μυρωδικὰ καὶ τὰ χρυσάφια
καὶ τὰ ξενύχτια μὲ τραπέζια πλοῦσια,
σφραχτάρια καὶ κρασιά,
ἢ πλοῦσια μου ζωὴ
ἦτανε φτώχεια τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς ψυχῆς
καὶ καταποντισμός,
μιὰ συχαμάρα.
- Μ α ρ ί α : Παρακαλῶ νὰ μὴ θυμᾶσαι
παλιὰ παραστρατήματα.
Ὅποιος δὲν ἔχει μιὰ ἁμαρτία
τὴν πέτρα πρώτος ἄς σοῦ ρίξει.
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Γυρνοῦσα σὰν περίχωρα μοιράζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ
βοήθεια στοὺς φτωχοὺς, μὲ ρουχικὰ καὶ φαγητά.
Κάτι βαθιὰ μου σὰ νὰ πρόσταζε τὸ χέρι μου.
Εὕρισκα ἀνάπαυση ψυχῆς στὴν πράξη αὐτή.
Τὸ δειλινὸ κοκκίνιζε τριγύρω.
Καὶ μιὰ φωνή, ποῦ σὰν νὰ ἐρχόταν μὲς ἀπὸ τὰ χρόνια,
ἀρχοντικὴ φωνὴ κι' ἀντάμα πιὸ λιτὴ
κι' ἀπὸ φτωχοῦ ψωμί,
τοῦ Ἰησοῦ ἢ φωνὴ κυλοῦσε στὸν ἀγέρα
κι' ἔφτανε ἐδῶ στ' αὐτιά σὰ μουσικὴ...
«Γυναίκα» λέω στὴ δούλα μου τί νᾶναι ἢ σύναξη ἐκεῖ
πέρα στὸ πηγάδι»,
«Ὁ Ναζωραῖος μιλά», μοῦ ἀπάντησε ἡ γυναίκα.
Πλησίασα. Κι' ὁ λόγος του μὲ νίκησε.
Τὸ παρελθόν μου πέθανε μεμιᾶς.
Ἄρνήθηκα τὴν εὐκόλη ζωὴ καὶ τὸν ἀκλόουθησα.
- Μ α ρ ί α : Παρακαλῶ, Μαγδαληνή, γαλήνεψε.
Μ α γ δ α λ η ν ή : Ἐχει ἡ γαλήνη πλημμυρίσει τὴ ζωὴ μου.

- Σ α λ ώ μ η : (μπάινοντας) Λίγες φακές υπάρχουν στο σακκούλι.
Και λίγο αλεύρι.
- Μ α ρ ί α : 'Ο Κύριος ἄς δῆ τὰ ψίχουλά μας
κι' ἄς τὰ εὐλογῆση.
- Μ α γ δ α λ η ν ῆ : Δόσε τα ἐδῶ, Σαλώμη. 'Εγώ μ' αὐτὰ τὰ φτιάξω
μιά χύτρα φαγητὸ τονωτικό.
Τὴν πέρασα τῆ στέρηση
καὶ μ' ἔκαμε ἡ ἀνάγκη ἀπὸ τὸ τίποτα
μιά στάλα θρεπτικὸ φαί' νὰ πλάθω (φεύγει).
- Μ α ρ ί α : Καὶ τώρα ἐμεῖς τ' ἀπλὸ τραπέζι
μὲ τάξη νὰ ἐτοιμάσουμε.
Φέρε τὰ πῆλινα ποτήρια καὶ τὰ πιάτα,
τὸν πότη, ποὺ κρυνώνει τὸ νερό.
Μὴ μένεις σκεφτική, Σαλώμη.
- Σ α λ ώ μ η : (ἐνῶ μι' οἱ δυὸ ἐτοιμάζουν τὸ τραπέζι)
Μὴ λησμονᾶς, Μαρία, πὼς εἶμαι
μάννα κι' ἐγώ καὶ τὸν προσμένω
τὰ γυιό μου τὸν 'Ιωάννη.
- Μ α ρ ί α : Κι' ὅμως πρὶν λίγο μὲ συμβούλευες
ὑπομονή νὰ δείχνω.
'Ωραῖο μητέρα νὰ εἶσαι
κι' ὥστόσο ὀδυνηρὸ
- Σ α λ ώ μ η : Νὰ κλώθης μὲς τὰ σπλάχνα σου
τ' ὠραῖο κορμί του.
- Μ α ρ ί α : Νὰ ὑφαίνης μὲ τὸ νῆμα τοῦ αἵματός σου
τὸ αἷμα στὶς φλέβες καὶ τὶς ἴνες του.
- Σ α λ ώ μ η : Τὸν θάνατο ἀντικρύζοντας νὰ τὸν γεννήσης.
- Μ α ρ ί α : Καὶ νὰ κερδίσης τὴ ζωὴ ἔτσι,
τὸ θάνατο πατώντας ποὺ καραδοκοῦσε
στὸν τοκετό σου.
- Σ α λ ώ μ η : Τὸ γάλα τοῦ κορμιοῦ σου νὰ τοῦ δώσης
ν' ἀναστηθῆ.
- Μ α ρ ί α : Καὶ τὴν ψυχὴ σου, γιὰ νὰ δώσης
ψυχὴ καὶ χαρακτῆρα στὸν καρπό σου.
- Σ α λ ώ μ η : Νὰ χαίρεσαι μὲς τῆ χαρὰ του.
- Μ α ρ ί α : Ν' ἀγωνιᾶς μέσα στὸν πόνο του.
- Σ α λ ώ μ η : Νὰ ρέθης μὲς τῆ λύπη του.
- Μ α ρ ί α : Καὶ νὰ πεθαίνης μὲ τὸ θάνατό του.
- Σ α λ ώ μ η : Πεθαίνει ἡ μάννα καθεμιά στιγμή.
- Μ α ρ ί α : Κι' ὅλο ἀνασταίνεται καὶ παραστέκει
κι' ἂν πάη στὸν ἄλλο κόσμο
κι' ἂν εἶναι ἀκόμα πὰ στὴ γῆ.
- Σ α λ ώ μ η : Κι' ὅλο ἀνασταίνεται καὶ παραστέκει.
- Μ α ρ ί α : 'Ακοῦς πατήματα, Σαλώμη;
- Σ α λ ώ μ η : 'Ακούω καὶ δὲν ἀκούω. 'Η ἀγωνία μας,
Μαρία μου, περπατᾷ τριγύρω.
- Μ α ρ ί α : Στρώθηκε τὸ τραπέζι
— εἶν' ἅγιο τὸ τραπέζι, ὅταν γυρνᾷ
ὁ νοικοκύρης ἢ τὰ φύτρα
γιὰ τὸ λιτὸ τὸ δεῖπνο.
''Ελα, Σαλώμη, κάθησε κοντά μου.

- Σ α λ ώ μ η : Κουράστηκες με τὸ νοικοκυριό.
Καὶ σοῦλεγα πὼς πιά δὲν κάνει
μονάχη καθετὶ νὰ ἐπιστατῆς.
- Μ α ρ ί α : Νοικοκυρὰ μονάχα πλάστηκε ἡ γυναίκα.
Μάννα, ἀδερφή καὶ σύζυγος
μὰ πάνω ἀπ' ἄλλα αὐτὰ νοικοκυρά.
"Ὅμως, τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ πέφτει ἡ ἐσπέρα
συχνὰ ἡ ἀνάμνηση γυρνάει μὲς τὸ μυαλό μου.
Πόσο λαμπρὸ τὸ παρελθὸν γιὰ τὸν καθένα!
Θυμᾶμαι τὸν καλῶτατο Ἰωσήφ — καλὴ του ἡ ὥρα
ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς:
πῆρε δυὸ περιστέρια ἀπ' τὴν αὐλὴ
γιὰ τὸν ἐξαγνισμό
καὶ πήγαμε στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα
τὸ βρέφος μας νὰ εὐλογηθῆ κατὰ τὸ νόμο.
- Σ α λ ώ μ η : Σαράντα μέρες ἀπ' τὴ γέννηση τ' ἀγόρι,
διπλάσιες τὸ κορίτσι.
- Μ α ρ ί α : Κι' ὁ γηραιὸς λευίτης Συμεὼν — καλὴ του ἡ ὥρα
ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς —
δέχτηκε μὲς τ' ἀδύναμά του χέρια,
στὰ δυὸ του χέρια τὰ λιπόσαρκα,
τὸ βρέφος μου καὶ τέτοια μοῦ εἶπε.
(Στὸ βάθος παρουσιάζεται ἡ εἰκόνα μπροστὰ στὸ ναὸ.
Στὴ σκηνὴ εἶναι ὁ Ἰωσήφ, ἡ Παναγία καὶ ὁ Συμεὼν).
- Ἰ ω σ ή φ : Ζευγάρι περιστέρια κατὰ τὸ ἔθος,
σεβάσμιε Συμεὼν, κομίζω στὸ ναὸ
γιὰ τὴ θυσίαν ἐξαγνισμοῦ
αὐτοῦ τοῦ βρέφους τῆς Μαρίας.
Ὁ Κύριος ἄς δεχτῆ τὴ φτωχικὴ μας προσφορά.
Τούτῃ μετριέται μὲ τὸν μέσα πόθο.
- Σ υ μ ε ώ ν : Τὸ βρέφος δόσε στ' ἄσαρκά μου χέρια
τὰ ταπεινά κι' ὥστόσο πλοῦσια
γιὰ τὴ μεγάλη κλήρα τους.
Ἡ προφητεία μὲ μοίρανε τὰ μάτια νὰ μὴν κλείσω
προτοῦ βαστάξω στίς ἀγκάλες τὸν Χριστό.
Τὰ παραγινωμένα μου γεράματα μοῦ λένε
πὼς ἦρθε ἡ ὥρα τῆς παρηγοριᾶς μου.
Χρόνια καὶ χρόνια τὴν προσμένω
ἐτούτῃ τὴν ἀσύγκριτη στιγμή.
- Μ α ρ ί α : Δέξου, σεπτὲ Συμεὼν, τὸ γιοῦ μου.
Ἡ εὐχὴ τοῦ δίκαιου προστασία μας.
- Σ υ μ ε ώ ν : (παίροντας τὸ βρέφος)
Καὶ τώρα πιά ἄς ἀπολύσης, Κύριε, τὸ δοῦλο σου.
Εἶδανε πιά τὰ μάτια μου
τὸν πῶχεις στείλει λυτρωτῆ,
ποῦ ἐτοίμαζες νὰ σώση τοὺς λαοὺς,
καὶ τὰ ἔθνη νὰ φωτίση ὡς φῶς
πρὸς δόξα τοῦ Ἰσραήλ.
Εὐλογημένος νᾶσαι ἐσύ, ὦ Ἰωσήφ, ποῦ ὁ Κύριος
διάλεξε γιὰ προστάτη τῆς Μαρίας καὶ τοῦ βρέφους.
Μεγάλῃ χάρι καλύψε τὴν κεφαλὴ σου.
Ἡ προστασία ζητεῖται ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς.
Κι' ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς, ὁ πιὸ ἰσχυρὸς ἐκείνος εἶναι
πῶχει τὴ δύναμη ψυχῆς.
Δὲν εἶναι πιὸ μεγάλη δύναμη ἄλλη

ἀπ' τῆς ψυχῆς τῆ δύναμη
 κι' ἀπ' τῆς καρδιάς τὴν καλωσύνη.
 Μήτε προφήτη σὲ ὀνομάζω, μήτε
 στοὺς ἅγιους δίπλα σὲ τοποθετῶ.
 Ξεχωριστὸ σὲ βλέπω,
 μνηστήρα καὶ προστάτη.

- Ἰωσήφ : Τὰ λόγια σου, Συμεών, μ' ἀναταράζουν.
 Ὅχι γιὰ μένα μὰ γιὰ τοῦτο τὸ παιδί.
 Στὴν ἡλικία μου πιά δὲν ἔχω σχέδια,
 δὲν ἔχω στάδιο γι' ἀγώνα,
 δὲν ἔχω στάδιο νὰ ἐπιπλεύσω.
 Σκέψη γιὰ τοῦτο τὸ παιδί καὶ τὴ μητέρα του,
 τὴ θεοσεβούμενη Μαρία,
 ἔγνοια πολλή, πολλή φροντίδα κι' ἀγωνία
 κρατῶ στὰ στήθη.
- Συμεών : Ὁ Κύριος σ' ἔχει ξεχωρίσει.
- Ἰωσήφ : Ἡ περηφάνεια ἄς μὴ ταράξει
 τὰ χρόνια τὰ λευκά μου.
- Συμεών : Κι' ἐσένα τὴν ψυχὴ, Μαρία, ρομφαία
 θὰ διαπεράση...
- Μαρία : Ρομφαία;
- Ἰωσήφ : Συμεών, δὲ νοιώθω τί σημαίνει ὁ λόγος σου.
 Τὸν ἐξηγῶ πὼς ἔγνοιες θάχη ἀδυνηρῆς
 ἢ μάνα τὸ παιδί νὰ μεγαλώση.
 Λόγος σωστός. Μὰ ταραχὴ γεννᾷ.
 Καὶ προπαντὸς σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν κατέχουν πείρα.
- Ἄννα Προφ. : (μπαίνοντας)
 Τὸ βρέφος προσκυνῶ, προσπέφτω, ταπεινώνομε.
 Κύριε μου, Κύριε, στὴ νηστεία καὶ προσευχὴ
 χρόνια πολλά, χρόνια βαρειά
 σὲ καρτεροῦσα.
- Συμεών : Καὶ σένα ὁ Κύριος εὐλογεῖ,
 προφήτισσα Ἄννα, κόρη τοῦ Φανουήλ.
 Τὰ ὀγδόντα σου τὰ χρόνια πιά λυπήθηκε ὁ Θεός,
 ὅπως ἐμένα τὰ βαρύτατα γεράματα.
 Εὐλόγησε τὸ βρέφος κι' εὐλόγησου
 ἀπ' τὴ ματιὰ του τὴν ἱερή.
- Ἄννα Προφ. : Πνεῦμα μεγάλο, ἀχώρητο κι' ὠστόσο
 στὸ μαλακὸν κορμὶ τοῦ βρέφους πυκνωμένο,
 σὰν ἄρωμα πνευματικὸ στὸν κόκκο καλωσύνης,
 πλάστη τοῦ σύμπαντος, πλασμένε ἀπ' τὴ Μαρία
 σὲ ροδαλὸ κορμί,
 Κύριε τῶν οὐρανῶν, προστατευμένε ἀπὸ θνητό,
 γιατί εἶσαι πλάσμα ἀδύνατο στ' ἀνθρώπινό σου σχῆμα,
 σῶσε τὸν κόσμο, σῶσέ μας
 ψυχὴ καὶ σῶμα!
- Συμεών : Παρηγοριά μὲ τὴ θανὴ στὸ σῶμα μας,
 ἀνάσταση γιὰ τὴν ψυχὴ μας.
- Μαρία : Τὸ βρέφος ἄγγιξε, ὦ προφήτισσα Ἄννα.
 Ἡ κάθε εὐχὴ τῶν εὐσεβῶν καλόδεχτη.
 Ἐξ ἄλλου τοῦτο κολακεύει καὶ τὴ μάνα,
 τῆς δίνει εὐθύνη καὶ κουράγιο
 κι' ὠραία ὄνειρατα.
- Συμεών : Πάρε τὸ βρέφος σου, Μαρία,

Τὸ Πνεῦμά τ' Ἅγιο μὲ καλεῖ ν' ἀποσυρθῶ
 στὰ βάθη τοῦ ναοῦ καὶ ν' ἀπιθώσω
 στὸ χέρι τῶν ἀγγέλων τὴν ψυχὴ μου.
 Ὁ βίος μου τέλειωσε τῆς γῆς. Ἀρχίζει
 ὁ βίος τῶν οὐρανῶν ὁ αἰώνιος.
 Δεχτὴ ἡ θυσία τοῦ ἐξαγνισμοῦ.
 Δεχτὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.
 Ἄμην! (φεύγει).

- Ἄ ν ν α Π ρ ο φ . : Πνευματικὴ θυσία, γιατί σὲ λίγο —
 οἱ χρόνοι μιὰ στιγμή ἔναι γιὰ τὸν Κύριο —
 σὲ λίγο νοιώθω τὴ σωματικὴ θυσία,
 τὴν πιὸ μεγάλη, ποὺ θ' ἀλλάξη τὴ ροὴ
 στὰ γεγονότα αὐτῆς τῆς γῆς, θὰ στρέψη τὸ μυαλὸ
 νὰ βλέπη πιά στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν καρδιά
 παρὰ νὰ βλέπη τὴν ἐπίγεια κίνηση
 καὶ τίς λαχτάρες τοῦ κορμιοῦ —
 εἰκόνες φευγαλίες.
 Ὁ Κύριος δίνει τὸ κλειδί γιὰ σωτηρία.
 Μένει νὰ τὸ δεχτοῦνε πιά οἱ θνητοί.
 Νὰ τὸ δεχτοῦνε... νὰ τὸ δεχτοῦνε... (φεύγει).
- Μ α ρ ί α : Μὲ τυραννοῦν τὰ λόγια τους, ὦ Ἰωσήφ.
 Στίς προφητεῖες τους βλέπω τοὺς κινδύνους,
 ποὺ στὴ ζωὴ караδοκοῦν,
- Ἰ ω σ ή φ : Τῆς μάνας ἢ ἀγωνία, Μαρία, σὲ τυραννεῖ.
 Δὲν ἔχει πιά γιὰ σὲ δικὴ σου μέρα.
 Οἱ μέρες σου εἶναι πιά γιὰ τὸ παιδί.
 Τὸ μέλλον ποιὸς δὲν τρέμει;
 Ἐμπιστοσύνη ἄς ἔχουμε στὸν οὐρανὸ.
 Τὸν Κύριον ἱκετεύω νὰ μοῦ συγχωρᾷ
 τὴν ἔκφρασή μου τὴ θνητὴ, παρόλο ποὺ γνωρίζω
 τὸ μέγα θαῦμα μέσα στὸ παιδί.
 Τὴν ἔκφρασή μου, Κύριε, μὴν ἀκοῦς.
 Τὸν πόθο καὶ τὴν ἔγνοια βλέπε στὴν καρδιά μου.
- Μ α ρ ί α : Εἶναι θαρρεῖς καιρὸς στὴ Ναζαρέτ νὰ ὀδεύουμε;
 Γιὰ τὸ παιδί τὸ λέω. Γιατί ὁ καιρὸς
 ἄστατος εἶναι καὶ φοβᾶμαι.
- Ἰ ω σ ή φ : Φοβᾶμαι μὴν κούραστηκες καὶ πρέπει
 σὲ σπίτι συγγενῆ νὰ ξεποστάσης.
- Μ α ρ ί α : Ξεκούραση δὲν εἶναι πιά γιὰ μέ, μὰ μήτε κούραση.
 Κούραση καὶ ξεκούραση δὲ νοιώθει ἡ μάνα.
- Ἰ ω σ ή φ : Θαυμάζω πόσο κέρδισεν ὁ λογισμὸς σου πείρα.
 Κι' ὅμως ἡ σκέψη σου εἶν' ἀγνή σὰν καθαρὸ νερὸ.
- Μ α ρ ί α : Εὐχαριστῶ, Ἰωσήφ, καὶ γιὰ τὰ δυό.
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Ἡ Ναζαρέτ ὠρίστηκε γιὰ χῶρος
 ποὺ θ' ἀνθρωθῆ τὸ βρέφος.
 Στὴν ἡρεμὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου μὲ τ' ἀπλᾶ
 τῶν χωρικῶν αἰσθημάτων
 θὰ μεγαλώσῃ τὸ παιδί καὶ θ' ἀγαπήσῃ ὡς ἄνθρωπος
 τὸ φῶς τ' ἀπλοῦ τ' ἀνθρώπου.
- Ἰ ω σ ή φ : Ὑπάκουος στέκω στὴν φωνὴ τῶν οὐρανῶν·
 μηδὲ γυρεύω ἐξήγηση· πιστεύω κι' ὑπακούω.
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Στὰ δώδεκά του χρόνια θὰ φανῆ τὸ θαῦμα
 στὸν τόπο τοῦτο πάλιν, τὴ μεγάλη πόλη.
- Ἰ ω σ ή φ : Ζωὴ καὶ θαῦμα πιά μεπερδεύτηκαν στὸ νοῦ μου.

- Ἄγγελος : Μὲ τὴ φροντίδα αὐτὴ τὸ θαῦμα κέρδισες, Ἰωσήφ.
Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος θὰ λέγεται
κατὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.
- Μαρία : Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος!
(Ἡ σιγὴ τοῦ βάθους χάνεται. Ἐπανερχονται ὅλα ἐκεῖ ποῦ
τ' ἀφήσαμε κατὰ τὴν παρεμβολὴ τῆς εἰκόνας μπροστὰ στὸ ναό).
Κι' ἐμένα τὴν ψυχὴ ρομφαία
θὰ διαπεράσει.
Τοῦτο, Σαλώμη, στὸ μυαλό μου ὀρθώνεται
καὶ μὲ πικραίνει.
- Σαλώμη : Τῆς μάνας εἶν' ἡ ἀγάπη μιά ρομφαία,
ρομφαία κι' ὁ κόπος της.
Ἔτσι τὸν λόγον ἐξηγῶ τοῦ Συμεῶν
τοῦ θεοδόχου. Τοῦ θεοδόχου; Κύριε...!
- Μαρία : Κι' ὥστόσο κάτι θάθελε νὰ πῆ ἀσυνήθιστο,
γιατὶ ἀσυνήθιστα θωρῶ στὸ γυιό μου.
Ἡ παρουσία του λύτρωσε
τὴν Ἄννα τὴν προφήτισσα,
ποῦ δίπλα του στεκόταν ἀναμένοντας
κι' αὐτὴ τὴ λύτρωση.
Δυὸ γέροι θεοσεβοῦμενοι, γεμᾶτοι πείρα,
γνώστες τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν μιλήσαν.
Λόγια πεζὰ δὲν εἶναι, μήτε ἀπλᾶ,
μὰ μήτε συγχυσμένα.
Σαλώμη, τρέμω γιὰ τὸ γυιό μου.
Δὲν ἔχει λύτωση στὰ στήθη ὁ ἄνθρωπος,
ὅταν προσβλέπη ἐμπόδιο,
θεριὸ ἀνημέρευτο ἔναι ὁ ἄνθρωπος,
ὅταν τοῦ λὲς ν' ἀφήσῃ τὸ «ἔχει» του.
Ὁ ἀφέντης κάθε τόπου πνίγει
κάθε ξεσηκωμὸ ψυχῆς,
γιατὶ φοβᾶται τὸ ξεσήκωμα τοῦ λαοῦ.
Καὶ λαοῦ ξεσήκωμα σημαίνει
φόβο Κυρίου.
Κι' ἂν ὁ λαὸς ξεσηκωθῇ δὲν ἔχει μέτρο
καὶ ξεπερνᾷ τὴ δίκαιη ἀπαίτησι
καὶ φτάνει μιά στιγμὴ στὴν ἀνομία,
καὶ στὰ ἐγκλήματα.
Κι' εἶν' ἄστατος ἀκόμα ὁ λαός!
Σήμερα φίλος κι' αὔριο ἐχθρός. (Κτύπημα στὴν πόρτα).
- Σαλώμη : Μήνυμα φέρνουν. Ποιός;
- Φωνή : Ὁ Κύριος πλησιάζει στὸ χωριό.
Κόσμος ἀκολουθεῖ πολὺς.
- Μαγδαληνή : (μπαίνοντας) Ὁ Κύριος κόντεψε στὸ φτωχικό μας.
Κόσμος πολὺς ἀκολουθεῖ.
- Μαρία : Καὶ πῶς θὰ οἰκονομήσουμε τὸν κόσμο;
- Μαγδαληνή : Ψηθῆκανε οἱ φακὲς καὶ πλήθυνε τ' ἄλεύρι,
ὅλες οἱ χύτρες γέμισαν,
καὶ τὸ μικρὸ πιθάρι τοῦ λαδιοῦ ξεχείλισε
καὶ στάζει γύρω.
- Μαρία : Εὐλογημένο τ' ὄνομά σου, Κύριε.
Ἡ πεθυμιά κι' ἡ εὐχὴ μου εἰσακουστήκανε
καὶ στὴ στιγμὴ ἐτοιμάστηκε τὸ δεῖπνο
μὲς τὴ λιτότητά του πλοῦσιο.

- Ἡ δυνατὴ λαχτάρα τῆς ψυχῆς,
ὁ ἔντιμος πόθος τῆς καρδιάς
εὐπρόσδεχτα εἶναι πάντα ἀπ' τὸ Θεό.
- Σ α λ ῶ μ η : Τὸ πλῆθος τοῦ θά βάλουμε, καὶ ποῦ
νά στρώσουμε τραπέζια;
- Μ α ρ ί α : Ἀνάψετε λυχνάρια στὴν αὐλὴ
καὶ τὰ σανίδια πάνω στὰ τριπόδια
βάλτε σειρὲς τετράγωνες τριγύρω.
Ζητήχτε κοῦπες καὶ σταμνιά ἀπ' τὴ γειτονιά.
Κάτι θά γίνῃ. Κάποιος θὰ βοηθήσῃ...!
- Σ α λ ῶ μ η : Στὸ διπλανὸ δωμάτιο θά ἔτοιμάσω
νερὸ ζεστὸ νὰ ξεπλυθοῦν ὁ Κύριος
κι' οἱ ἀπόστολοι, γιατί ἡ πορεία
τὰ πόδια θά τοὺς ξπρήξῃ κι' ἡ σκόνη
μὲ τὸν ἰδρώτα θάπηξῃ στὸ δέρμα τοὺς
καὶ θά τοὺς τυρανεῖ (φεύγει).
- Μ α ρ ί α : Κι' ἐσύ, Μαγδαληνή, νὰ ἐπιστατήσης στὴν αὐλὴ.
Θάρθουν θαρρῶ γειτόνισσες νὰ δώσουν
τὴ συνδρομὴ, μοιράζοντας ψωμί, νερό,
τὰ πιάτα κουβαλῶντας καὶ τίς κοῦπες...!
Μεγάλῃ ἡ δόξα σου, τιμὴ γιὰ μέ,
γιγιέ μου, χρυσέ μου.
Μὰ ποιὰ ρομφαία θά διαπεράσῃ τὴν ψυχὴ μου;
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Στις ὄρες τίς χαρούμενες ἀπόδιωχνε
φόβους ἀμφίβολουσ.
- Μ α ρ ί α : Ὁ φόβος πάντοτε μικραίνει
τὸν φόβο περηφάνειας.
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Μὰ ἂν ἦ μητέρα περηφάνεια
δὲ νοιώθει γιὰ τίς πράξεις τῶν παιδιῶν τῆς,
τίς εὐσεβεῖς τοὺς πράξεις,
ποιὸς τότε θά δικαιούται νάναί
πραγματικὰ περήφανος;
Στὴ μάνα συγχωριέται ἡ περηφάνεια
γιατὶ τὴν περηφάνεια μ' αἶμα τὴν κερδίζει κάθε μάνα.
(Θόρυθος).
- Μ α ρ ί α : Ἐφτασε ὁ γιός μου, ὁ Κύριός μου.
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Ἐφτασε ὁ λυτρωτής, ὁ λυτρωτής μας.
- Φ ω ν έ ς : Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
(Ἀμέσως σιωπὴ).
- Σ α λ ῶ μ η : (μπαίνοντας) Ἐφτασε, μπαίνει στὴν αὐλὴ.
- Μ α ρ ί α : Ἐτοίμασε τὴ σκάφη μὲ χλιαρὸ νερὸ
νὰ ξεπλυθῇ ὁ καλός μου γιός,
Μαγδαληνή, στερνὴ ματιὰ νὰ ρίξης
ἂν ὄλα εἶν' ἔτοιμα ἔδωνά
ποῦ θά καθίσῃ ὁ Κύριος.
Ἐσύ, Σαλώμη, πᾶμε νὰ δεχτοῦμε,
σὸν πρέπει σὲ γυναῖκες, τὰ παιδιά μας
(Θόρυθος — Μαρία καὶ Σαλώμη φεύγουν).
- Μ α γ δ α λ η ν ή : (ἀπὸ τὴν πόρτα κοιτῶντας πρὸς τὰ παρασκήνια)
Τὸ πλῆθος γέμισεν αὐλὴ καὶ λιακωτό.
Κύριε μου, Κύριε.
Ποιὸς εἶναι ὁ γέρος ποῦ κοντεύει
μὲ συστολὴ τὸν Κύριο;

Ὁ πρίγκηπας Νοάχ; Ὁ Κύριος
δὲν ξεχωρίζει πλούσιον ἢ φτωχό,
ἔντιμο ἢ ἄτιμο,
Ἰουδαῖον ἢ εἰδωλολάτρη.
Δίνει εὐκαιρία γιὰ τὸν καθένα.
Μπῆκε ὁ Κύριος στὸ δωμάτιο δίπλα,
νὰ ξεπλυθῆ, νὰ ἐτοιμαστῆ
γιὰ τὸ λιτό του δείπνο.
Πόσο ἡ ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ ξαναγεννιέται
στὸ σεβαστὸ τραπέζι δίπλα,
ποῦ τὸ κυκλώνει ἡ ὁμόνοια κι' ἡ ἀγάπη;

Σ α λ ὠ μ η :

(μπαινοντας)
Μαγδαληνή, Μαγδαληνή,
φεροπετᾶ ἢ ψυχὴ, φεροπετᾶ.

Μ α γ δ α λ η ν ῆ :

Πῶς εἶσαι τόσο ταραγμένη;

Σ α λ ὠ μ η :

Ὁ Κύριος μας γονάτισε κι' ἐμπρός
στὰ βλέμματα ἀποστόλων καὶ λαοῦ,
πλένει τὰ πόδια τῆς Μαρίας.
Τοῦ ἐτοίμασα τὴ σκάφη μὲ νερὸ
τὰ πόδια του νὰ τὰ ξεπλύνω
μὲ μιὰ ἔλαφρά σπρωξιὰ ἢ Μαρία
παραμερίζει με.

«Δουλεῖα τῆς μάνας νὰ κοιτάζῃ
τὸ γυιό της σ' ὅποια ἂν εἶναι τοῦτος ἡλικίας».
Καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸν ὄμο,
ἐκεῖ ποῦ πάσκιζε νὰ σκύψῃ,
καὶ στὸ θρονὶ τὴν βάζει νὰ καθῆσῃ.

«Ἐγώ, μητέρα, θὰ ξεπλύνω
τὸν ἄχραντό σου πόδα.

Μετ' ἀπ' τὸν Κύριο καὶ Θεό μου,
τὸν Κύρη μου, ποῦ ζεῖ στὸν οὐρανό,
ἔρχεται ἡ μάνα, πρῶτο γήινο σέβας».
Κι' ἄδειασε μὲς τὴ σκάφη τὸ νερό.
Μαγδαληνή, κοίταξε τώρα.. (κοιτᾶνε).

Μ α γ δ α λ η ν ῆ :

Σφογγᾶ τὰ πόδια της σ' ἄσπρο πανί.
Δακρῶζει ἢ μάνα.

Δακρῶζει κι' ὁ λαός.

Μεγάλῃ ἢ χάρη σου καὶ τὸ παράδειγμά σου,
Θεάνθρωπε Ἰησοῦ.

(Πλήθος ψάλλει ἀπὸ τὰ παρασκήνια)

Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου
γιατὶ ἔτσι θὰ μακροζωήσης.

Μ α γ δ α λ η ν ῆ :

Φιλᾶ τὸ χέρι της κι' αὐτὴ τὸν εὐλογεῖ.
Δὲν εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπ' τοῦ γονιοῦ τὴν εὐλογία.
Ὁ Κύριος δέχεται σὰ γυιὸς καλὸς τὴν εὐλογία
καὶ τὸ φιλὶ τῆς μάνας στὰ μαλλιά του.
Στὸ πρόσωπό του ἀπλώθηκε εὐτυχία.

(Μπαίνει ἡ Μαρία ἀκουμπισμένη στὸ χέρι τοῦ Ἰωάννη)

Μαρία, κυρά μου, στὸ δεξι τοῦ γυιοῦ μου χέρι ἀκουμπισμένη,
σὲ μακαρίζω.

Ἰ ω ἄ ν ν η ς :

Δέσποινα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μάνα Ἐκείνου,
εἶναι τιμὴ σου καὶ τιμὴ μας.

Μ α ρ ῖ α :

Μὲ τόση κούραση νὰ σκύψῃ
τὰ πόδια νὰ ξεπλύνῃ μου!

- Ἰωάννης : Γιά νά τιμοῦμε τοὺς γονιοὺς
μᾶς ἔδωσε παράδειγμα.
- Μαρία : Μὰ ἐμένα ἡ φροντίδα τυραννεῖ
γιὰ κείνο, τὸ παιδί μου.
Δὲν εἶναι ἀγάπη πιὸ μεγάλη
ἀπ' τὸ νά γνοιάζεσαι γιὰ τὰ παιδιά σου.
Κι' ἔχει ἡ φροντίδα αὐτὴ ἀπ' τὴ φύση της,
μέσα της τὴ χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση.
- Μαγδαληνή : Κυρά μου κι' ἀδερφή, Μαρία...!
- Μαρία : "Ὡ, ἐσύ, Μαγδαληνή μου, ὁ Κύριος καὶ γιός μου
ποὺ εἶναι ἡ ρομφαία στὴν ψυχὴ μου!
- Μαγδαληνή : Σὲ κυνηγᾶνε τοῦ Συμεὼν τὰ λόγια
κι' οὔτε στὴν εὐτυχία σου τὰ ξεχνᾶς.
- Μαρία :| Φοβᾶμαι μὲς τὴν εὐτυχία μὴν τὸ περάσω
τ' ἀνθρώπινο τὸ μέτρο.
- Μαγδαληνή : "Ἐγινες σύμβολο, Μαρία.
- Μαρία : Καὶ τώρα ἐμπρὸς οἱ ἐτοιμασίες
νά δώσουν τὸν καρπὸ, νά εὐφράγουν
δικοὺς μας καὶ φιλοξενούμενους μας.
- Μαγδαληνή : Τὰ πιάτα νά γεμίσω γιὰ τὸ δεῖπνο;
- Ἰωάννης : Ἄργοπορῆστε λίγο. Ὁ κόσμος
ζητᾷ ψυχῆς καὶ σώματος γιαιτρεία
κι' εἶναι πολλοὶ μὲς τὴν αὐλὴ τοῦ καρτερᾶνε
τὸ βλέμμα του ἢ τὸ λόγο ἢ τ' ἄγγιγμά του.
Θὰ δώση ἐκεῖνος στὴν πρεπούμενη ὥρα
τὸ σύνθημα γιὰ δεῖπνο.
- Μαρία : Γυιέ μου... χρυσέ μου...

ΕΚΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ*

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΩΑΝΝΗΣ
ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
ΙΩΣΗΠΟΣ
ΜΑΡΙΑ
ΣΑΛΩΜΗ

(Προθάλαμος σ' εβραϊκό σπίτι στα χρόνια εκείνα του Χριστού.
Στή σκηνή ο 'Ιωάννης κι' η Μαγδαληνή).

Ἰωάννης : Είναι καιρός κι' ἐσὺ ν' ἀναπαυτῆς.
Μαγδαληνή : Ἀπ' τῆ στιγμῆ, Ἰωάννη, πού τὸ λόγο του ἄκουσα
κι' εἶχε στυλώσει ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὴν ἀγάπη
νὰ ἐξιστοῦν πῶς τὸν συνάντησα
ἐλπίδα κι' ἀνακούφιση μοῦ δίνει:
γύριζα τότε ἀπ' τὰ περίχωρα ὅπου
κρυφὰ τριγύριζα βοηθώντας
τις ὀρφανὲς καὶ χῆρες.
Τὸ δειλινὸ παντοῦ τοὺς μενεξέδες
στὴν ἀνοιξιάτικη ὥρα ξεφυλλοῦσε.
Σ' ἕνα πηγᾶδι δίπλα βλέπω κόσμο
ν' ἀκούη μὴν ἤσυχη καὶ πράα φωνή.
Κοντεύω. Σὲ μιὰ πέτρα ἀνεβασμένος
χλωμὸς Ἐκεῖνος τοὺς μιλοῦσε
μὲ μιὰ συγκίνησὴ ἀγνωστὴ σ' ἐμένα.
Μιλοῦσε πόσο ἀξίζει νὰ σπλαχνιέσαι
καὶ ν' ἀγαπᾶς.
Μόνο ἡ ἀγάπη κι' ἡ σπλαχνιὰ ὀδηγοῦνε
στὴν εὐτυχία ἐδῶ κι' ἐκεῖ ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς.
Πέφτανε γύρω στὸ κεφάλι του οἱ ἀχτίδες
καὶ κύκλο χρυσαφένιο γράφανε
σὰ ν᾿ἄβγαινε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ μιὰ λάμψη.
Καὶ ρώτησα: «Ἄνθρωπε, ποιοὺς εἶναι τοῦτο
πού σᾶς μιλά;»
«Ἄνθρωπος». Τίποτε ἄλλο κάποιος μοῦ ἀπαντᾷ.
«Θεὸς σὲ σχῆμα ἀνθρώπου» κάποιος ἄλλος συμπληρώνει.
«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, Μαγδαληνή» μοῦ λέει
μιὰ θηλυκὴ φωνὴ πού μ' ἀναγνώρισε.

* Μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Ἰδρυμα Κύπρου στίς 5.5.1962. Πρωτοδημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Πνευματικὴ Κύπρος» τομ. Α'. 1960—1961, σελ. 339.

Προφήτης είναι και γιατρός
 του σύμπαντος και της ψυχῆς. (Παύλι)
 Μοῦ στοίχισε πολὺ ὁ χαμὸς του.
 Τὸ νοιώθω πὼς θ' ἀνάστηθῆ.
 Κράτησε πάντα τὴν ὑπόσχεσή του.
 Πίκρα μᾶς πότισε, φαρμάκι.
 Κι' ἦρθε ἡ τρομάρια στὰ στερνά,
 καὶ τύλιξε τὴν πλάση καὶ τὸν κόσμο.
 Ἐλλὰ γιατί; γιατί;

- Ἰωάννης : Τὸ θέλημα ἦταν τοῦ πατέρα του,
 Κεῖνου ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ ψηλά στὸν οὐρανὸ
 καὶ μέσα στὴν καρδιά μας.
- Μαγδαληνῆ : Μὰ τοῦτο δὲ χωράει ὁ νοῦς μου:
 γιατί τὸ θέλημά του νᾶναι τέτοιο
 νὰ ταπεινώσῃ τ' ὅ,τι στέκει πῶς ψηλά
 κι' ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ἀστέρων;
 Τὸ γυιὸ του τὸ μονογενῆ
 κι' ἐμᾶς ποὺ πρωτακούσαμε τὸ κάλεσμά του
 καὶ τὸ δεχτήκαμε;
- Ἰωάννης : Ἐπ' τὴν ταπεινώσῃ ἡ ἀνάστασις ξυπνᾷ.
 Ἐπὸ τίς ρίζες ξεκινᾷ ὁ κορμὸς
 κι' ἀπλώνει καὶ κλαδώνει καὶ φυλλώνει,
 καὶ ἔρχεται τέλος τ' ἄνθος κι' ὄ καρπός,
- Μαγδαληνῆ : Ὡραία ὀρμῆνεια. Ὡστόσο
 κι' ἂν τὴ δεχτῶ τὴ ξήγησή σου
 ἀλάφρωσι δὲ δίνω στὴν καρδιά.
 (Κτύπος στὴν πόρτα)
 Ποιὸς νᾶναι; Μήνυμα ἀπ' τοὺς μαθητές;
- Ἰωάννης : Φουρτουνιασμένος ὁ καιρὸς.
 Κάλιο τὰ μάτια νᾶναι ξάγρυπνα.
 Ποιὸς ἄνθρωπος καλὸς κτυπᾷ τὴν πόρτα μας;
- Ἰώσηπος : (Ἐπὸ τὰ παρασκήνια)
 Ὁ Ἰώσηπος ἀπὸ τὴν Βηθανία.
- Μαγδαληνῆ : Ὁ Ἰώσηπος; Τοῦ Λάζαρου νᾶναι φίλος.
 Παράξενο. (Ἀνοίγει τὴν πόρτα)
- Ἰώσηπος : (Μπαίνοντας μ' ἕνα ὕφος χαμένο)
 Δὲν ξέρω τί χαιρετισμὸ νὰ πῶ.
- Μαγδαληνῆ : Ἡ καλωσύνη τῆς καρδιάς μιᾷ
 καὶ μ' ἕνα νέψιμο τοῦ κεφαλιοῦ.
- Ἰώσηπος : Μ' ἀρέσει ὁ λόγος σου, Μαγδαληνή.
 Τὸν ἔμαθες πολὺ τὸν κόσμον.
- Μαγδαληνῆ : Ἐμαθα καὶ τὸν οὐρανὸ.
 Ἐλλὰ ποιὰ χρεῖα σὲ φέρνει τέτοια ὥρα;
- Ἰώσηπος : Ὁ Λάζαρος μηνᾷ πὼς φεύγει γιὰ τὴν Κύπρον.
 Κίνησε ἀπόψε κι' ὅλας γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ
 καρὰθι στ' ἀκρογιάλι.
 Δὲν ἔχει θέση στὸ χωριό.
 Ἡ ἀνάστασή του τοὺς ἀντίπαλους ξεσήκωσε
 καὶ τώρα λέν' πὼς εἶν' δαιμονισμένος,
 κι' ἄλλοι πὼς ἦταν τάχατε ψευτιά
 γιὰ νὰ τραθήξουνε τὸ πλῆθος μὲ τὸ μέρος τους
 κι' ἄλλοι ἐκεῖνο... κι' ἄλλοι τ' ἄλλο.

- Ἰωάννης : Πάντα ὁ λαὸς τ' ἀντίθετα μιλά
μόλις περάση ἢ πρώτη φλόγα τοῦ ξαφνιάσματος.
Γιατὶ λοιπόν, λιποψυχαίει ὁ ἄνθρωπος
ποῦ γνώρισε τὸν κάτω κόσμον;
- Ἰώσηπος : Θὰ τὸν σκοτώσουνε μὲ πετροβολισμό.
Τὶς δυὸ ἀδελφές λυπάται ποῦ θὰ δοῦνε
τὸν τραγικό του θάνατο.
Κέρδος γερὸ θὰ βγῆ γιὰ μᾶς;
- Ἰωάννης : Καθένας λόγῳ ἄς δώσῃ στὴ συνειδησή του
ποῦναι τοῦ καθενὸς ἄγγελος κι' ὀδηγὸς
ἀπ' τὸν Θεὸ βαλμένος μὲς τὰ στήθη μας.
Εὐχαριστῶ, καλέ μου Ἰώσηπε, γι' αὐτὸ τὸ μήνυμα.
Τί γίνονται οἱ δικοὶ μας στὸ χωριό;
- Μαγδαληνὴ : Κι' αὐτοὶ φοβοῦνται καὶ μαζεύτηκαν
στὰ μουσικὰ κελλάρια καὶ στ' ἀνώγια
μήπως τοὺς βρῆ ὁ θυμὸς τοῦ πλήθους;
- Ἰώσηπος : Φύγαν πολλοὶ γιὰ κοντινὰ χωριά.
Ἄλλοι θαρρῶ πῶς βρίσκονται ἐδῶ στὴν πολιτεία.
- Ἰωάννης : Ὅ φοβὸς κάποτε ὀδηγεῖ σὲ πράξεις
ποῦναι ἄλλοτε μικρὲς μὰ κι' ἄλλοτε
πράξεις ἀντρείας κι' ἠρωϊσμοῦ.
- Μαγδαληνὴ : Κι' ὅμως, ἐγὼ γυναίκα, δὲ φοβήθηκα
τὴν πίστη μου σὲ Κεῖνο νὰ κηρύξω.
- Ἰωάννης : Δὲν εἶναι πέτρα τῶν θνητῶν ἢ φύση.
Ἄς μὴ εἴμαστε ἄδικοι.
Κριτὴς Ἐκεῖνος μόνον.
- Ἰώσηπος : Κριτὴς Ἐκεῖνος μόνον (Μπαίνει ἡ Μαρία)
Μαγδαληνὴ : Κριτὴς Ἐκεῖνος μόνον.
Μαρία μου, νόμιζα κοιμόσουνα.
Μήπως σὲ ξύπνησε ἢ κουθέντα μας
καὶ τούτη ἢ ξέχωρη ζωηράδα μου
νὰ συζητῶ;
- Ἰώσηπος : Κυρά μου, θεοκρατόρισσα.
Ἰωάννης : Μητέρα... (τρέχει κοντά της)
Μαρία : Σ' εὐχαριστῶ, Ἰωάννη μου, ποῦ πρόθυμα
μοῦ παραστέκεις πάντα,
ὡς ἀντιστύλι στὸ δεντρό.
Καλὴ Μαγδαληνὴ, σὲ χαίρομαι
ποῦ καὶ στίς δύσκολες στιγμὲς δὲν χάνεις
τὴ δύναμη τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς.
Πῶς βρέθηκες, Ἰώσηπε, στὴν πόλη;
Θαρρῶ ἔναι ἀργά. Μεσάνυχτα;
- Ἰωάννης : Τὸν ἔστειλε σ' ἐμᾶς ὁ Λάζαρος
χαίρετισμὸ νὰ φέρῃ γιατί φεύγει
γιὰ τὸ νησι τὴν Κύπρο.
- Μαρία : Ἄς τὸν δεχτῆ καλόκαρδα κι' ἄς εἶναι
ἢ Κύπρος νῆσος τῶν ἀγίων.
- Ἰώσηπος : Θὰ πάρω τὴν εὐχή σου νὰ τὴν πῶ.
Μαρία : Ἄλλὰ γιατί τόσο σπουδῆ;
Ἰώσηπος : Τὸ πετροβόλημα φοβάται...
Μαγδαληνὴ : (Ποῦ εἶχε βγῆ ἀπὸ μεταξὺ καὶ γυρίζει μὲ κάτι ζεστό).
Πιὲς κάτι νὰ ὑγρανθῆ ὁ λαιμὸς σου.

- Ἡ ξηρασία τοῦ στόματος θολώνει
τὴ δροσεράδα τοῦ μυαλοῦ.
- Μαρία : Σ' εὐχαριστῶ, Μαγδαληνή, μὰ πίκρισε
πολὺ τὸ στόμα μου ἀπ' τὸν πόνο.
Δὲν θέλω οὐδὲ γουλιὰ. Δὲν ἔχει γεύση
ὅ,τι γευτῶ. Λοιπόν; (πρὸς τὸν Ἰώσηπο).
- Ἰώσηπος : Γιατὶ τὸ πετροβόλημα φοβάται;
Τοῦ τῶταξαν οἱ ἀντίπαλοι πού τοὺς ἀνάβουιν
ὁ Φαρισαῖος κι' οἱ πράχτορες του.
Ψεύτη τὸ λέν καὶ βαγαπόντη,
ἀμαρτωλό, δαιμονισμένο.
- Μαρία : Κι' οἱ ὄπαδοὶ τοῦ γυιοῦ μου, κεῖνο
τὸ πλῆθος μὲ τὰ βάγια, τὰ ὠσαννά;
- Ἰωάννης : Φτερὸ τὸ πλῆθος καὶ τὸ παίρνει ὁ ἄνεμος
ὅπου τὴ φόρα του γυρίσει.
- Ἰώσηπος : Χαθήκαν κι' ἀπ' τὰ σπίτια τους.
Καὶ τώρα ἡ καλωσύνη σας...
Πολὺ μὲ συμπαθᾶτε... νὰ πηγαίνω.
Γιατὶ σάν φέξη...
- Μαγδαληνή : Ὁ φόβος ὄλους τυραννᾷ
μὲ μιὰ γροθιά στὸ στήθος.
Στάσου μαζί νὰ πᾶμε...
- Μαρία : Μεσάνυχτα;
- Μαγδαληνή : Ἔχω τοῦ Κυρίου στὴν καρδιά τὸ μέγα φῶς.
Ποῖο σκότος νὰ τρομάξη ἐμὲ μπορεῖ;
- Μαρία : Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μαζί σας.
- Ἰώσηπος : Τὸ χέρι σᾶς φιλῶ.
- Μαρία : Ἡ εὐχή μου...
- Ἰώσηπος : Ἀδέρφι μου, Ἰωάννη, χαίρε.
- Ἰωάννης : Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μαζί σας.
- Μαγδαληνή : Προτοῦ φωτίση θὰ γυρίσω
καινούργιο μήνυμα νὰ φέρω.
Νὰ δῶ δικούς μας θὰ πασκίσω
ἴσως ζυγίσω τὴν κατάσταση...
- (Φεύγουν Ἰώσηπος καὶ Μαγδαληνή).
(Ὁ Ἰωάννης παίρνει τὴν Μαρία καὶ προχωροῦν νὰ φύγουν.
Σβύνει τὸ φῶς στὴ σκηνή. Ὅστερα ἀρχίζει νὰ φωτίξη ἀμυ-
δρά. Ὁ Ἰωάννης κρατᾷ τὴν Μαρία καὶ προχωροῦν. Τὴ βάζει
νὰ καθήση καὶ πάει ν' ἀνοίξη τὸ παράθυρο νὰ μπῆ τὸ φῶς.
Μπαίνει περισσότερο φῶς. Μιά ἤρεμη μουσικὴ ἀκούεται ἀπὸ
μακριά).
- Μαρία : Ὁ ὄρθρος χαράζει σὰ γραμμὴ ἀσημιὰ.
Κι' ὅμως στὰ βλέφαφα δὲ μοῦ ἦρθε ὁ ὕπνος...
Ὁ ὕπνος πού σῶμα καὶ ψυχὴ μᾶς ξεκουράζει.
Ἀλήθεια! Τί θεϊκὴ ἐπινόηση εἶναι
ἐτοῦτος ὁ ὕπνος! Στὴ χαρὰ μας πέφτει
λίγο βαρὺς νὰ μὴν ὀρθώση ἡ κεφαλὴ μας
ὑπεροψία θανατερή.
Στὴν πίκρα μας σὰ μέλι πέφτει
κι' ἀλείφει τίς πληγὰς νὰ τίς γλυκάνη...
Κι' ὅμως σ' ἐμένα ὁ ὕπνος πῶς ἀρνιέται
τὸ κάθε του ἀγαθό, στοὺς ἄλλους πού μοιράζει!

- Ἰωάννης : Εἶναι γιατί τὸν ἀποδιώχνεις, δέσποινά μου.
Μαρία : Δὲν ἔρχεται, Ἰωάννη μου, νὰ κλείσῃ
τὰ μολυθένια βλέφαρά μου.
Μαύρη ἢ ἀγωνία δὲν ἄφησε
μιὰ θέση τόση δὰ νὰ μποῦνε
κάποιες ἀσήμαντες χαρὲς τοῦ βίου.
Τί εἶναι πού μένει σὲ μιὰ μάνα ὡς χάσει
τὸ μόνο σπλάχνο τῆς ζωῆς της, τὸ παιδί της;
Εἶναι Θεός· τὸ νοιώθω ἀπ' ὅλα —
Τὰ στήθη τῆς μητέρας δὲ λαθεύουν·
κι' ἀκόμα τὴν ὑπόσχεσή του νοιώθω
νὰ φτερουγᾶ μὲς τὴν καρδιά μου καὶ νὰ λήθῃ
θ' ἀναστηθῇ ἀπ' τὸ μνήμα καὶ θὰ πάη
σὰ νικητὴς στοὺς οὐρανοὺς.
Ἰωάννη μου, εἶμαι μάνα ἀπὸ ζυμάρι γῆινο.
Τρέμω τὸ θάνατο κι' ἄς εἶναι ἀρχὴ ζωῆς,
τὸν τρέμω γιὰ τὸ σπλάχνο μου, γιατί
σὰ μάνα πέθανα ὡς γεννοῦσα τὸ παιδί μου.
Καὶ τρέμω δυὸ φορές πού θὰ μοῦ φύγη
στὴ λάμψη του ντυμένος γιὰ νὰ πάη
δίπλα στὸ θρόνο τοῦ πατέρα του Θεοῦ.
- Ἰωάννης : Σὲ νοιώθω, μάνα τοῦ Θεοῦ.
Μὰ πρέπει νὰ νικήσῃς τὴν ἀνθρώπινή σου φύση.
Μὲ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὴν κλήση ὁ Ἀρχάγγελος
τῆ μοῖρα σου ἔγραψε.
Καὶ θὰ γεννοῦσες τὴ θυσία πού θὰ λυτρώσῃ
τοῦτο τὸν κόσμο τὸ χαμένο.
Καὶ δέχτηκες μὲ ὠραία τοῦ κεφαλιοῦ σου κλίση.
Μεγάλῃ κι' ἡ δική σου ἵνα θυσία τὸ νοιώθω.
Στὴν πίκρα σου θὰ στέκω δίπλα.
Μὲ πρόσταξε ὁ Χριστὸς ὁ γιὸς σου
πού φιλικὰ μὲ ὀνόμαζε ἀδερφό.
- Μαρία : Σ' εὐχαριστῶ, Ἰωάννη. Ἡ καλωσύνη τῆς καρδιάς σου
πάντοτε σὲ διαφέντευε, γι' αὐτὸ
πρῶτο γιὰ τοῦτο τ' ἄνθος τῆς καρδιάς σου
ὁ γιὸς μου σὲ λογάριαζε.
- Ἰωάννης : Κι' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ, μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου.
Ὁ λόγος σου χρυσάφι ἀγνὸ.
Μὰ πρέπει κι' ὅλας κάτι νὰ γευτῆς,
κάτι νὰ πιῆς νὰ στυλωθῇ τὸ σῶμα σου.
Ἄλλιῶς θὰ ὑποταχτῇ ἡ ἀνθρώπινή σου φύση,
θὰ καταρρεύσῃ, κάτι ποῦναι λάθος.
Κι' ὕστερα πρέπει στὸ κλειστὸ δωμάτιο
νὰ προσπαθήσῃς λίγος ὕπνος νὰ σὲ πάρῃ.
Καὶ τῆς μητέρας ἡ ἀντοχὴ ἔχει τὰ ὄριά της.
- Μαρία : Σωστὰ μιᾶ ἢ ἀγνή καρδιά.
Τὸ λογικὸ σωστὰ τὸ κραίνει.
Τῆς μάνας ὅμως ἡ καρδιά δὲν ἔχει λογική.
Τὴν πίκρα της κοιτάει καὶ μόνο.
- Ἰωάννης : Ἡ ἀγάπη πρῶτο δαχτυλίδι κι' ἡ ἐλπίδα
ἢ διαμαντόπετρά του.
Μᾶς πρόσταξε νὰ ἐλπίζουμε καὶ ν' ἀγαποῦμε
Ἐκεῖνος, μάτι τοῦ Θεοῦ. (Κτυποῦν)
Ποῖος νᾶναι τέτοιαν ὥρα; Δὲ ξημέρωσε.

Εἶναι κι' ὁ ἐχθρὸς ποὺ καρτερεῖ
σὲ κάθε μιὰ γωνιά νὰ δῆ κάποιες κινήσεις.
Τὰ πάθη τώρα ξεκινοῦν. Ποιὸς νᾶναι; (Κτυποῦν).
Ποιὸς εἶναι;

Μαγδαληνή : Ἐγὼ ἢ Μαγδαληνή, Ἰωάννη .

Ἰωάννης : Θεέ μου! (πάει ν' ἀνοίξει).

Μαρία : Πῶς; Τέτοιαν ὥρα νὰ γυρνᾷ στοὺς δρόμους
χωρὶς νὰ τρέμη τὸν ἐχθρὸ καὶ τὸ σκοτάδι;
Πολὺ γενναία καρδιά ἢ Μαγδαληνή.
Κάτι συμβαίνει σοβαρὸ γιὰ νὰ γυρίση...

Ἰωάννης : Ἔλα, ἀδερφή μου, μέσα.
Τὸ ρόδινο ξημέρωμα μονάχα τώρα
στέλνει τὶς πρῶτες του τὶς λάμπεις.
Μεγάλη χρειαὴ σὲ σπρώχνει...
Ἔμπα καὶ κάνει κρῦο. Πῶς εἶσαι...

Μαγδαληνή : (μπαιόντας) Χριστὸς Ἀνέστη. Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε.
Ἦ ὑπόσχεσή του ποὺ μᾶς ἔδωσε...
Χαρήτε... Τῶπε ὁ Ἄγγελος ποὺ κύλησε τὸ λίθο...
Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου στὸν κῆπο...

Μαρία : Θεέ μου! πολὺ μὲ βασανίζει ὁ λόγος σου, ἀδερφή.
Ἐλπίζω στὴν ἀνάστασή του. Ἦ ὑπόσχεσή του
εἶναι καθάριο ἀσήμι ἀλήθειας.
Μά... νὰ τὸν δῆς νὰ τριγυρνᾷ στὸν κῆπο...
Γιατί σ' ἐμὲ δὲν ἦρθε πρῶτα;
Δὲν εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπ' τὴ λαχτάρα τῆς μητέρας!

Ἰωάννης : Μὴν εἶναι τάχα φαντασία τοῦ νοῦ, Μαγδαληνή;
Τὸν ἀγαπᾷς τὸν Κύριο ποὺ μπορεῖ
ἀπ' τὴν πολλή σου ἀγάπη ὁ λογισμὸς νὰ πλάθῃ
τὴν πᾶσαν ὥρα φαντασίες κι' ὀράματα.
Ἦ κούραση σὲ σκότωσε, ἀδερφή.
Καὶ τούτη ἢ ἔγνοια σου ἢ πολλή σὲ στράγγισε.
Κι' εἶχες πολὺ τὸ θάρρος...

Μαγδαληνή : Σοῦ ὀρκίζομαι, Ἰωάννη μου ἀδερφέ.
Εἶδα τὸν Κύριο ὀλοζώντανο, μ' αὐτὰ τὰ μάτια
τὰ μάτια μου ποὺ ξέρουν νὰ κοιτᾶνε.
Τὸν ἄγγιξα μὲ τοῦτα ἐδῶ τὰ δάκτυλα
τοῦτα ποὺ ξέρουν μύρα νὰ τοῦ ἀλείφουνε τὰ πόδια.
Τοῦ μύρισα τὸ θεῖο του ἄρωμα καὶ ξέρω
νὰ ξεχωρίζω κάθε μυρωδιά.
Κι' εἶν' ἢ καρδιά μου πρώτη καὶ στερνὴ
ποὺ δὲ λαθεύει, μήτε μὲ παιδεύει
μὲ ψεύτικα τοῦ νοῦ φαντάσματα
κι' ἐλπίδες μάταιες.

Μαρία : Μαγδαληνή. Πιστεύω
τὸ πόσο ἀγάπησες τὸ γυιὸ μου καὶ Θεὸ μας.
Ἦ πίστη σου σ' αὐτὸν εἶναι μεγάλη.
Γιὰ τοῦτο θᾶχης πρώτη πληρωμὴ.

Μαγδαληνή : Εὐχαριστῶ, μητέρα τοῦ Θεοῦ.
Μὰ βλέπω κάποια δυσπιστία στὰ λόγια σας.
Ἐκεῖνος ἀναστήθηκε.

Μαρία : Τὸ νοιώθω, κόρη κι' ἀδερφή μου.
Ἵστόσο μίλησέ μας καθαρὰ!

Ἰωάννης : Ἀλήθεια μίλησέ μας καθαρὰ.

Γιὰτί πόλλά παράξενα ἔχουν γίνεῖ τελευταῖα
τοῦ ἀδυνατεῖ ὁ ἀνθρώπινός μας νοῦς
χωρὶς ἀμφιβολίες νὰ τὰ χωρέσῃ.

- Μ α γ δ α λ η ν ή : Δὲν εἶχε κἄν ὁ ὄρθρος ἀσημῶσει
πέρα τοῦ ὀρίζοντα τὸν κύκλο
κι' εἶπα νὰ πάω στὸ μνήμα νὰ κοιτάξω.
Οἱ μαθητές του κλείστηκαν γιατί ὁ ἔχθρος
νυχτοήμερα ζητοῦσε νὰ τοὺς πιάσῃ.
Ἐμᾶς τοῦ νύχτη νοῦ νὰ μᾶς προσέξῃ;
Σὰν τί κακὸ μποροῦσε μὰ γυναῖκα ἀδύναμη
ὅπως ἐμεῖς νὰ κάμῃ;
Τυλίχτηκά, λοιπόν, τὰ πέπλα μου καὶ βγήκα.
Ψυχὴ Θεοῦ δε βρήκα μὲς τὸ δρόμο.
Μπήκα στὸν κήπο τοῦ Ἰωσήφ.
Ἐνα παράξενο ἄρωμα ἄγνωστό μου
τὸν τόπο πλημμυροῦσε.
Παραξενεῦτήκα. Μὰ θάρρεψε ἡ ψυχὴ
στὴν πεθυμιά της ὅλα πὼς γεμίζει κάλλος.
Κι' ὅποιοι τὸν γνώρισαν, τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς πιά βλέπουν.
- Μ α ρ ί α : Τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς τὸ πιὸ μεγάλο κάλλος.
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Δὲν ἦταν φύλακες στὸν κήπο;
Δὲν ἦτανε φρουρὲς ἢ πληθος
ποῦ παραμόνευαν νὰ βροῦν τοὺς μαθητές;
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Δὲν ἦτανε ψυχὴ Θεοῦ. Σιωπὴ μονάχα.
Σιωπὴ ἀπολιθωμένη μὰ γεμάτη μύρο
κι' ἔνα μυστήριό ἀμάθητο καὶ μὰ λαχτάρω
ποῦ σοῦ τρυποῦσε τὴν καρδιά
καὶ σοῦ ἄνοιγε τὰ στήθη.
Τὸ μνήμα ζύγωσα. Καὶ νά! καὶ νά!
- Μ α ρ ί α : Τί βρήκες;
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Νάι, ἀδερφή;
- Μ ά γ δ α λ η ν ή : Ὁλάνοιχτο τὸ μνήμα.
- Μ α ρ ί α : Ἄ!
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Ἡ πέτρα κύλησε μακρῶς,
κι' ἦταν τὸ μνήμα ὀλότελα ἀδειανό.
- Μ α ρ ί α : Χωρὶς τὸ σῶμα;
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Χωρὶς φρουρὲς;
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Παράξενη ἐρημιά. Δὲν εἶχα δέος στὸ στήθος.
Ἐλπίδα μόνο μου ἔφεγγε τὸ νοῦ.
Κοιτάζω ἐδῶ, κοιτάζω ἐκεῖ, κοιτάζω πέρα
Παράξενη ἐρημιά, γεμάτη ἀπ' τὸ Θεό.
Καὶ ξαφνικά στὸ φῶς ποῦ ρόδιζε ἐλαφρὰ
καὶ γέμιζε τὸν κήπο μ' ἕνα ξύπνημα,
εἶδα τὴν πλάτη ἀνθρώπου εὐγενικοῦ,
ποῦ λάτρευε τὰ ρόδα ἐκεῖ μὲ χάρη.
- Μ α ρ ί α : Ποιὸς νᾶταν;
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Ὁ φρουρός.
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Θάρρεψά ὅτι ἦτανε ὁ κηπουρός καὶ τὸ ζυγῶνω.
Τοῦ ἀγγίξα ἐλαφρὰ τὸν ὄμο καὶ τοῦ λέω:
«Καλέ μου, ποῦ ἔχουν πάρει τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα;»
Ὁ τόπος γέμισε μεμιάς μὲ φῶς θαμπωτικό.
Καὶ στράφτει. Κι' ἦταν...

- Μαρία : Ποιός;
- Μαγδαληνή : ᾠταν Ἐκεῖνος σ' ἕνα κύκλο φῶς ζωσμένος.
- Μαρία : Γυιέ μου χρυσέ μου, βασιλιά τῶν οὐρανῶν.
- Μαγδαληνή : «Γυναίκα μὴ μ' ἀγγίξης» μοῦ λέει κι' εὐτὺς
μέσα σὲ λάμψη κόκκινη ἀποσθύστηκε
κεῖνη ἢ θεϊκὴ μορφή.
Ταράχτηκα. Χιλιάδες ρόδα κόκκινα
χορεύαν στὸ μυαλό μου κι' ἀποσθούσα.
Κι' ὄντας συνήλθα ἢ ἐρημιὰ
τριγύρω μου βασίλευε γεμάτη μύρα,
παράδοξο μυστήριο, κρυφὲς λαχτάρεις.
- Ἰωάννης : Τὸ πῶς ἀνέστη τὸ πιστεύω.
Ἐξάλλου τούτη εἶν' ἢ ἐλπίδα μας.
Καὶ τούτη τὴν ὑπόσχεση ἔχει δώσει
σ' ἐμᾶς καὶ σ' ὄλους τοὺς πιστοὺς του.
Πῶς κατενίκησε τὸ θάνατο εἰν' ἀλήθεια
κι' ἄς δὲν ἐκοίταξα τὸ μνήμα τ' ἀδειανό.
Ἡ πίστη μου τὸ μολογεῖ. Καὶ τοῦτο
εἶναι σημάδι ἀλάθητο κι' ἀπ' τὴ ματιά.
- Μαγδαληνή : (Ἄλλοπαρμένη κοιτᾷ ἀπ' τὸ παράθυρο)
Μαρία, Ἰωάννη, ἐκεῖ. Νὰ ὁ Κύριος πέρα.
- Μαρία : (τρέχει) Γυιέ μου, χρυσέ μου...
- Ἰωάννης : Δάσκαλε...
- Μαγδαληνή : Κοιτάχτε πέρα στὸν ἐλαίωνα...!
Στ' ἄσπρα ντυμένος σὰ νεφέλη.
Δίπλα, τ' ἄρνοι πλεχτήκανε τὰ πόδια στὰ σκοινιά.
Κοιτάχτε ποὺ πασκίζει νὰ ξεπλέξει
τ' ἄρνοι τὰ πόδια καὶ νὰ τὸ γλυτώσει
ἀπ' τὰ τυράννια τῆς σκλαβιάς!
Τὸ φῶς χρυσὸ τὴν κεφαλή του περιβάλλει.
Νά! τοὺς Ἀγγέλους γύρω ψέλνουν,
γαλάζιοι, κόκκινοι, χρυσοί, γαλάζιοι ἀγγέλοι.
Κυριέ μου, Κυριέ μου, σῶσε μας!
Χαῖρε, τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς μας βασιλιά.
- Μαρία : Γυιέ μου, χρυσέ μου, ἡ παρουσία σου
τὸν οὐρανὸ μᾶς φέρνει ἔδω στὴ γῆ.
Πόσο κοκκίνησαν τριγύρω σου τὰ ἐλιόδεντρα!
Σὲ χαιρετᾷ κ' ἡ χωματένια φύση.
Γεμίζεις φῶς τὰ δόλια μου τὰ στήθη,
πῶχουν πιγῆ μὲς τὸν καῦμό σου.
- Ἰωάννης : Ξεπλέκεις τὸ σκοινὶ νὰ λευτερώσης
τ' ἀσήμαντο μὰ ἄθωο ἄρνι νὰ δείξης
πῶς καὶ τ' ἀσήμαντα ἔχουν σημασία
καὶ πρέπει νάχουν καὶ τὴν ἔγνοια μας.
Σ' εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴ
μπροστὰ στὰ μάτια μας νὰ δείξης τί εἶναι
ἢ καλωσύνη τῆς καρδιάς!
- Μαγδαληνή : Τὰ πόδια ξέπλεξε τ' ἄρνοι.
Κοιτάχτε πῶς τ' ἄθωο ἄρνι κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του!
Μὲ τί λαχτάρει τὸ φιλά...!
Κύριε, δοξάζω τὴν ἀγάπη σου,
μὴ ἀγάπη γιὰ τὸ καθετὶ καὶ τὸν καθένα.
- Μαρία : Ἀγάπη καὶ γιὰ τοὺς ἐχθρούς.

Σὲ χαίρομαι, καλὲ μου γυιέ, κι' ἄς μ' ἔχεις
μὲ πίκρα δυνατὴ ποτίσει.
Μὲ συγχωρεῖς ποῦ σά θνητὴ σὲ κοίταζα
κι' εἶχα λαχτάρεις μόνο τῆς θνητῆς.

- Μ α γ δ α λ η ν ή : "Α!
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Ὁ ἥλιός ξαφάνισε τὸ καθετί.
Τοῦ Κυρίου χάθηκε ἡ μορφὴ καὶ μόνο χρῶμα,
χρῶμα χρυσοῦ στ' ἀσήμε τῆς ἐλιάς χορεύει.
- Μ α γ δ α λ η ν ή : "Ἐφυγε ὁ Κύριος; Κύριε...
Χριστὸς Ἄνέστη. Νὰ χαροῦμε, νὰ χαροῦμε!
Θὰ τρέξω τὴν ἀνάσταση νὰ πῶ
στοὺς μαθητὲς καὶ στοὺς κρυφοὺς πιστοὺς
καὶ σ' ὅποιον ἀπαντήσω ποῦ θὰ θέλη
γιὰ τὸ Χριστὸ νὰ μάθη.
- Ἰ ω ά ν ν η ς : "Ἄς τὸν δοξάση ἡ πλάση.
Χάρὰ τρανὴ γιὰ σὲ ποῦ γέννησες
τὸν βασιλιὰ τῶν ὅλων.
Ἄλλὰ στὴν τόση μας χαρὰ θὰ πρέπει
ἡ λογικὴ τὸ βῆμα νὰ μετρήσῃ.
Θαρρῶ, μητέρα, ἴναι καιρὸς ν' ἀναπαυτῆς.
Τὴν πίκρα μας τὴν κέρδισέ ἡ χαρὰ.
Μὰ ἡ ἀντοχὴ μᾶς ξεγελᾷ πὼς τάχα ἀντέχει
μὲ τὴ χαρὰ καὶ πιὸ πολὺ.
Κι' ἐσὺ Μαγαδαληνὴ, θαρρῶ πὼς πρέπει νάχης
τὴν προσοχὴ ὀδηγήτρα.
Τώρα οἱ ἔχθροὶ θ' ἀνάψουν πιὸ πολὺ.
Ἡ ἀνάσταση τὰ σχέδιά τους ξεγέλασε
καὶ θὰ γεμίσουνε χολὴ καὶ ξύδι.
Ἐκδίκηση παντοῦ θ' ἀναζητοῦν.
Τὸ σέβας δὲν κρατοῦν στὰ στήθη
κι' εὐκολὴ λεία θ' ἀποζητοῦν. Φυλάξου.
"Ἄλλο ἴναι ἡ πίστη κι' ἄλλο ἡ προσοχή.
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Σὲ νοιώθω. Ἡ πείρα μίλησε τοῦ νοῦ.
Μὰ δὲ μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὴν καρδιά μου.
Ἐδῶ ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς: Τί νὰ σκεφθῶ
τὸ πὼς θὰ τὸ δεχτοῦνε οἱ Φαρισαῖοι;
Ἡ καθαρὴ καρδιά μὲ προστατεύει.
- Μ α ρ ί α : "Ὅ,τι ἡ καρδιά σου δείχνει, δέξου το.
Μὰ σκέψου καὶ τὸ λόγο τοῦ ἀδερφοῦ σου.
- Μ α γ δ α λ η ν ή : Ἡ ἀνθρώπινη δὲ μὲ νικάει πιά φύση.
Κεῖνος σταυρώθηκε μὰ γλύτωσε τὸν κόσμον.
Γιατὶ νὰ φοβηθῶ ἂν κηρύξω τὸ «Χριστὸς Ἄνέστη;»
Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἄγγιξα.
Τοῦ μίλησα καὶ μ' ἀποκρίθηκε...
- Μ α ρ ί α : Πάρε με στὸ κρεβάτι μου, Ἰωάννη.
Τὰ ξαφνικὰ μοῦ κόψανε τὰ πόδια
κι' ἀδυνατῶ νὰ κάμω κι' ἓνα βῆμα.
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Μετὰ χαρᾶς, μητέρα. Στὸν ἀγκῶνα μου στηρίξου.
"Ἐτσι ἀπαλά... Σιγά... κι' ἐγὼ
θὰ σὲ κρατῶ σὰν τ' ἀντιστύλι.
- Μ α ρ ί α : "Ἄς ἔχης τίς εὐχὲς τῆς κάθε μάνας.
Σ' ἐσένα θλέπω ὅλους τοὺς γιουούς,
πῶχουνε τὸν γονιό τους ἔγνοια.

Καλή σου μέρα, ἔσὲ Μαγδαληνή.
Τὰ λαμπερά σου μάτια ἀξίζουν κάθε χάρι
ἀφοῦ πρωτῶδες τὸ παιδί μου καὶ Θεό μας.
Ἡ χάρι τ' οὐρανοῦ στὴν κεφαλή σου.

(Φεύγει μὲ τὸν Ἰωάννη).

Μ α γ δ α λ η ν ή : Εὐλογημένη ἐσὺ μὲς τις γυναικίς.
Τὰ σπλάγχνα σου δεχτήκαν τὸ Θεό.
Τοῦτος μᾶς ἔσωσε ἀπ' τὸν Ἄδη.
Δικὴ μας πιὰ κι' ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.
Κι' ὅμως θὰ τρέξω σὲ κρυφούς καὶ φανερούς
τὸ μήνυμα νὰ φέρω τῆς ἀνάστασης.

(Ἀνοίγει τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγη καὶ βλέπει τὴ Σαλώμη)

Σαλώμη μου; Χριστὸς Ἄνέστη.
Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε καὶ πῆγε
ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς. Χαρά, χαρά, χαρά!

(Μπαίνει ἡ Σαλώμη κρατώντας ἕνα πανέρι,
ἐνῶ χυμᾶ ἡ Μαγδαληνή).

Σ α λ ὡ μ η : Σιγά, Μαγδαληνή, τ' αὐγά.
Ἵχθού, σοῦ τάραξε τὸ λογικό, καυμένη.
Ἔ! πρόσεχε. Τὰ μάζεψα πρῶτ' καὶ τᾶβρασα
νὰ φάη ἡ Μαρία κι' ὁ Ἰωάννης.
Κι' αὐτοὶ τὸ πήρανε κατάκαρδα.
Δὲ λέω, ἡ Μαρία μητέρα ἴνα.

Μ α γ δ α λ η ν ή : Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ὀλοζώντανο.
Πρῶτη φορὰ στὸν κῆπο τοῦ Ἰωσήφ
τὰ μυρωδάτα ρόδα νὰ μυρίζη.
Τὴ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τοῦτο τὸ παράθυρο
ἐκεῖ κοντὰ στὴν πρώτη ἐλιά ἐκεῖ δὰ
πού τώρα χάρωπό τ' ἀρνὶ βοσκίζει.
Εἶχαν τ' ἀρνιοῦ τὰ πόδια στὸ σκοινὶ πλεχτῆ
κι' αὐτὸς γονάτησε τ' ἀρνὶ νὰ λευτερώση,
κι' ὁ τόπος γέμισε τριανταφυλλένιο φῶς
καὶ μύρισε ὁ ἀγέρας ἀγιοσύνη.

Σ α λ ὡ μ η : Καλέ, τις μέρες τοῦτες ἔχω ἀκούσει
ἕνα σωρὸ θαυμάσια πράματα πού πιὰ
τὸ λογικό δὲν τὰ χωρεῖ κι' ἄς ἔχω πίστη.

Μ α γ δ α λ η ν ή : Μὰ τὸ ὑποσχέθηκε, Σαλώμη.
Θ' ἀναστηθῆ τὴν τρίτη μέρα γιὰ νὰ πάη
ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς.
Γιατὶ κοιτᾶς, λιγόπιστη;
Τί ἀπόδειξη ζητᾶς γιὰ νὰ πιστέψης;
Θέ μου! Νὰρχότανε ξανά ἡ μορφὴ του
σ' αὐτὰ τὰ σπίτια...

Σ α λ ὡ μ η : Μέγας ὁ πόθος σου, Μαγδαληνή.
Κι' ὁ μέγας πόθος συνταράζει
κι' ἀλλοφρενιάζει ὁ ἄνθρωπος.

Μ α γ δ α λ η ν ή : Ἀπόδειξη ζητᾶς, τὸ νοιώθω.

Σ α λ ὡ μ η : Τοῦτα τ' αὐγά τὰ μάζεψα καὶ τᾶβρασα.
Εἶν' ἄσπρα σὰν βαμπάκι.
Ἄν τὸ ἄδικα χυμένο ἀπ' τὰ καρφιά
τοῦ Κυρίου αἷμα στάξη καὶ τὰ βάψη...
Πιστεύω πιὰ στὸ λόγο σου κι' ἀναφωνῶ μαζί σου
«Χριστὸς Ἄνέστη». Ἄλλοιῶς...

- Μαγδαληνή : (Σιωπᾶ λίγο. Κοιτάζει στὸν οὐρανὸ).
 Ἄς λυπηθῆ ὁ Θεὸς τὴν λίγη πίστη σου
 κι' ἄς βάλῃ αὐτὰ τ' αὐγὰ στὸ χρώμα τοῦ αἵματος...
- Σαλώμη : (Ξεσκεπάζει τὸ καλάθι καὶ βγάξει ἓνα κόκκινο αὐγὸ).
 Κοκκίνησαν τ' αὐγὰ. Χριστὸς ἀνέστη.
 Μαγδαληνή, Χριστὸς Ἄνέστη.
- Μαγδαληνή : Χριστὸς Ἄνέστη. (Κτυποῦν τὴν πόρτα)
 Ἔχει πιά φέξη κι' ἔρχεται ὁ λαὸς
 τὴ μάνα τοῦ Χριστοῦ μας νὰ κοιτάξῃ.
 (Μουμουρητὰ πολλὰ)
 Δικοί μας (Ἄνοίγει). Χριστὸς Ἄνέστη
 (Μπαίνει κόσμος).
- Κάποιος : Ὁ Κύριος ἀναστήθηκε.
- Μαγδαληνή : Χριστὸς Ἄνέστη.
- Σαλώμη : Ὡ πάρτε αὐγὰ ποὺ τᾶθαψε ὁ Χριστὸς.
 Κτυπήστε, Χριστιανοί μου, κι' εὐχηθῆτε.
 «Χριστὸς Ἄνέστη» καὶ μᾶς λύτρωσε
 ἀπ' τοῦ θανάτου τὰ δεσμά.
- Μαγδαληνή : (Ἐνῶ παίρνουν αὐγὰ)
 Δὲν εἶναι κύριος μήτε δοῦλος
 σ' αὐτὴ τὴ γῆ.
 Ἴσοι κι' ἀδέρφια, γιοιὸ κοινοῦ πατέρα.
 Δὲν εἶναι θάνατος παρὰ ζωὴ,
 ζωὴ στὴ γῆ, ζωὴ στοὺς οὐρανοὺς.
 Πετάχτε πέρα πιά τὴ λογικὴ,
 ἢ πίστη τώρα κυβερνᾶ.
 Χαρά, παντοῦ χαρά, παντοῦ χαρά!
 (Κτυποῦν τ' αὐγὰ).
 Χριστὸς Ἄνέστη, Χριστιανοί.
- Ὅλοι : Χριστὸς Ἄνέστη.
 (Ψάλλουν Χριστὸς Ἄνέστη).

ΕΒΔΟΜΗ ΠΡΑΞΗ

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ*

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΩΑΝΝΗΣ

ΜΑΡΙΑ

ΣΑΛΩΜΗ

ΘΩΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

(Δωμάτιο έβραϊκού σπιτιού)

- Ἰωάννης : Ἠσύχασαν τὰ πάθη, μάνα τοῦ Χριστοῦ.
Ὁ χρόνος, ποῦ πρααίνει κάθε πόνο,
μέ λάδι ἀλείφει τις πληγές
ἢ δυναμώνει τήν ψυχή νά συνηθίσῃ.
- Μαρία : Ἐξόν ἀπό τόν πόνο τοῦ χαμένου γιου.
Ἰωάννης : Τό ξέρω ὁ Κύριος μέ τό γήινο του τό σῶμα
δέν εἶναι πιά κοντά μας.
Ὅμως τό πνευμά του τριγύρω φτερουγᾶ
κι' ἡ μνήμη τῆς ἐπίγειας του ζωῆς
μές τήν καρδιά μας ζῆ.
Τάχατε τούτα δέ δηλώνουν σίγουρα
τήν παρουσία του ἀνάμεσά μας;
- Μαρία : Τό γήινο σχῆμα γιά τή μάνα
ἔχει μιάν ξέχωρη ἀξία.
Ἡ μάνα ζῆ γιά περιποίηση τῶν παιδιῶν.
Στόν ἀργαλειό δουλεύει νά τοὺς φάνῃ
μαστορικά χιτώνια,
τό φαγητό ἐτοιμάζει γιά τόν ἅγιο δείπνο,
τά καθαρίζει — σῶμα καί ψυχή —
τά προστατεύει, τά ὀδηγεῖ,
καί προπαντός μοιράζεται μαζί τους
τή λύπη καί χαρά.
- Ἰωάννης : Μητέρα τοῦ Θεοῦ, νά μήν ξεχνᾶς τήν ἐντολή
τοῦ Γιου σου στό σταυρό.
Ἐγὼ ἔμαι τό παιδί σου. Ἐσὺ ἡ μητέρα μου...
- Μαρία : Εὐχαριστῶ, Ἰωάννη, γιά τή θερμὴ τῆς καρδιάς σου,
γιά τήν εὐγένεια καί προσήλωσή σου.

* Μεταδόθηκε ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸν Ἰδρυμα Κύπρου στίς 15.8.64.

- Κι' ἀκόμα εὐχαριστῶ τὴ μάνα σου, πού ζεῖ μαζί μας,
κι' ὄλα μοιράζεται: τὸν κόπο τοῦ σπιτιοῦ,
τὸν κίνδυνο καὶ τὴν εὐθύνη.
Ἡ μάνα, Ἰωάννη, δὲν ξεχνᾷ.
Μαυροφορεῖ παντοτινὰ ἡ ψυχὴ της
γιὰ τὸ χαμένο της παιδί· κι' ἄς ἦτανε Θεός.
- Σ α λ ὶ μ η : (μπαίνοντας) Ἔχει πολλὴ χλωμάδα ἢ ὄψη σου,
ὦ μάνα τοῦ Χριστοῦ· μάς.
- Μ α ρ ί α : Προμήνυμα γιὰ κοίμησή.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Δὲν ἔνοιωσε ἡ ψυχὴ μου τέτοιο κάλεσμα.
Θαρρῶ· ὁ Θεός θὰ τὸ θελήσῃ
μ' ἓνα σημάδι σίγουρο νὰ στείλῃ
σ' ἐμὲ μαντᾶτο τέτοιο, σοβαρό.
- Μ α ρ ί α : Πιστεύεις στὸ προμάντεμα, Ἰωάννη;
Σ α λ ὶ μ η : Ἐγὼ πιστεύω. Τ' ἄσπρα μου μαλλιά
πολλὰ γνωρίσανε γιὰ τέτοια μυστικά μαντᾶτα.
Σὲ περασμένα χρόνια τέτοιες ὄπτασιές
κι' ὄραματα στὸν ξύπνιο εἰδοποιούσαν.
Ἄλλες φορὲς στὸν ὕπνο τ' ὄνειρο
κατέβαινε μὲ ζωγραφιὲς καὶ διαλαλοῦσε
χωρὶς φωνή, χωρὶς γράφή, πὼς θὰ συμβῆ
τὸ τάδε καὶ τὸ τάδε.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Ἔχει ἡ ψυχὴ τοὺς μυστικούς της κραδασμούς.
Μ α ρ ί α : Ἀγαπητοί μου, νοιώθω βᾶρος περίσσο
νὰ κατεβαίνῃ στὸ κεφάλι μου
κι' ὁ λογισμὸς μου σὰ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴ γῆ.
Παρακάλῶ μονάχη ἀφήστε με νὰ νοιώσω
ξεκάθαρα τὸ μήνυμα πού πέφτει
σάμπως ἀχτίδα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Πᾶμε, μητέρα. Ὁ ἀδερφὸς πρὶν λίγο
σ' ἀναζητοῦσε γιὰ δουλειὲς τῆς ἐκκλησίας.
- Σ α λ ὶ μ η : Τὸ δείπνο θὰ ἐτοιμάσω, γιατί θάρθουν
ἀπὸ ἄλλες πόλεις ἀδερφοί.
Γλυκειὰ κυρά μου, ἂν μ' ἔχεις χρεῖα
μπορῶ νὰ μείνω δίπλα σου ἢ πιὸ ἔξω
στὸ λιακωτὸ προσμένοντας νὰ μὲ φωνάξῃς.
- Μ α ρ ί α : Ὅχι, καλή μου. Τέτοιες ὄρες μόνο
μὲ τ' ὄραμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς ἀρκεῖται
ὁ λογισμὸς.
(Φεύγουν Ἰωάννης καὶ Σαλώμη)
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Χαίρε, Μαρία κεχαριτωμένη.
Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.
- Μ α ρ ί α : Ὅση γνωστὴ παλιῶν μου ὄπτασιῶν,
τότε πού πιὸ εὐκόλα ἡ ψυχὴ κοιτοῦσε,
τὸ μήνυμά σου ἀκούω.
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Τῶν οὐρανῶν ὦ πλατυτέρα,
κοντὰ του σὲ καλεῖ ὁ Θεός.
- Μ α ρ ί α : Ψυχὴ καὶ σῶμα θὰ ἐτοιμάσω,
γιατὶ μπροστὰ στὸν Κύριο ἀλαφρῆ
ἀπὸ ψυχῆς καὶ σώματος ἀνάγκες
πρέπει νὰ γονατίσω.
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Τῶν οὐρανῶν οἱ πύλες περιμένουν
τὴν εἰσοδὸ σου, ἐσέ, ὦ Κυρία τῶν Ἀγγέλων.

- Μαρία : Ἡ καθαρὴ ψυχὴ δὲν ἔχει χρεια καμμιά
παρὰ τὴν συγκατάνευση Ἐκείνου,
τὸ πᾶν ποὺ ὀρίζει.
- Ἄγγελος : Ἀπόστολοι ἀπ' τὰ πέρατα τῆς γῆς
ὀδεύουν τώρα στὴ Γεθσημανή,
ἐδῶ ποὺ κατοικεῖς,
νὰ παραστοῦν στὴν κοίμησὴ σου.
- Μαρία : Στῶν οὐρανῶν τὴν προσταγὴ ὑπακούω.
- Ἄγγελος : Στ' ὄρος τῶν Ἐλαιῶν θὰ περιμένῃ ὁ Κύριος
τῆ μουσικῆ σου προσευχῆ.
Τριγύρω ἀγγέλοι θὰ σοῦ παραστέκουν
στὴν τελευταία σου γῆϊνη ὀμιλία.
- Μαρία : Ἡ μνήμη ὡς ἄρωμα βαρὺ
μὲς τὴν καρδιά μου μένει,
μνήμη μεγάλων γεγονότων.
Ἐτοῦτα ὑπῆρξαν ἡ ζωὴ μου
κι' ἡ ἄπολογία μου.
- Ἄγγελος : Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς
θὰ θάψουν τὸ φθαρτὸ κορμὶ σου.
Μὰ τοῦ κορμοῦ ἡ οὐσία μαζί
μὲ τὴν ψυχὴ θ' ἀνέβῃ στὸ Θεό.
- Μαρία : Κατὰ ποὺ λὲς θὰ πράξω.
Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς συχνὰ
ὁ γυιός μου περιδιάβαζε.
Ἄλλὰ δὲ νοιώθω πῶς ἡ οὐσία
φθαρτοῦ κορμοῦ θὰ πάῃ μὲ τὴν ψυχὴ
στοὺς κόσμους τ' αὐλοῦ καὶ τ' ὀράτου;
- Ἄγγελος : Τῶν θείων βουλῶν τὰ ἀξειδιάλυτα
ποιός μπορεῖ νὰ ξεδιαλύσῃ;
- Μαρία : Σωστὰ μιλάς, πολίτη τ' οὐρανοῦ.
Πάντα ἡ περιέργεια τοῦ θνητοῦ ζητᾷ νὰ μάθῃ.
Δύναμη θεία μὰ κι' ἐπικίνδυνη
ἐτοῦτη ἡ περιέργεια τῆς ψυχῆς.
- Ἄγγελος : Χαίρε, Μαρία κεχαριτωμένη.
Σὲ καρτεροῦνε οἱ οὐρανοί. (Φεύγει)
- Μαρία : Γυιέ μου, Ἰωάννη! (σὲ λίγο) Ἰωάννη...
- Σαλώμη : (ἀπ' ἔξω) Σὲ δυὸ λεφτά, χρυσοῦ κυρά μου,
νὰ τὸν φωνάξω ἀπὸ τὸν κῆπο.
Γυιέ μου, Ἰωάννη, ἀνέβα... (μπαίνει)
Πόσο χλωμὴ μοῦ φαίνεσαι, χρυσοῦ κυρά!
Κι' ὁμῶς τριγύρω στὸ κεφάλι σου ἕνας κύκλος
ὀλόχρυσος λαμποκοπᾷ.
Χρυσὴ κυρά μου, νοιώθεις τίποτα...
ποὺ νὰ μπορῶ νὰ σὲ συνδράμω;
Πισῶ! τὰ χέρια σου, χρυσοῦ κυρά, ξασπρίζουν
σὰν τῶν λευκῶν τριαντάφυλλων τὸ χρῶμα.
Καὶ γίνεσαι, χρυσοῦ κυρά μου, σὰν ἀγέρας...
- Μαρία : Τὸ λόγο γρήγορα θὰ μάθῃς,
ἀγαπημένη μεταξὺ τῶν γυναικῶν.
Ἡ ἀγάπη σου μπορεῖ καὶ ξεχαρίζει
κάποια τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μου ἀλλάγματα.
Κι' αὐτὸ ἄποδείχνει κι' ὄλας τὴν ἀγάπη σου.
Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ.

Στή θλίψη μου ἡ ἀγάπη σας μοῦ στάθηκε
σύλλογος στηριχτικός.

Ἰωάννης : (μπáινει) Μητέρα, μητέρα τοῦ Θεοῦ,
τί θαυμαστό συμβαίνει κι' ἀχτινοβολεῖς;
Τὰ μάτια μου ἀποροῦν πῶς τέτοια χρώματα
λαμπρὰ σκορπᾶνε γύρω σου!
Κι' ἔχει ἐδῶ μέσα ἕνα ἄρωμα χυθῆ
σὰ νᾶναι ἀπὸ ἄλλο κόσμος
πιὸ δίκιο, πιὸ λαμπρὸν ἀπ' τὸ δικό μας!
Στ' αὐτιά μου ἀχοὶ παράξενοι ἀντηχοῦν
καὶ κάποιες μελωδίες πρωτάκουστες.

Μαρία : Πῆρα τὸ μήνυμα τῆς κοίμησής μου.
Κι' ἐσεῖς πᾶ νοιώθετε σημάδια τοῦ μηνύματος.
Ἐτοιμαστῆτε νὰ παρασταθῆτε
στὶς τελευταῖες ἐπίγειες μου στιγμές,
χρυσές στιγμές γιατί τίς ζω κοντά σας.
Ἀγαπητή μου, ἐτοίμασε στὰ λιακωτὰ τὸ στρῶμα μου,
ἀπλᾶ σεντόνια, καθαρὰ, τὰ πιὸ λιτά,
ὅπως λιτὴ κι' ἀπλῆ ἔναι κι' ἡ ψυχὴ μας.
Στὸ πιὸ λιτὸ χιτῶνι νὰ μὲ ντύσετε.
Καὶ λίγες γλάστρες γύρω ν' ἀποθέσετε
γιὰ νὰ θυμίζω τί εἶναι τὰ λουλούδια
καὶ τὰ βασιλικά σὲ μιὰ νοικοκυρά.
Στὸν ἀργαλειό μου νὰ μὴν κόψετε τὸ φάμμα,
παρὰ ὅταν πιά θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας.
Τὸ λιακωτὸ νὰ λάμπη καθαρὸ
δειγμα νοικοκυρᾶς.
Κι' ἐσύ, Ἰωάννη, δόσε μου τὸ χέρι σου.
Βοήθησέ με ν' ἀνεβῶ στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν,
ἐκεῖ ποῦ κάποτε ὁ καλός μου δίδαξε.
Ἐκεῖ στερνὴ φορὰ μὲ γήϊνο σχῆμα,
μὲς τῆ χαρὰ τῆς προσευχῆς, θὰ συνδεθῶ
μ' ὅ,τι τὰ πάντα διαφεντεύει
καὶ κυβερνᾶει σοφά.
Τὴν προσευχὴ κι' ἔξομολόγηση
ψυχῆς ἀνάγκη λέγω.
Μὲ αὐτὰ θὰ ἐτοιμαστῶ.

Σαλώμη : Χρυσὴ κυρά μου, πῶς ἀναχωρεῖς
κι' ἔρμους ἀφήνεις ὄλους;

Μαρία : Δὲν εἶναι πρέπον νὰ θρηνῆς.
Καταλαβαίνω: ὁ χωρισμὸς πληγώνει
κι' ἄς εἶναι χωρισμὸς γιὰ σύνδεση μὲ τὸ Θεό.
Ἀλλὰ πολὺ θὰ μὲ τιμῆσης
ἂν ψύχραιμη σταθῆς στὶς τελευταῖες μου ὥρες.

Σαλώμη : Κι' ὅμως ἀφήνεις ὄλους!

Μαρία : Ἡ μνήμη μου θὰ μένη ἀνάμεσά σας
κι' ἡ συλλογὴ σας θὰ μ' εὐφραίνει.
Καὶ τὴν ψυχὴ στοὺς οὐρανοὺς εὐφραίνει
τῆς γῆς ἡ φήμη ἡ ἀγαθὴ
κι' ἡ ἀναφορὰ τῶν φιλικῶν προσώπων.
Ἀκούτε; Οἱ μελωδίες πληθαίνουν, ποῦ σημαίνει
τῆς κοίμησής μου ζύγωσε πιά ἡ ὥρα.
Ἀκούω μιλήματα γνωστά,
Θαρρῶ οἱ ἀπόστολοι γυρίζουν
ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς νὰ μοῦ παρασταθοῦν.

- Πάντα κοντά σας θάμαι, ανάμεσά σας.
 Πρεσβεία για σας και σύσταση για τὸ Θεό.
 Πάμε, Ἰωάννη, (προχωρῶσιν) Χαίρω
 πὺθ ἴα δικά σου χέρια τ' ἄξια θά μοῦ κλείσουν
 τὰ βλέφαρα στὸ νεκρικό κρεβάτι.
 Ὑπῆρξες τέλειος γυιὸς καὶ τέλειος φίλος
 καὶ τέλειος μαθητής.
 Σ' ἐσένα θ' ἀποκαλυφθοῦν τὰ πάντα,
 ὅσα θνητοῦ ὀφθαλμοὶ νὰ δοῦνε δὲ μποροῦν.
 Ἡ καλωσύνη κι' ἡ ἀγάπη δεύτερος
 παράδεισος στὴ γῆ εἶναι. (Φεύγουν)
- Σ α λ ὡ μ η : Πωπῶ! Θάρθοῦν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς
 οἱ ἀπόστολοι;
 Θάρθῃ καὶ κόσμος νὰ παρασταθῇ
 στὴν κοίμησιν καὶ νὰ φιλήσουν
 τὸ λείψανό της τὸ σεπτό; (Κτύπημα)
 Νὰ κι' ὄλας ἔρχονται! Θεέ μου, τέτοια δύναμη
 ὁ νοῦς νὰ κλείη τ' ἀνθρώπου! (Κτυπᾶνε)
 "Ἀνοιξε κι' ἔμπα. Εὐπρόσδεχτος
 στὸν οἶκό μας εἶν' ὁ καθένας. (Μπαίνει ὁ Θωμᾶς)
 Ἐσύ, Θωμᾶ; Καὶ πρῶτος φτάνεις;
 Δύσπιστος εἶσαι κι' ἦρθες νὰ σιγουρευτῆς;
- Θ ω μ ᾶ ς : Τὸ χέρι σου φιλῶ, σεπτὴ κυρά μου.
 Μὰ τὴν ἐρώτησή σου δὲν καταλαβαίνω.
 Περαστικὸς ἀπ' τὴ Γεθσημανὴ εἶμαι
 καὶ πάω μακρῶς.
 Πέρασα γιὰ νὰ προσκυνήσω τὴν κυρά,
 τὴν Παναγία τὴ δέσποινα.
- Σ α λ ὡ μ η : Στ' Ὀρος τῶν Ἑλαιῶν μὲ τὸν Ἰωάννη ἀνέβηκε
 γιὰ τὴ στερνὴ της προσευχῆς.
- Θ ω μ ᾶ ς : Τί λές, κυρούλα; Τί ἐννοεῖς;
 Στ' ἀλήθεια, κάτι ἀλλόκοτο καὶ ξένο
 στὸν γύρω ἀγέρα βασιλεύει.
 Νοιώθω μιὰ ἀνατριχίλα νὰ περνᾷ παντοῦ,
 μιὰ μυρουδιά ἀσυνήθιστη
 καὶ μιὰ γαλήνη... μιὰ γαλήνη,
 σὰν τὴ γαλήνη τοῦ θανάτου.
- Σ α λ ὡ μ η : Ἡ Παναγία θὰ κοιμηθῇ.
 Θ ω μ ᾶ ς : Τί λές, καλὲ κυρούλα;
 Σ α λ ὡ μ η : Τῆς ἦρθε οὐράνιο μῆνυμα.
 Δὲν ξέρω πῶς! Μὲ φώτισιν τοῦ νοῦ,
 μὲ κτυποκάρδι ἢ μὲ ἄγγελου λαλιά!
- Θ ω μ ᾶ ς : Πολὺ θὰ τῶθελα ἀπ' τὴν ἴδια
 τοῦτο ν' ἀκούσω. Ξέρεις...
 καμμιά φορὰ παρεξηγᾶς τὸ λόγο
 χωρὶς μιὰ πρόθεση κακῆ...
 ἔτσι τυχαῖα.
- Σ α λ ὡ μ η : Ὁ δύσπιστος Θωμᾶς... σὰ νᾶσαι
 ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων.
- Θ ω μ ᾶ ς : Ἡ σιγουριά μ' ἀρέσει.
 Μὲ τὸ δικό μου μάτι,
 μὲ τὸ δικό μου αὐτί,
 μὲ τὴ δική μου ἀφή
 θέλω ν' ἀντιλαμβάνωμαι τὸ καθετί.

- Σ α λ ώ μ η : Κι' ὕστερα λές δέν εἶσαι ἀπό τὸ γένος
τῶν ἔθνικῶν Ἑλλήνων.
Ἄν θές περίμενε στό προαύλιο.
Θ' ἀργήσουν λίγο νά γυρίσουν.
Ἐδῶ τὰ πάντα θά ἐτοιμάσω γιὰ τὴν κοίμηση.
- Θ ω μ ᾶ ς : Κι' ἂν τὸ πιστεύω, δυσπιστῶ.
Ὡστόσο νά προσμένω δὲ μπορῶ.
Πνευματικές δουλειές με βιάζουνε νά φύγω.
Τὸ χρέος φοβοῦμαι τὸ πνευματικό.
Κι' ὁ χρόνος φεύγει σὰ νερὸ καὶ σὰν ἀγέρας.
- Σ α λ ώ μ η : Τότε Θωμᾶ, ἔμε στό καλὸ
καὶ θά σέ βρῆ τὸ μήνυμα στὴν ὥρα του.
Ἄν καὶ νά ξέρης, ἡ ψυχὴ τοῦ δὺσπιστρου
δύσκολα παίρνει τὸν παλμό.
Καὶ τώρα ἐμπρός, γιὰτ' εἶναι ἀνάγκη
τὰ πάντα νά ἐτοιμάσω. Στὸ καλὸ.
- Θ ω μ ᾶ ς : Νὰ μοῦ τὴν προσκυνήσης...

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Μπροστὰ στὸν τάφο τῆς Παναγίας)

- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Ἰωάννη, τώρα πιά μπορεῖς
νά προχωρήσης σ' ἄλλους τόπους.
Στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια καὶ στὴν Ἔφεσο
καὶ στὸ νησί τῆς Πάτμου σὲ προσμένει
τὸ χρέος τοῦ ἀπόστολου.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Ὅραμα θεῖο, γι' αὐτὸ στὸ πλάϊ τοῦ τάφου
ἔδω στὸν κῆπιο τῆς Γεθσημανῆς
κάθομαι καὶ προσμένω κάποια φώτιση.
Τὸ μήνυμά σου πιά με ἀποδεσμεύει
νά βρίσκωμαι στὰ χῶματα ἐδωνά.
Γιὰτὶ τὸ χρέος τοῦ γιουῦ δὲ σβύνει
κι' ἄς ἔχει ἡ μάνα κοιμηθῆ
στὸν ὕπνο τ' οὐρανοῦ.
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Ὅπου κι' ἂν πᾶς ἡ μνήμη της σ' ἀκολουθεῖ
κι' ἡ φώτισή της κι' ἡ πρεσβεῖα της.
Κι' ἀκόμα στὸ νησί τῆς Πάτμου
ἕνας καινούργιος κόσμος ἀόρατος,
προφητικός,
σὲ νοῦ παραδαρμὸ θά σοῦ φανερωθῆ.
Μὲ φτερωτὸ φτερὸ θά τὸν περάσης
στὸ λόγο τὸν ἑλληνικὸ τὸν πιὸ μεγάλο, τὸν
ἀποκαλυπτικό.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Εὐχαριστῶ τὸν Κύριο καὶ Θεό μου
γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ ἐναποθέτει
στοὺς ὤμους μου καὶ στὴ συνείδησή μου.
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Χαῖρε Ἰωάννη, ἀγαπητὲ τοῦ πέμπσαντός με,
πιὸ ἀγαπητὲ μὲς τοὺς ἀγαπητούς. (Φεύγει)
- Σ α λ ώ μ η : Θωμᾶ. Ὁ Ἰωάννης κάθεται
πλάϊ στὸν τάφο τῆς κυρᾶς μας
- Θ ω μ ᾶ ς : (μπαίνοντας) Ἰωάννη!
- Σ α λ ώ μ η : (μπαίνοντας) Παιδί μου!
- Θ ω μ ᾶ ς : Σὲ κόσμους ἄλλους τὸ μυαλό σου ὀδεύει;

- Σ α λ ώ μ η : Παιδί μου, τάχατε κακό
ἢ ἀσθένεια δέρνει τὸ κορμί σου
ἢ κάποια τοῦ μυαλοῦ σου παραζάλη;
- Θ ω μ ᾶ ς : Ἰωάννη. Ἐγὼ ὁ Θωμᾶς σοῦ κραίνω.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Θωμᾶ! Μητέρα.
- Σ α λ ώ μ η : Παιδί μου!
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Ὅραμα μ' ἀναστάτωσε, φωνὴ
ἀγγέλου, πού μετᾶφερνε
βουλή Κυρίου.
- Σ α λ ώ μ η : Παιδί μου, τρέμω πιά τὰ ὄράματα.
Φοβοῦμαι ν' ἀπομείνω μόνη
στὸν κόσμο αὐτὸ κι' ἄς εἶναι
κόσμος περαστικός.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Ἡσύχασε, μητέρα. Τοῦ ἀποστόλου
τὸ χρέος με πρόσταξε ν' ἀκολουθήσω.
Τὴ λύτρωση ζητᾷ ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.
Μὰ δὲ γνωρίζει ποιά εἶναι ἡ ἁμαρτία
καὶ πῶς θὰ λυτρωθῆ.
Μένει σ' ἐμᾶς, πὺ ἡ φώτιση
μᾶς ἔχει ἀποκαλύψει τ' ὅ,τι πρέπει
κι' ὅ,τι μπορεῖ ὁ θνητὸς νὰ νοιώσει,
μένει σ' ἐμᾶς νὰ τὸν συνδράμουμε
νὰ βρῆ τῆς ἀρετῆς τὸ δρόμο
τὸν ψυχασώστη.
- Σ α λ ώ μ η : Ὁδηγητὴς ὁ Κύριος κι' ἡ καρδιά σας.
Ἐγὼ ἔμαι, γιέ μου, ἀπλὴ γυναίκα
πού χαίρομαι σ' ἐκεῖνο, πού σᾶς δίνει
χαρὰ
κι' ἀνησυχῶ στὴν ἀναταραχὴ σας
καὶ τρέμω προπαντὸς τοὺς χωρισμούς.
Μὲ συμπαθῶς ἂν κάποτε πιὸ πέρα
ἀπὸ τὸ φυσικὸ ἀπαιτῶ.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Κανένας δὲ μπορεῖ νὰ παραπονεθῆ
γιὰ τὶς λαχτάρες τῆς μητέρας.
Πάντα τὸ δίκιο εἶναι μαζί της.
Θωμᾶ, ἀποξεχαστήκαμε μιλῶντας
μὲ τὴ μητέρα κι' ἄδικα
κι' ἐσὲ στεναχωρήσαμε.
- Θ ω μ ᾶ ς : Ἄργησα νᾶρθω. Ὁμολογῶ τὸ κρῖμα μου.
Πῆρα τὸ μήνυμα μὰ ἐνόμιζα
πὼς λίγη ἀργοπορία δὲ θὰ με ζήμιωνε.
Ἐξάλλου ὄλο μπερδεύομαι μὲ νέες δουλειές
πού δὲν τὶς προλαβαίνω.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Γιατὶ ὄλα θέλεις νὰ περνᾶνε
ἀπὸ τὰ δυὸ σου χέρια.
- Θ ω μ ᾶ ς : Κακὴ συνήθεια, καλὴ, δὲν ξέρω.
Μὰ στὰ δικά μου χέρια μόνον ἐμπιστοσύνη
ἔχω καὶ δείχνω.
- Σ α λ ώ μ η : Ἡ δυσπιστία σὲ τρώει!
Τὶς προάλλες πέρασε ἀπ' τὸ σπῖτι
καὶ καθαρὰ τοῦ μίλησα.
Τῶνοιωσε, μοῦ εἶπε, πὼς ὁ ἀγέρας
ἄλλαξε τοῦ σπιτιοῦ.

- Μὰ πίστεψε; Ἄμφιβάλλω. Κι' ἔχασε τὴ σύναξη.
- Ἰωάννης : Ὁταν μιά θεία στιγμή; Θωμᾶ.
 Στ' ἀπλό κρεβάτι της ἀποκοιμήθηκε
 ἡ μάνα τοῦ Θεοῦ, ἡ κυρά καὶ μάνα μας.
 Δίσκος χρυσός με φῶς λαμπροῦ ἡλίου
 περιβάλλε τ' ἀγνό της πρόσωπο.
 Ἐμεῖς τριγύρω καθισμένοι μέσα στ' ὄραμα
 τοὺς οὐρανοὺς με τοὺς ἀγγέλους ξεχωρίζαμε
 π' ἀνεβοκατεβαίνανε ἀπορῶντας
 γιὰ τέτοια ἀγνότητα κι' ἀγιότητα.
 Ψηλά μέσα σὲ φῶς, πού δὲν ξεχώριζες
 σὲ ποῖο σημεῖο τὴν εἶχε τὴν πηγὴ του
 τὸ Περιστερί κοίταγε με τὸ σοφὸ τοῦ μάτι
 καὶ τὴν ψυχὴ περίμενε.
 Κι' ἀρχάγγελος σὲ τάσι χρυσαφί
 με πέταγμα κλιμακωτὸ κι' ἀργὸ
 σὰν κατανυχτικὸ
 ἀνέβαινε μὲς τοῦ φωτὸς τὸν χρυσοκορνιακτὸ
 κι' ὀδήγαε τὴν ψυχὴ.
 Καὶ πίσω του μιὰ οὐσία σὰν ἀξειδιάλυτη —
 δὲν ξέρω πῶς νὰ τὴ χαρακτηρίσω —
 ἀκολουθοῦσε τρεμολάμποντας
 καθὼς τὸν Γαλαξία.
 Θωμᾶ! Τὸ λιακωτὸ ἦταν οὐρανός.
 Δὲν ἦταν γύρω στύλοι, μήτε
 ταβάνια ἢ γείσα, δὲν ὑπῆρχανε πεζούλια,
 ἀλλὰ πλατὺς ὀρίζοντας.
- Σαλώμη : Κι' εἶχε μιὰ ξέχωρη ὁμορφιά ἡ κυρά μου
 σὰν εὐτυχία μετὰ τὴν γέννα,
 σὰν καλωσύνη ὅταν θηλάζεις βρέφος,
 χαμόγελο ὡς κοιτᾷς τὸ πρωτοθάδισμα
 με τ' ἀσταθὴ του ποδαράκια,
 καὶ μέτωπο λευκὸ γονιοῦ πού δέχεται
 τὸν ἔπαινο γιὰ τοῦ παιδιοῦ τίς προκοπάδες.
- Ἰωάννης : Στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς ἐδῶ
 τὴ θάψαμε κατὰ τὴν ἐντολὴ της.
 Πένθος καὶ λύπη δὲ χωροῦσε στὴν καρδιά μας.
- Σαλώμη : Ἡ λογικὴ δὲ γονατᾶ
 τῶν γυναικῶν ἐμᾶς τὰ στήθη.
 Ἐμεῖς τὴν κλάψαμε.
- Ἰωάννης : Κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ κατὰ τὴν προσταγὴ του.
 Κι' ἐνώθηκε με τὴν οὐσία πὰ τοῦ Θεοῦ.
- Θωμᾶς : Πολὺ με βασανίζει ἡ ἀργητὰ μου.
 Μοῦ στέρησε ἕνα χρέος.
 Νὰ παραστέκεσαι στὴν κοίμησή εἶναι
 πράξη εὐλαθητικὴ.
- Ἰωάννης : Ἐνα δὲ νοιώθω ἀπ' ὄλ' αὐτὰ
 τὰ θαυμαστά.
 Τὴν ἀξειδιάλυτην οὐσία π' ἀκολουθοῦσε
 τ' ἀρχάγγελου τὸ πέταγμα πρὸς τὰ ψηλά.
 Ὁταν ἡ λάμψη ἀπ' τὸ κορμί της,
 ἡ νοικοκυρωσύνη κι' ἡ ἀρετὴ της;
 Ἦτανε τὰ στοιχεῖα, πού πλάθουνε
 τὸν θεμελιὸ τοῦ γῆϊνου μας κορμιοῦ;

- "Ήτανέ ἡ μνήμη ἡ ἐπίγεια,
 ποῦ τὴν τραβάει μαζί της ἡ ψυχὴ;
 Μοῦ τυραννεῖ ἀπὸ τότε τὸ μυαλό
 δίλημμα μαῦρο.
- Σ α λ ὠ μ η : Ἡ φώτινη ποῦ θάρθη σὲ μιὰ ὥρα
 τὸ ξεδιαλύνει, γυιέ μου.
 Ἔχεις τὸν τρόπο σου ν' ἀρπάζεις
 κάτι μηνύματα, ποῦ ἐμεῖς
 δυσκολευόμαστε ν' ἀκοῦμε.
 Γιατὶ σιωπᾶς Θωμᾶ;
 Κρίμα σὲ τυραννᾶ καὶ σφίγγεις τὶς παλάμες
 κι' ἄδημονεῖς;
 Σοῦ τῶπα λίγο νὰ προσμένης στὴν αὐλὴ
 τὸν γυρισμό της ἀπὸ τὸ ὄρος.
 Μὰ ἐσένα πνίξανε οἱ δουλειές τῆς γῆς.
- Θ ω μ ᾶ ς : Κυρά μου, μὴ μὲ τυραννεῖς μ' ἐπιτιμήσεις.
 Ἡ μέριμνα τῆς ἐκκλησίας εἶν' ἴδια
 μὲ μέριμνα τοῦ βίου.
 Πρέπει νὰ τρέξης, νὰ ἐξετάσης, νὰ κοιτάξης,
 νὰ ἐπιστατῆς καὶ νὰ ὑποδείχνης.
 Ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ τὴ σωτηρίᾳ της,
 μὰ δὲ μπορεῖ μεμιάς νὰ ἐξαφανίσῃ
 τὴ δύναμη παλιῶν συνηθειῶν.
 Γιὰ τοῦτο ξάγρυπνα νὰ βλέπης πρέπει,
 στὴν ὥρα νὰ ἐπεμβθαίνης καὶ νὰ συγκρατᾶς.
 Κι' ὁμολογῶ πὼς εἶμαι λίγο βιαστικός
 στὴν κάθε πράξη μου.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Δὲ σὲ καταδικάζει ἡ μάνα μου, Θωμᾶ.
 Μὰ τῆς γυναίκας ἡ καρδιά,
 καὶ προπαντὸς τῆς μάνας, ξεχωρίζει
 κάποιες ζημιές ἀπὸ τὶς πράξεις μας.
 Καὶ πάντοτε τολμᾶ καὶ τὶς ἐκφράζει
 ἀπὸ πολλὴ ἀγαθότητα.
- Σ α λ ὠ μ η : Κι' ὅμως τὸν ζήτησε ἡ Μαριά.
- Θ ω μ ᾶ ς : Μὴ μοῦ τὸ λὲς γιατί διπλᾶ
 τὰ στήθη μου πληγώνεις.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Ἡ καλωσύνη της θὰ σοῦ συγχώρησε
 τὴν ἄργητά σου.
- Σ α λ ὠ μ η : Κι' ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν πικράνης.
 Τὸ βλέμμα φίλου στίς ἀναχωρήσεις
 εἶναι σὰ λάδι στὴν πληγὴ.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Μητέρα...!
- Θ ω μ ᾶ ς : Τὴν κατηγορία δέχομαι.
 Γι' αὐτὸ τὸν τάφο της ζητοῦσα
 καὶ κοιμισμένη πάω νὰ τῆς φιλήσω
 τὸ χέρι τὸ δεξιό.
- Σ α λ ὠ μ η : Δὲν εἶναι πρέπον, γυιέ μου,
 νὰ ξεσκεπάσης μνήμα.
- Θ ω μ ᾶ ς : Κι' ὅμως σὰν κάτι μ' ἔσπρωχνε
 στὸν τάφο της νάρθῶ καὶ νὰ ζητήσω
 τούτῃ τὴ χάρη: νὰ τὴ δῶ.
 Μιὰ μουσικὴ φωνὴ βαθειά μου
 θαρρῶ πὼς μὲ προστάζει.

- Σ α λ ώ μ η : Μὴν τάχα ἡ δυσπιστία ξεφρένιασε
καὶ θέλεις μὲ τὰ μάτια σου νὰ δῆς
τ' ἅγιο τῆς λείψανο;
Θωμᾶ, σ' ἐπιτιμῶ κι' ἄς εἶσαι
ἀπόστολος ἐσὺ κι' ἐγὼ μιὰ ἀπλή γυναίκα.
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Τὴ δυσπιστία στὰ λόγια του δὲ βλέπω.
μητέρα. Μὴν τὸν ἀδικεῖς.
"Ἄλλος ὁ πόθος τῆς ψυχῆς νὰ δῆς
γιὰ νὰ συγχωρεθῆς
κι' ἄλλο νὰ δυσπιστῆς καὶ ν' ἀμφιβάλλης.
- Θ ω μ ᾶ ς : Μίλησε, ὦ Ἰωάννη, δός μου θάρρος.
Γιατί τ' ὁμολογῶ πὼς μὲς τοὺς λόγους
τῆς μάνας σου θωρῶ τὴν κατηγορία.
- Σ α λ ώ μ η : Θωμᾶ πιστεύω ἀφοῦ τὸ λῆς
πὼς δὲ σὲ δέρνει ἡ δυσπιστία.
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Πρὶν λίγο φανερώθηκὲ μπροστά μου
ἐκεῖ στὴν ἄκρη μὲς τὸ φῶς,
ἄγγελος δίνοντάς μου μῆνυμα
γιὰ μακρυνῆς ἀναχωρήσεις.
- Σ α λ ώ μ η : Φεύγεις μου, γυιέ μου, καλέ μου;
Ἰ ω ά ν ν η ς : Τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ διδάξω
στοὺς Ἑλληνες.
- Σ α λ ώ μ η : Κι' αὐτὰ τὰ μέρη ποὺ σ' ἀνάστησαν
θ' ἀφήσης καὶ θὰ φύγης;
Ἐδῶ ποὺ τ' ἅγια βήματα γροικιοῦνται ἀκόμα;
Ἐδῶ ποὺ ζῆ ἡ ἀνάμνησή του ζωντανή;
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου πρώτη στέκει
στοῦ ἀπόστολου τῆ σκέψη,
κι' αὐτὴ ρυθμίζει τὴν πορεία του.
Μάνα, θὰ μείνης στ' ἄλλα σου παιδιὰ,
στὴν ἐκκλησία ἐδῶ τοῦ τόπου,
μὲ τοὺς πολλοὺς πιστοὺς.
Τὸ πνεῦμα μου συχνὰ θὰ σ' ἐπισκέπτεται
στοὺς δειλινοὺς συλλογισμοὺς σου.
Ἡ εὐχή σου πάντα δίπλα μου θὰ στέκη
εἰκόνα ζωντανὴ τῆς ἁγίας σου μορφῆς.
- Σ α λ ώ μ η : Τῆς μάνας τὸν καὺμό, παιδί μου,
ἡ ἀνάμνηση πληθαίνει ἀντὶ νὰ τὸ γιατρεύη.
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Ἐκεῖνη δίδαξε τῆς μάνας τὴν ὑπομονή.
Ψύχραιμα κράτηξε τὸν πόνο τῆς
γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ γυιοῦ τῆς καὶ Θεοῦ μας.
"Ἄς γίνῃ τὸ παράδειγμα στὴν καθεμιὰ μητέρα.
- Σ α λ ώ μ η : Μὲ δυσκολεῖ ἡ σύγκριση, παιδί μου.
Ἐκεῖνη μὲς τὰ σπλάχνα τῆς τὸ Θεὸ
κράτησε κι' ἁγίασε ὁ κάθε πόρος τῆς,
τὸ αἷμα τῆς κι' οἱ ἴνες τοῦ κορμιοῦ τῆς.
Ὁ νοῦς τῆς γέμισε οὐρανό, ἡ καρδιά τῆς
ἀθανασία πλημμύρισε.
Μὰ ἐγὼ φθαρτὴ ἴμαι μάνα,
μὰ μάνα καθημερινή,
κι' ἄς ἔχω ἐσᾶς παιδιὰ μου προκομένα.
- Ἰ ω ά ν ν η ς : Παρακαλῶ, Θωμᾶ, νὰ μὴν ξεχνᾶς
ὅταν γυρνᾶς ἐδῶ τὴ μάνα νὰ κοιτάζης.
Θὰ νοιώθω μακρὰ τὴν ὑποχρέωση.

- Θ ω μ ᾱ ς : Πρώτη τὴ μάνα ἀπὸ τὰ γήινα νοιώθω.
Γι' αὐτὸ στὸν τάφο τῆς Θεοτόκου
στέκω καὶ σᾶς ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ κυλήσω
πέτρα τὴν πέτρα καὶ τὸ λείψανό της
τ' ἅγιο νὰ προσκυνήσω
καὶ νὰ συγχωρεθῶ.
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Θαρρῶ νικά τῆς τίμιας σου καρδιάς
ἢ πεθυμιά.
- Σ α λ ὡ μ η : Σ' ὥστὸ κι' ἐγὼ τὸ βρίσκω τώρα.
Γιατὶ νὰ τυρανιέσαι ἀπὸ παράλειψη
ἀθέλητῆ σου;
Τὴν πέτρα κύλησε, Ἰωάννη.
- Θ ω μ ᾱ ς : (ἐνῶ βοηθᾷ) Λιγάκι ἀκόμα. Θεέ μου!
- Σ α λ ὡ μ η : Τί εἶναι, Θωμᾶ, κι' ἔτσι κραυγάζεις;
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Ξηγιέται πιά ἡ οὐσία π' ἀκολουθοῦσε
τὸ πέταγμα τ' ἀρχάγγελου.
- Θ ω μ ᾱ ς : Δὲν εἶναι μὲς τὸν τάφο τ' ἅγιο λείψανο.
- Σ α λ ὡ μ η : Χρυσῆ κυρά μου!
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Τὸ μέγα θαῦμα.
- Θ ω μ ᾱ ς : Ποῦναι τὸ λείψανο; Ποῦναι ἡ μορφὴ της;
Καὶ τὸ δεξί της χέρι νὰ φιλήσω;
- Σ α λ ὡ μ η : Τί ἐξήγηση νὰ δώσω ἢ δύστυχη,
ποῦ χάνω πιά τὰ λόγια μου;
Χρυσῆ κυρά, κυρά μου;
- Ἰ ω ἄ ν ν η ς : Ἡ οὐσία τοῦ σώματος σὲ πνεῦμα μεταπλάστηκε
κι' ἀνέβηκεν ἀνάγιχτη στοὺς οὐρανοὺς.
Τ' ἅγιο κορμί της δὲν θὰ τὸν ρυπάνουν
οἱ σκώληκες καὶ τὰ ἔντομα τῆς γῆς.
Ἄγνὸ θὰ τὸ φυλάξῃ ὁ χρόνος.
- Ἄ γ γ ε λ ο ς : Ἀπόστολοι, ἡ Κυρία τῶν Οὐρανῶν,
ἢ κεχαριτωμένη ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς.
θαύμαζε, ὦ οἰκουμένη, θαύμαζε...

(Ἔμνος πολύφωνος)

Τ Ε Λ Ο Σ

